HALKIN KURTULUŞU

25 Haziran 1979
750 Kuruş
164

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Proleter devrimciler! İşçi hareketinin en önüne

Nerede sömürü, baskı ve zulüm varsa, orada mücadele olacak. Bu doğanın kaçınılmaz yasasıdır. Komprador burjuvazi ve emperyalistler son üç yıldır işçileri, emekçileri korkunç bir sömürü kıskacına aldılar. Ekonomik buhranın bütün yükünü emekçilerin sırtına yıktılar. Ama artık bıçak kemiğe dayanmıştır. Baskı, sömürü ve zulüm yolunu seçenler onun kaçınılmaz sonucuna da katlanacaklardır.. Zulme karşı mücadele, sömürüye karşı savaş: İşte parababalarının istediği cevap bugün gündemdedir.

Mersin Soda'nın, Sümerbank'ın, Arı Bisküvi'nin işçileri daha şimdiden grev çadırlarını kurdular, mücadele bayraklarını açtılar. Bu yalnızca başlangıçtır. Önümüzdeki birkaç ay içinde 600 bin işçinin toplusözleşme görüşmeleri başlıyor. Ama işçi sınıfının yaşam koşulları bu görüşmeleri bekleyemeyecek kadar ağırlaşmıştır Önümüzde büyük mücadele günleri uzanıyor.

Şimdi proleter devrimciler için görev, işçi hareketinin en önüne geçmektir. Görevler yalnızca işçi sınıfının ekonomik mücadelesiyle kısıtlı değildir. Artık bütün gelişmeler, gerçekleri işçi sınıfına ve halka açıklamak için son derecek elverişlidir. IMF meselesi bile tek başına bugünkü soygun ve zulüm düzenini açıklamaya yetiyor. Demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinin bütün noktalarını aydınlatıyor. Siyasi gerçekleri açıklama ve emekçi sınıflara kavratma sorunu büyük bir önem taşıyor.

Öte yanda, mücadele günlerinin yaklaşmasıyla birlikte, sendika ağalarının ihaneti de ufukta gözüküyor. Onlar, her zamanki gibi mücadeleyi baltalamaya, bu mücadeleyi patronların çizdiği sınırlar içinde tutmaya hazırlanıyor. Kapalı kapılar ardında sürdürülecek pazarlıklarla uzlaşmayı düşünüyorlar; itiraf edelim ki sendika ağaları bütün bu konularda ustadır. O halde proleter devrimcilere bu noktada ağır görevler düşüyor.

Yaklaşan mücadele günlerinde proleter devrimcilerin öğrenecek ve öğretecek çok şeyi var.

Haydi, işçi hareketinin ön safına.

İŞÇİLER, KARDEŞLER!..

Azgın sömürü ve zulme karşı

Mücadele günleri bizleri bekliyor

İŞÇİLER, KARDEŞLER!

HER GEÇEN GÜN İLAN EDİLEN YENİ BİR ZAM, EKMEĞİMİZDEN BİR PARÇA DAHA KOPARIP GÖTÜRÜYOR. PAHALILIK, DAYANILMAZ BİR HAL ALIYOR. ARTIK HEPİMİZ AKŞAMA EVİMİZE BİR PARÇA EKMEĞİ GÖTÜRÜP GÖTÜREMEYECEĞİMİZİ DÜŞÜNÜYORUZ.

İŞSİZLİK HEPİMİZİ TEHDİT EDİYOR. BİNLERCE, ONBİNLERCE SINIF KARDEŞİMİZ ŞİMDİDEN SOKAĞA ATILDI, AÇLIĞA TERK EDİLDİ.

IMF DENEN PARABABALARININ ÖRGÜTÜ NE YİYİP NE İÇECEĞİMİZİ BELİRLİYOR; NE KADAR ÜCRET ALACAĞIMIZI KARARLAŞTIRIYOR.

KARDEŞLER!

PATRONLAR, HÜKÜMET, BİR DE BİZDEN YENİ FEDAKARLIKLAR İSTİYOR. KİMİN İÇİN? NE İÇİN? KENDİ DÜZENLERİNİN KURTULMASI, KASALARINA GİREN PARALARIN AZALMAMASI İÇİN.

PEKİ BİZ BÜTÜN BUNLARA BOYUN EĞECEK MİYİZ? AÇLIK, İŞSİZLİK TEHDİTLERİ KARŞISINDA YERİMİZDE OTURACAK MIYIZ?

HAYIR KARDEŞLER! SUSUP OTURMAK DAHA AZGIN BİR SÖMÜRÜYÜ DAHA VAHŞİ BİR BASKIYI KABULLENMEK DEMEKTİR, DAHA ÇOK SAYIDA KARDEŞİMİZİN İŞSİZ KALMASI, EKMEĞİMİZDEN DAHA BÜYÜK PARÇALARIN ÇALINMASI DEMEKTİR.

İŞÇİLER!

PARABABALARI, ŞİŞ GÖBEKLİ PATRONLAR, EMPERYALİSTLER BİZE YALNIZCA İKİ SEÇENEK TANIDILAR: YA ONLARIN DAYATTIKLARINA BOYUN EĞECEĞİZ VE AÇLIK, ZULÜM VE BASKIYI KABULLENENECEĞİZ; YA DA SAVAŞACAĞIZ.

BİNLERCE SINIF KARDEŞİMİZ İKİNCİ YOLU SEÇİYOR. MÜCADELEYE ATILIYOR. ARTIK ÜLKENİN DÖRT BİR YANINDA GREV ÇADIRLARI KURULUYOR; DİRENİŞ BAYRAKLARI YUKARI ÇEKİLİYOR.

O HALDE BİZ DE ONLARIN YOLUNDAN YÜRÜYELİM. O YOL, KURTULUŞUN VE ZAFERİN YOLUDUR. İŞSİZLİĞİ VE AÇLIĞI YENMENİN YOLUDUR. PATRONLARIN KENDİ DÜZENLERİNİN BUNALIMININ YÜKÜNÜ YİNE ONLARIN SIRTINA YIKMANIN YOLUDUR.

KARDEŞLER!

MÜCADELEMİZDE SENDİKA AĞALARININ İHANETLERİNE KARŞI UYANIK OLALIM, ONLARIN KAPALI KAPILAR ARDINDA PAZARLIKLAR YAPMASINA KARŞI ÇIKALIM. ÜÇ-BEŞ KURUŞLUK SADAKA İÇİN MÜCADELEMİZİ SATMALARINI ENGELLEYELİM.

YÜRÜNECEK YOLUMUZ UZUN DÜŞMANIMIZ ÇOK. AMA BİZ ÇOK DAHA GÜÇLÜYÜZ, BİZ ÇOK DAHA FAZLAYIZ. HAYDİ SAFLARA, ZULMÜN VE SÖMÜRÜNÜN ÜSTÜNE OMUZ OMUZA.

Carter ve Brejnev SALT II'yi imzaladı

● 3., 4., 5. VB SALTLAR MÜMKÜNDÜR AMA BUNLAR EMPERYALİST YAĞMA VE SAVAŞ İSTERİSİNİN ENGELİ DEĞİL ANCAK ARACI OLABİLİR.

● U-2'LER: AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN BİR SAVAŞ, YAYILMA, HAKİMİYET VE DENETİM ARACI

Bilindiği gibi Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizminin elebaşıları Carter ve Brejnev 17 Haziran'da

Devamı sayfa 6'da

HALKIN KURTULUŞU

Hükümet sorunu ve görevlerimiz

Hükümet sorunu, yine günün konusu. Günbegün değişen meclis aritmetiği üzerinden hesaplar yapılıyor. Her gün yeni transfer haberleri ve daha sonrakilerin söylentileri parlamentarizmin çirkefinin göstergesi olarak burjuva gazetelerinin manşetlerinden inmiyor. Kapitalizmin yalnızca her türlü emek ürününü ve işgücünü meta haline getirmekle kalmadığı, ama tam bir siyasi, ahlaki vb. çürüme ve yozlaşmaya yol açarak satın alınamayacak, pazarlanamayacak hiçbir değer bırakmadığı gittikçe daha fazla insan tarafından kavranabilir oluyor. Her türlü ideal, vicdan, namus gibi kavramlar kapitalizm koşullarında yalnızca bir değişim değerine sahip olmaktan öteye gidemiyor. Bu, günümüzdeki bir siyasi buhranın yükseldiği koşullarda daha belirginleşiyor. Hele faşist diktatörlüğün parlamentarizm güldürüsü bu gerçeğin görülmesini kolaylaştırıyor.

Yükselmekte olan siyasi buhran, kapitalizmin buhranının bir sonucu ve bileşenidir. Kapitalizmin nisbi bir istikrar kazanmasının herhangi bir belirtisinin görülmediği yakın gelecekte siyasi buhranın da artacağı, yeni unsurlarla zenginleşip derinleşeceğini söylemek kehanet olmayacaktır. İşçi ve genel halk hareketi yükselmekte, hakim sınıflar ve onlara doğrudan ya da dolaylı hizmet sunan siyasi kümelenmeler arasındaki çatışmalar da bununla birlikte kızışmaktadır.

Halk hareketini bastırmada hangi yöntemler kullanılmalı? Bilindiği gibi hakim sınıflara hizmet sunan çeşitli gerici partiler arasındaki siyasi farklılık bu noktadan kaynaklanmaktadır. Bunun kabulü ya da reddi, başka bir deyişle mevcut burjuva-feodal düzenin yöntem farklılıklarıyla savunulması ya da devrilmesi için mücadele, her zaman olduğu gibi, bugün de her türden gerici ile işçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarlarını savunanlar arasındaki bir mihenk taşıdır.

Emperyalistler ve komprador-feodal sınıflar, sorunu, CHP reformizmiyle, örneğin bir MC arasında tercih sorunu olarak göstermekten zevk alıyorlar. Onlar için önemli olan, burjuva-feodal düzenin ve devletin korunup sağlamlaştırılması, bunun için yükselmekte olan halk hareketinin başarıyla bastırılmasıdır. Ve reformist CHP hükümeti, bu konuda elinden geleni yapmakta ve henüz bütün barutunu tüketmemiş bulunmaktadır. Kapitalizmin buhranının bindirdiği koşullarda Ecevit, bu buhranın sonuçlarına ve bunlarla uyum halindeki IMF direktiflerine uygun olarak davranmakta ve kitleleri hâlâ önemli ölçüde pasifleştirebilmektedir. Dolayısıyla iç ve dış gericilik tümden reformculuk silahından el çekmemişlerdir.

Revizyonistlerin tutumu özde bir farklılık göstermiyor. Onlar da mevcut düzen ve devle-

Devamı sayfa 6'da

Burjuvazinin bir baskı ve terör aracı

Sıkıyönetim yeniden uzatıldı

● SENATO SEÇİMLERİNİN DE SIKIYÖNETİM ALTINDA YAPILMASI İSTENİYOR

Geçtiğimiz Çarşamba günü, reformist demagojinin bile pek yapılmadığı bir parlamento oturumunda sıkıyönetimin 19 ilde 2 ay daha uzatılması kararlaştırıldı. Tartışmalar, oldukça açık bir biçimde halk hareketinin bastırılamamış olması ve bastırılabilmesinin yollarının neler olabileceği üzerinde cereyan etti.

Ecevit ve şürekası, gittikçe şartların zorlanmasıyla "halkçılık" demagojisini bile yapamaz hale geliyorlar. Sıkıyönetimin uzatılmasını öneren Ecevit'in konuşması bunun kanıtıdır. O, sıkıyönetimin uzatılmasının gerekçeleri olarak, ülkenin sıkıyönetimsiz yönetilemeyeceği, sivil sıkıyönetimin uygulanabilmesi için de örgütsel ve hukuki hazırlıkların henüz tamamlanamamış olduğunu gösterdi. Sıkıyönetim mahkemelerinin sıkıyönetimin kaldırıldığı koşullarda da çalışmalarına devam edebilmesi sağlanamamıştı. Polis, jandarma vb. gibi "güvenlik" kuvvetleri, örgütsel silahlanma, disiplin vb. bakımlardan güçlendirilmeye muhtaçtı, ve bu henüz bütünüyle gerçekleştirilememişti. Komünist ve "bölücü" akımlar, sıkıyönetim kaldırılırsa büyük eylemler yapmaya hazırlanıyorlardı ve Ecevit bu eylemlerin geniş bir kitlevi karakter kazanabilmesini ihtimal dışı görmüyordu. "Aşırı sol" örgütler, belirli darbeler yemişlerdi ama henüz faaliyetleri tümden engellenememişti vb...

İşte böyle gerekçelerle Ecevit sıkıyönetimin 2 ay daha uzatılmasını, hatta seçimlerin de sıkıyönetim altında yapılması

Devamı sayfa 6'da

- Devalüasyona
- Zamlara
- Ücretlerin dondurulmasına
- Taban fiyatlarının sınırlandırılmasına
- İşsizliğe, açlığa

HAYIR!

Zamlar geri alınsın bütün tüketim maddelerinin fiyatları düşürülsün

Geçtiğimiz hafta içinde Süt Endüstrisi Kurumunun ürettiği mallara, elektrikli ev aletlerine ve birçok belediye tarafından ekmeğe yeni zamlar yapıldı.

Bunun dışında ulaşım ve taşıma ücretleri en az % 50 oranında zam yedi. Şehiriçi belediye otobüs ücretlerine de zam yapılması için hazırlıklar sürüyor.

Daha da önemlisi bütün komprador kapitalistler, ürettikleri temel tüketim maddelerine yeni zamlar yapılması için bakanlık kapılarını aşındırmaya devam ediyorlar. Daha doğrusu yaptıkları zamların resmi bir özellik kazanması için ve yeni zamlar için ilgili bakanlığın bunları onaylamasını istiyorlar.

Bu durumda çarşı-pazar ateş pahası olmuştur ve etiketlerin üzerine yazılı rakamlar her gün değişmektedir. Her şey iğneden ipliğe zam görmektedir.

Peki emekçi halk ve işçiler günlük yaşantılarını nasıl devam ettireceklerdir? Ne yiyip ne içeceklerdir? Fiyatların yanına nasıl ve ne ile yaklaşacaklardır?

Ücretleri donduran işçiler, maaşları sabit bırakılan memurlar, ürettikleri ürüne tarlada yok pahasına el konular köylüler, toprağa uzaktan bakan yoksul köylüler ve işsizlikten kıvranan insanlar günlük yaşantılarını nasıl sürdüreceklerdir?

Bugünkü koşullarda bunun ancak bir tek yolu vardır: İşçiler ve bütün emekçiler yapılan zamların geri alınmasını, temel tüketim maddelerinin fiyatlarının düşürülmesini istemektedir. İşçileri ve bütün emekçileri fiziki yıpranmadan kurtaracak bu tedbirlerin yanında, halkın yaşama ve gelir

Devamı sayfa 6'da

İşçi ücretleri yeniden düzenlenmelidir

● ASGARİ ÜCRET, BÜTÜN ÇALIŞANLAR İÇİN GÜNLÜK NET EN AZ 600 LİRA OLMALIDIR

Son devalüasyon kararından sonra ve bunu izlemeye başlayan yeni zamlarla birlikte işçilerin günlük yaşantılarını sürdürebilmesi dahi artık tamamen olanaksız hale gelmiştir. Aslında 1979 yılı için tespit edilen asgari ücret dahi bir işçinin ve işçi ailesinin günlük ihtiyaçlarını gidermesinden son derece uzaktı. Bugün paranın satınalma gücünün düşürülmesi ve temel

Devamı sayfa 6'da

İŞTEN ÇIKARMALARA SON!

● HERKESE İŞ SAĞLANMALIDIR. İŞTEN ÇIKARILANLAR GERİ ALINMALIDIR. GENEL İŞSİZLİK SİGORTASI KURULMALIDIR

Bütün ülkede işsizlik giderek yoğunlaşmakta ve yaygınlaşmaktadır. Hemen hemen bütün fabrikalarda toptan işçi çıkarmalar sürmektedir. Şu anda Türkiye'de işsizlik oranı % 18'i aşmış bulunmaktadır.

Üstelik ekonomik buhranın giderek derinleşmesi ve bunun sonucu olarak IMF ile imzalanan anlaşma

Devamı sayfa 6'da

Çin sosyal-emperyalistlerinin tavrı

Çin sosyal-emperyalistlerinin dünya halkları ve proletaryasının baş düşmanı olarak yalnızca Sovyet sosyal-emperyalistlerini gösterdikleri ve ona karşı başta ABD emperyalizmi olmak üzere bütün emperyalistleri kapsayan bir "geniş cephe" önerdikleri bilinmektedir. Onların stratejilerinin esas hedefi, batılı emperyalistlerle Sovyet sosyal-emperyalistlerinin arasını açarak, onları birbirlerini güçten düşürecekleri yeni bir savaşa kışkırtarak, savaşın yol açacağı sonuçlardan yararlanmak, diri kalan bir emperyalist devlet olarak yeni etki ve nüfuz alanları ele geçirmektir. Çin, bunun için ve hem

Devamı sayfa 6'da

U-2 olayının gösterdiği: TKP ve TİKP'in sahte anti-emperyalizmi

U-2 sorunu ortaya çıktığında TKP ve TİKP revizyonistleri, görülür bir sıkıntı içine düştüler ve belli yalpalamalar geçirdiler. Ülkemizdeki iki revizyonist mihrak, başta, ucuz bir demagojiyle, sarsılan prestijlerini yeniden sağlamaya, ne kadar sarsılmaz anti-emperyalistler olduklarını ortaya koyacakları bir fırsat yakaladıklarını sandılar. Hemen propagandaya

Devamı sayfa 6'da

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!

Afganistan: Moskova'nın yeni sömürgesi

27 Nisan 1978 darbesinden bir yıl sonra bugün Afganistan artık tümüyle bir Sovyet sömürgesi haline gelmiş bulunuyor. 1978'de KGB'nin düzenlediği bir askeri darbeyle iktidarı ele geçirmiş bulunan Nur Muhammed Taraki, ülkenin kapılarını ardına kadar Sovyet sosyal-emperyalistlerine açtı. Şimdi ülkede 4 bini aşkın sivil Sovyet danışmanı, binlerce Sovyet askeri, Afganistan'ın resmi dairelerindeki tüm faaliyetleri denetlemekte, Afgan askeri üniformaları ile güvenliği sağlamakta, hatta Afgan vatandaşları hakkında ölüm cezası bile verebilmektedir.

1973 yılında batı yanlısı Zahir Şah'ı devirerek iktidara gelen Muhammed Davut'un yaptığı darbe ile birlikte ülkede etkinliğini artıran Sovyet sosyal-emperyalistleri, Davut'un Sovyetler Birliği ile ABD arasında bir denge politikası izlemeye başlaması üzerine yeni bir darbe tezgahlayarak Halk ve Perçem adı verilen sosyal-faşist örgütleri iktidara geçirmişti.

RUSYA
ÇİN
İRAN
KABİL
AFGANİSTAN
PAKİSTAN
NEPAL
UMMAN DENİZİ
HİNDİSTAN

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin kuklası Nur Muhammed Taraki iktidarını ancak Sovyet silahlarının gölgesinde sürdürebiliyor. Ama yalnızca Herat şehrinde 13 bin kişiyi öldürmelerine rağmen, ne yeni çarların sömürge ordusu ne de Taraki'nin Rus danışmanlarının emrindeki kukla ordusu, Afgan halkının mücadelesini durduramıyor.

TARAKİ'NİN YENİ ÇARLARA VERDİĞİ DİYET

1978 darbesinin ardından Taraki önderliğindeki yeni iktidar, Moskova'ya bağlılığını kanıtlamak için ülkenin tüm ulusal zenginliklerini yeni çarlara sundu. Örneğin darbeden yalnızca iki gün sonra 'Afganistan'daki doğal gazın işletilmesi için Sovyetler Birliği ile bir kölelik anlaşması imzalandı. Bunu takip eden iki ay içinde yapılan on anlaşma daha Afganistan'ı Moskova'nın bir peyki haline getirdi. 27 Nisan darbesinden aşağı-yukarı bir yıl sonra bugün Afganistan ile Sovyetler Birliği arasında imzalanan ekonomik, siyasi ve kültürel anlaşmaların sayısı 25'i geçmiş ve böylece Afganistan'ın doğal gazı, petrolü, bakır ve uranyumu yeni çarların denetimine verilmiş, eğitim tümüyle Sovyet uzmanlarının eline bırakılmıştır.

27 Nisan darbesinin gerçekleşmesinde KGB ve Sovyet askeri güçlerinin doğrudan müdahalesi olduğu gibi darbeden hemen sonra ülkeye gelen binlerce Sovyet askeri, Afganistan'ı bir sömürge görünümüne sokmuştur. Bugün özellikle Kabil'de güvenlik görevleri Sovyet danışman ve askerlerinin elindedir.

ПАРИКМАХЕРСКАЯ АНВАР
ЖЕНСКИЙ И МУЖСКОЙ
ЗАЛ.

27 Nisan darbesinin ardından Afganistan'ın tüm kapıları sosyal-emperyalistlere ardına kadar açıldı. Şimdi ülkede binlerce Sovyet askeri ve danışmanı Afganistan'ın resmi dairelerindeki bütün çalışmaları denetlemektedirler. Özellikle başkent Kabil deki Rus uzman ve askerlerinin sayısı o kadar artmıştır ki birçok dükkanın tabelası Afgan dilinin yanı sıra Rusça yazılarla doludur. Yukarıdaki fotoğrafta iki dilde yazılmış bir berber dükkanının tabelası gözükmektedir.

BİNLERCE RUS ASKERİ İŞBAŞINDA

Ülkede Sovyet etkinliğinin artması ve Teraki rejiminin sosyal-faşist uygulamaları, halkın geniş bir kesiminden büyük bir tepki görmektedir. Darbeden hemen sonra Taraki ve çetesi binlerce yurtsever, demokrat ve komünisti zindanlara doldurmasına rağmen ülkenin hemen her bölgesinde güçlü bir direniş sürmektedir. Bütün ülkede ilan edilmiş olan sıkıyönetim ve gece sokağa çıkma yasağı bu direnişi önleyememektedir. Sosyal-faşist iktidarı destekleyenlerin sayısı bir elin parmaklarından azdır. Taraki'nin, demokrasi, toprak reformu ve hayat şartlarının düzeltilmesi ile ilgili boş vaatleri, Afgan halkının öfkesini ve direniş ruhunu söndürememektedir.

MOSKOVA'NIN DESTEĞİ İLE AYAKTA DURAN İKTİDAR

Sosyal-faşist Taraki kliği ancak Sovyet desteği ile iktidarını bir süre daha ayakta tutmaya çalışabilmektedir. Moskova'nın yeni çarları, Taraki kliğini iktidarda tutabilmek için darbeden hemen sonra Afganistan'a binlerce asker göndermenin yanı sıra, Sovyetler Birliği'nin güney sınırındaki 50 bin Sovyet vatandışını sözde eski Afgan vatandaşı oldukları gerekçesiyle ülkeye sokmuştur. Bu 50 bin kişinin bir çoğu KGB ajanı, askeri ve sivil uzmandır. Ülkenin dört bir yanında patlayan silahlı isyanlar, ancak Sovyet askeri birliklerinin yardımıyla bastırılabilmektedir. Bu yılın 18 Martında ülkenin üçüncü büyük kenti Herat'ta iktidar tümüyle yurtsever ve devrimci güçlerin eline geçince Sovyet MİG ucakları bütün şehri bombalamış ve 13 bin sivili katletmişlerdir. Bu arada kendi yurttaşlarına ateş etmeyi reddeden çok sayıda Afgan askeri de Sovyet askeri birlikleri tarafından kurşuna dizilmiştir.

'MÜSLÜMAN KARDEŞLER' KİMDEN YANA?

Bu arada Çin sosyal-emperyalistleri ve batılı emperyalist çevreler Teraki rejimine karşı tek direnişin Müslüman Kardeşler veya İslam Partisi adı verilen gerici çevrelerden kaynaklandığını ısrarla vurgulamakta ve bu gerici kliği doğrudan desteklemektedirler. Oysa sözkonusu siyasi hareketin Afgan halkının devrimci mücadelesi ile ilgisi olmadığı gibi, İslam Partisi adı verilen kliğin ilericilikle bir ilgisi de yoktur. Müslüman Kardeşler hareketi, yüz yıla yakın süredir daima batılı emperyalist güçlerin bir oyuncağı olmuş ve Afganistan'ın en gerici siyasi mihrakını oluşturmuştur. Bugün de İslam Partisi ve onların yönetimi altında ülkenin bazı yerlerinde süren direniş tümüyle CIA tarafından desteklenmekte ve Afganistan'da Amerikan emperyalizminin çıkarlarının bekçiliğini yapmaktadırlar. Bugün İslam Partisi olarak adlandırılan sözkonusu siyasi hareket, bu yüzyılın başında da İngiliz sömürgecilerine karşı savaşan Emir Emanullah Han'a karşı İngilizlerin yanında mücadele etmiş ve İngiliz sömürgecilerine karşı zafer kazanan Emir Emanullah 'ın iktidarını yıkarak ülkede yeniden emperyalistlerin baskı ve sömürüsünün sürmesini sağlamışlardı.

İslam Partisi, 1973'den önce ülkenin iktidarını elinde tutan batı emperyalizminin kuklası Zahir Şah'ın en büyük destekçisi olmuş ve gerici iktidara karşı gelişen bütün direnişleri kanla bastıran özel sivil komanto birlikleri oluşturmuştu.

Oysa batı basının tek bir sözle bahsetmediği gerçek yurtsever ve devrimciler ülkenin 27 bölgesinde, sosyal-faşist Taraki iktidarına karşı silahlı mücadele yürütmektedirler. Binlerce işçi, köylü, öğrenci ve aydın bu hareketin içinde yer almaktadır. Taraki kliği bütün çabalarına rağmen devrimci mücadeleyi durduramamaktadır.

Uluslararası Komünist Hareket ve Türkiye

Türkiye'de 1 Mayıs

VANGUARDIA OBRERA

TURQUIA

"Vanguardia Obrera" gazetesinin 9 Haziran 1979 tarihli 286. sayısı Türkiye'deki 1 Mayıs kutlamalarından söz etmektedir. İspanya KP/M-L'in yayın organı, Türkiye'deki kardeş partisi olarak nitelendirdiği TDKP-İÖ'nün haber bülteninden bir özet vermekte ve hükümetin baskısına, sıkıyönetime rağmen 1 Mayıs'ın tüm Türkiye'de kutlandığını belirtmektedir. Gazete, Uşak ilinde yapılan 1 Mayıs gösterisinin bir resmini de basmıştır.

Gazete, Ankara'daki gösteriler için şöyle demektedir: *"Ankara'da, Türkiye'nin başkentinde, üç bölgede yapılan yasadışı gösterilere toplam 4000 devrimci ve emekçi katılmıştır. Şehrin asker ve polisle işgal edilmiş olmasına rağmen, emekçiler kardeş partimizin devrimci pankartlarını taşımışlar ve "YAŞASIN TDKP", "YAŞASIN TDKP-İÖ", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" ve "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" vb. sloganları haykırmışlardır.*

Gazete daha sonra Adana'da yapılan gösteriden bahsetmekte ve 1 Mayıs'ın faşizme, sömürüye ve baskı rejimine karşı bir mücadele günü olarak kutlandığını ve bu miting ve yürüyüşe katılanların "YAŞASIN TDKP","YAŞASIN GKB","Yaşasın 1 Mayıs","Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" ve "Sıkıyönetim de Sökmeyecek" sloganlarını haykırdıklarını ve ordu ve polisin bunlara müdahale edemediğini ifade etmektedir.

Türkiye devrimci proletarya hareketinin, sıkıyönetimin olmadığı bölgelerde 100 bin emekçiyi devrimci şiarlar etrafında harekete geçirdiğini yazan gazete, buna karşılık ülke çapında revizyonistler tarafından seferber edilenlerin 19 bin olduğunu vurgulamaktadır.

Enver Hoca'nın "Çin Üzerine Notlar" adlı eserinin 1. cildi yayınlandı

Arnavutluk Haber Ajanslarının bildirdiğine göre, Çin'deki siyasi gelişmeleri ve son 17 yıl içinde AEP ve ÇKP arasındaki ilişkileri konu alan Enver Hoca yoldaşın "Çin Üzerine Notlar" adlı eserinin 1. cildinin Arnavutça baskısı yayınlanmıştır. Sözkonusu eser, ilk kez 1978 yılının Ocak ayı içinde parti içinde dağıtılmış ve kadroların inceleme ve eleştirilerine sunulmuştu. "Çin Üzerine Notlar" adlı eserin ikinci cildi de parti içinde dağıtılmıştır. Ancak bu cilt, henüz parti dışında yayınlanmamıştır.

Arnavutluk basın yayın organlarında çıkan çeşitli tanıtma yazılarında belirtildiğine göre "Çin Üzerine Notlar"ın 1. cildi 1962-1972 arasındaki on yıllık dönemi içine almaktadır. Yine tanıtma yazılarında belirtildiğine göre eser, olağan bir günlüğün boyutlarını aşmakta ve günümüzün birçok önemli ideolojik ve siyasi konularına ışık tutmaktadır. Enver Hoca'nın uzun yıllar süren çalışmasının bir ürünü olduğu açıklanan kitap, Arnavutluk Emek Partisi'nin modern revizyonizme karşı Marksizmi savunmasının yeni bir kanıtı ve ilkeli mücadelesinin açık bir göstergesidir.

Arnavutluk basın-yayın organlarının belirttiğine göre "Çin Üzerine Notlar" adlı eserde şu konular üzerinde durulmaktadır.

3 Nisan 1962 tarihli ilk nottan başlayarak Enver Hoca yoldaş kitabında ÇKP'nin iç ve dış siyasette izlediği yolu incelemekte, bu çizgiyi modern revizyonistlerin, Kruşçevcilerin yolu ile karşılaştırmakta ve ÇKP'nin yönetimi ile ilgili bazı sonuçlara varmaktadır.

Enver Hoca yoldaş, kitabında, Çin yönetiminin oportünist çizgisini, bu yönetimin çeşitli olaylar karşısında anı sapmalar yaptığını, birçok uluslararası olgu karşısında bocaladığını ve çoğu zaman anti-Marksist ve şoven bir siyasi çizgi izlediğini kanıtlara dayanarak açıklamaktadır. Enver Hoca, ÇKP'nin kendisini revizyonizme karşı mücadelenin şampiyonu gibi göstermesine rağmen, gerçekte birçok teorik görüşünü revizyonizmden aldığını ve sonuçta ÇKP'nin çizgisinin revizyonist bir çizgi olduğu sonucuna varmaktadır.

"Çin Üzerine Notlar" adlı eserde uluslararası komünist hareket içinde ortaya çıkan sorunlar konusunda da geniş açıklamalarda bulunulmakta ve yeni Marksist-Leninist grup ve partilere karşı Çin yönetiminin horgörücü, bölücü tutumu teşhir edilmektedir. Ayrıca Çin yönetiminin bu gruplardan bazılarını milliyetçi, şoven amaçları için kullanmaya çalıştığı da açıklanmaktadır.

Eser, 1966 yılına ilişkin notlarda sözde Büyük Proleter Kültür Devrimi olarak adlandırılan olaylara büyük bir önem vererek incelemektedir. Enver Hoca yoldaş, Çin yönetiminin çeşitli uluslararası olaylar karşısında olduğu kadar, iç siyasette ve özellikle de Kültür Devrimi denen olaylar sırasında çeşitli çizgiler izlemesini kanıtlara dayanarak ÇKP içindeki hiziplerin varlığına dayandırmakta ve bu hiziplerin siyasi hatlarını incelemektedir.

Enver Hoca'nın "Çin Üzerine Notlar" adlı eseri Çin revizyonizminin gelişim yolunu ortaya koymakla, bütün devrimcilerin eline güçlü bir silah daha vermektedir.

Bildirildiğine göre eser, kısa bir sürede diğer dillerde de yayınlanacaktır.

MARKSİST-LENİNİST HAREKET BÜTÜN DÜNYADA BÜYÜYOR, GÜÇLENİYOR

PARTIDO COMUNISTA PORTUGUÊS (RECONSTRUÍDO)

Portekiz Komünist Partisi (YK)'nın 3. Kongresi yapıldı

Geçtiğimiz hafta içinde Portekiz Komünist Partisi/Yeniden Kurulmuş'un 3. Kongresi toplanmıştır. Kongre delegelerinin % 66'sının işçilerden ve yarı proleterlerden oluşurken, delegelerin % 10'unu da kadınlar oluşturmuştur.

PKP/YK'un 3. Kongresi, partinin 2. Kongresinin devrimci çizgisini yeniden doğrulayıp geliştirmiştir. 3. Parti Kongresi, parti içinde sağcı bir hizbin 2. Kongresin kararlarını reddederek ortaya çıktığı bir sırada toplanmıştır. 3. Kongre, oybirliği ile söz konusu sağcı hizbi mahkum etmiş ve onu yeni Cunhalci bir akım olarak damgalamıştır.

Parti Kongresi sonunda bütün Portekiz proletaryasına ve emekçi halkına yayınlanan bildiride PKP/YK'nın revizyonizmin tüm çeşitlerini mahkum ettiği ve Sovyet ve Çin revizyonizmine karşı sistemli bir mücadele yürütülmesi gerektiğini belirtilmiştir. Kongre bildirisinde Portekiz'in derin bir kriz içinde olduğu ve bunun nedeninin Portekiz büyük burjuvazisinin Portekiz'in bütün kapılarını IMF, AET gibi emperyalist örgüt ve birliklerine açması gösterilmektedir.

PKP/YK'nın 3. Kongresi, Stalin'in 100. doğum yıldönümü ile ilgili olarak geniş bir kampanya düzenlenmesi ve partiye yeni güçler kazanılması kararını da almıştır.

Kongre sonunda partinin yeni Merkez Komitesi seçilmiştir.

PKP/YK'nın 3. Kongresi öncesinde Merkez Komitesi üyesi Eduardo Pires ve Manuel Monteiro yoldaşlar, Parti Merkez Organı "Bandeira Vermelha"ya yaptıkları bir açıklamada şunları söylemişlerdir:

"Parti kongresi, her şeyden önce hangi hedeflere varmamız gerektiğini belirlemelidir. Ve ilk olarak da hangi hataları işledik, bu hataların nedenleri nelerdir ve bunlar Partimizin gelişmesine nasıl zarar verdiler? Bunlar üzerinde durmalıdır. İkinci olarak, hangi görüşler yanlıştır ve reddedilmelidir? İşte bunlar doğru olarak belirlendiğinde Parti çok daha sıkı olacaktır, Partimiz proletaryanın gerçek yönetici organı olacaktır. Eğer bu sorunları doğru bir biçimde çözebilirsek, partimizin siyasi çizgisi, örgütlenmesi ve disiplini güçlenecektir."

"Çin yönetimi devrime karşıdır. Biz bu gelişmenin geçmişini öğrenmeliyiz ve sözümona Mao Zedung Düşüncesini ve onun Çin siyasetinin gelişimindeki sorumluluğunu ortaya çıkarıp eleştirmeliyiz. Bu süreç içinde pek çok insanın yalpalayan görüşleri olması doğaldır. Ama tek devrimci tutum, Çin'deki bu gelişmelerin nedenlerini anlamak, bu gelişimin temelinde yatan düşüncelere karşı mücadele etmek ve bütün bunları yapabilmek için de kendimizi Marksizm - Leninizmle silahlandırmaktır."

SINIF MÜCADELESİ DÜNYASINDAN

MACARİSTAN VE YUGOSLAVYA'DA BÜYÜK FİYAT ARTIŞLARI

Haziran ayı içinde Macaristan'da hükümet tarafından bütün temel tüketim maddelerine zam yapılmıştır. Son zamlarla birlikte bu yılbaşından bu yana üç kez büyük fiyat artışları yapılmış olmaktadır. Revizyonist Budapeşte yönetimi bir dizi ana tüketim malının fiyatını artırırken, ekonomik buhranın yükünü emekçi kitlelerin sırtına yüklemeyi hedeflemektedir. Son zamlarla birlikte bütün giyim eşyalarının fiyatı % 25, pirincin % 50, tütünün % 30 madeni eşyaların ise % 40 artmıştır.

Yugoslav ekonomisi de bir süredir büyük güçlükler içinde bulunmaktadır. Dış ticarette büyüyen açık, üretimde düşüş ve yüksek fiyat artışları Yugoslav ekonomisini istikrarsızlık içine itmiştir. Tıpkı Macaristan'da olduğu gibi bütün temel tüketim maddelerinin fiyatı Yugoslavya'da da büyük ölçüde artırılmıştır.

Yugoslavya ve Macaristan'daki ekonomik gelişmeler, revizyonist burjuvazinin çıkmazını göstermektedir.

SOVYETLER BİRLİĞİ, ABD'DEN TAHIL ALMAYA DEVAM EDİYOR

ABD Tarım Bakanlığının bildirdiğine göre, Sovyetler Birliği, geçtiğimiz ay içinde ABD'den yeniden 118 bin ton tahıl almıştır. Bu Eylül ayına kadar Sovyetler Birliği'nin ABD'den satın alacağı buğday ve darı sırasıyla 2,5 milyon ve 5 milyon tona varacaktır.

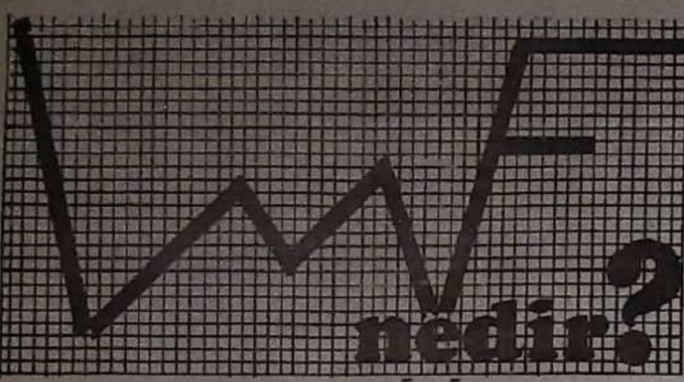
Sovyetler Birliği'nin yurt dışından büyük miktarlarda tahıl ithal etmesi, Sovyet tarımının krizinin derinleştiğini ve halkın temel ihtiyaç maddeleri olan ekmek, et, süt ve sebze üretiminin sürekli bir düşüş içinde olduğu için ülke halkının ihtiyaçlarını karşılayamadığını göstermektedir. Revizyonist Kremlin şefleri, dünyanın başta gelen bir tahıl alıcısı durumuna gelmişlerdir. ABD ile imzaladıkları bir anlaşma ile yılda 6 milyon ton tahıl alacaklardır.

Sovyetler Birliği'nin çok büyük miktarlarda dışardan tahıl almak zorunda kalması, Sovyetlerin milyarlarca dolar tutan borçlarını sürekli artırmaktadır.

AVRUPA PARLAMENTOSU SEÇİMLERİNE KATILIM ÇOK DÜŞÜK OLDU

7 ve 10 Haziran tarihlerinde Avrupa Topluluğunun üyesi olan dokuz Avrupa ülkesinde yapılan Avrupa Parlamentosu seçimlerine katılım çok düşük olmuştur. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinin tekelci burjuvazisi, bu seçimlere katılımı artırmak amacıyla, büyük harcamalara neden olan yoğun bir propaganda çabasına girmesine rağmen, Batı Avrupa ülkelerinin emekçileri, seçimlere hiçbir ilgi göstermemişlerdir.

Katılım oranının hiçbir ülkede % 50'nin üzerine çıkmadığı seçimlerde, İngiltere ve İtalya'da bu oran % 10 ve % 20'ye kadar düşmüştür. Avrupa'nın emekçileri, tekellerin birleşik Avrupasının kendi çıkarları ile hiçbir ortak yanının olmadığının farkındadırlar.

IMF: Emperyalist dünyanın tefecisi

Üç yıldır şu yaşadığımız ülkede IMF'siz gün geçmiyor. İşçi ücretlerinden, köylünün yetiştirdiği ürünün fiyatına kadar her işimize burnunu sokuyor. Ekmeği kaç kuruştan yiyeceğimize o karar veriyor. Kalkınma hızımızın kaç olacağı, neyi alıp, neyi satacağımız, ne yiyip ne içeceğimiz hep ona soruluyor.

Üç yıldır Ankara'ya IMF heyetlerinin biri gidip biri geliyor. Darılıp gelmedi mi, ayağına gidip binbir rica mihnetle gönlü ediliyor. Basında IMF'nin sözünün edilmediği gün geçmiyor. Ama bir Allahın kulu da çıkıp şu IMF'nin ne olduğunu açıklamıyor. Bu örgütün patronları kimlerdir? Kimin çıkarına çalışır? Nasıl çalışır? Bütün bu sorular cevapsız bırakılıyor. Üstelik IMF hakkında şöyle bir görünüm de yaratılıyor: "IMF çok uluslararası bir örgüttür. O herkesin üstündedir. Hasta ekonomileri tedavi eder. İlaçları biraz acıdır ama onları içen bir daha kolay kolay yatağa düşmez."

PERİ MASALI

Oysa bütün bunlar gerçekleri gizleyen peri masallarından başka bir şey değildir. IMF, emperyalist dünyanın, özellikle de bu dünyanın kodamanları - nın çıkarlarını korumak için kurulmuş, bütün dünyayı bu çıkarlara göre yönlendirmeye çalışan mali bir kuruluştan başka bir şey değildir.

X X X

1944'de savaş bitmek üzeredir. Yenenler ve yenilenler belli olmuştur. Dünyanın güçler dengesi bu sonuca göre yeniden düzenlenecektir. Ve emperyalist dünya içinde savaştan çok az kayıp vererek, üstelik ekonomisini sağlamlaştırarak çıkan yeni bir imparator vardır: Amerikan emperyalizmi. Artık kapitalist dünya bu galibin çıkarlarına göre biçimlendirilmelidir. Zaten dünyanın dört bir yanındaki askeri güçleri, işbirlikçileri ona yeterince askeri ve siyasi çıkarlar sağlamıştır. Şimdi sıra dünyanın ekonomik olarak yeniden şekillendirilmesine gelmiştir. İşte 1944 yılında Amerika'da Bretton Woods'ta toplanan bir uluslararası konferans, uluslararası ekonomik ilişkileri, Amerikan emperyalizminin, savaştan galip çıkan diğer emperyalistlerin ve genel olarak da dünya emperyalizminin çıkarlarına göre yeniden düzenler.

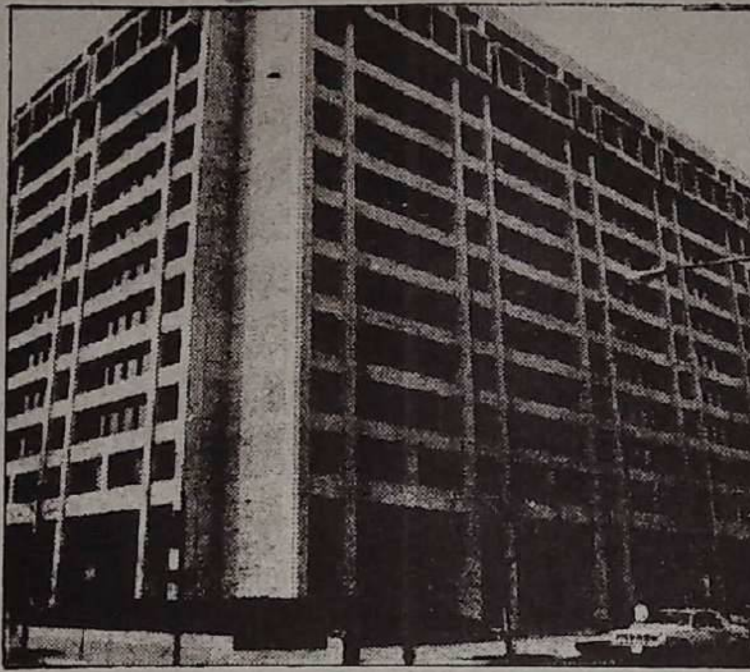
IMF KURULUYOR

Bu konferansta dünya ekonomisini, ticareti, sermaye akışını, uluslararası para ve kredi mekanizmasını yukarıda belirtilen sınırlar içinde düzenlemek üzere iki kuruluşun örgütlendirilmesine karar verilir. Bunlardan birincisi, Uluslararası Para Fonu (IMF) İkincisi ise Uluslararası Kalkınma Bankası (IBRD) dir.

İPLER KİMİN ELİNDE ?

IMF, dolar esası üzerine kurulan savaş sonrası emperyalist-kapitalist dünyanın mali bir örgütüdür.

Bugün IMF'ye 100'ün üzerinde ülke üyeyse de, gerçekte Fonun bütün ipleri ABD'nin elindedir.

Uluslararası Para Fonu (IMF)nun merkezi de ABD'nin başşehri olan Washington'dadır.

IMF'nin karar mekanizmasında oyların ezici bir çoğunluğu (% 70'i) on büyük emperyalist devlete aittir. Bunun büyük kısmı da ABD tarafından temsil edilmektedir. Fondan en fazla kredi çekme hakkına sahip 5 ülke- sırasıyla; ABD, Almanya, İngiltere, Fransa ve Japonya-IMF'nin Daimi Yönetim Kurulunu oluşturur. Emperyalistler, diğer üye ülkelere ayıp olmasın diye yönetimde pek sözü geçmeyen ama iki yıl dönemler için seçilen başka ülkelerden temsilcilere de bu Daimi Yönetim Kurulunda yer vermişlerdir. Üstelik biraz demokratik bir hava vermek için de yılda bir kez toplanan ve üye ülkelerin maliye bakanlarından oluşan bir de genel kurul oluşturulmuştur. Ama bu genel kurul, hiçbir zaman göz önüne alınmayan tavsiye kararları çıkartmaktan başka bir işe yaramaz. Bütün kararlar zaten ya Washington'da Beyaz Saray'da veya büyük emperyalist devletlerin kendi aralarında yaptıkları gizli toplantılarda alınmaktadır.

IMF'nin kuruluş amaçlarından biri elbette ki savaş sonrası güçler dengesine göre emperyalistler arasındaki ilişkileri düzenlemektir. Buna göre güçsüzler güçlülere kafa tutamaz. Ticaret, sermaye akışı vb.leri güçlülerin isteklerine göre düzenlenir.

ESAS GÖREVİ

Ama bu kuruluşun esas görevi emperyalistlerle geri kalmış ülkeler arasındaki ilişkiyi düzenlemektir. Yani işin Türkçesi, emperyalistleri hep güçlü kılmak, geri kalmışları hep öyle bırakma işini yönetir. IMF, geri kalmış ülkelere emperyalist metropollere bağlı tüketim malı üreten sanayiler kurması için kredi verir. Her kredi sonunda geri kalmış ülkenin ekonomisi biraz daha emperyalizme bağlanır. IMF, geri kalmış ülkelere ithalat kredisi verir veya başka büyük bankaların bunları vermesini sağlar. Böylece emperyalist ülkelerin ellerindeki mallar geri kalmışlara satılır. Üstelik yarı-sömürge ülkeler büyük faiz yükümlülükleri olan borçları ödemek zorunda kalırlar.

IMF'NİN ELİNDEKİ SOPA

IMF, onun kıskacına düşen ülkeye hangi modeli önermişse o ülke o elbiseyi giymek zorundadır. Eğer karşı durursa kafasına yine sopayı yer. Yani alacaklılar borçlarını istemeye başlarlar, ülke malını dışarıya satamaz, zaten emperyalizme bağımlı sanayisini döndürmek için hammadde ve ara mallar bulamaz. vs. vs...

IMF'nin sözü bütün emperyalist ülkelerin mali kurumlarında geçer. Eğer o bir ülkeyi cezalandırmak istiyorsa, bütün alacaklıları başına musallat edebilir veya yeni kredileri durdurabilir. Bütün emperyalist dünyanın mali kurumlarına IMF'nin söz geçirebilmesi ormandaki haydutlar arasındaki "centilmen anlaşması"ndan başka bir şey değildir. Elbette ki haydutlar kendi aralarında kapıştıklarında da anlaşmalar da rafa kaldırılmaktadır.

IMF, yarı-sömürge ülkeleri tarım ve hammadde ülkeleri olarak bırakmaya çalışır. Bu ülkeler için çizdiği bütün modeller buna uygundur. Geri kalmışlar, emperyalistlerin pahalı sanayi ürünlerini satın almak ve onlara ucuz tarım ürünleri ve ham madde satmak zorundadır.

IMF REÇETELERİ: EZİLEN HALKLAR İÇİN ACI İLAÇ

Her üç-beş yılda bir kapitalist-emperyalist dünyanın ekonomisi altüst oldu mu, ekonominin tekrar rayına oturması için IMF reçeteler hazırlamaya başlar. Tedavi metodları, ve reçeteler önceden bellidir: "İşçi ücretleri düşecek veya dondurulacak, tarım ürünlerinin fiyatları indirilecek, eğer kapitalist ülkelerin depolarında sanayi malları birikmişse bunlar geri kalmışlara emdirilecek, bu arada küçük emperyalistler de biraz fedakarlık yapacak, büyükler ise hiç bir şey yapmayacak, onlar keyiflerine bakacak."

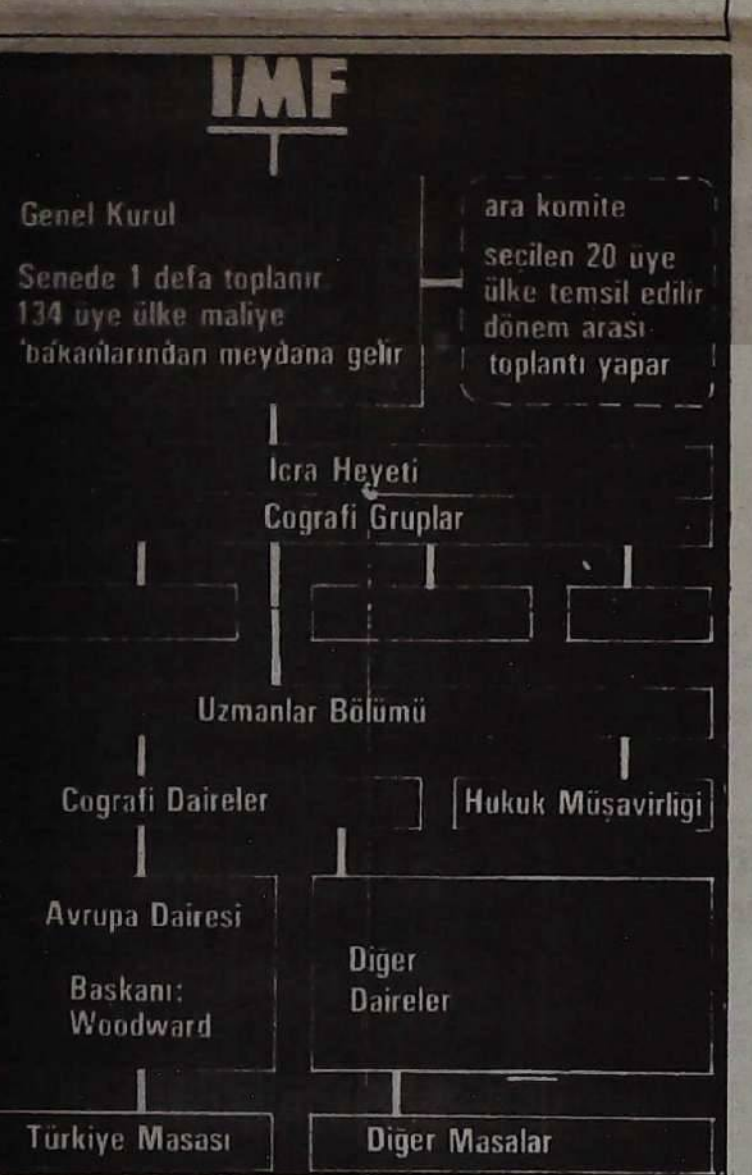
Kısacası IMF'nin reçetesi denen şey, güçlülerin güçsüzleri biraz daha ezmesinden başka bir şey değildir. Hele yarı-sömürge bir ülkenin ekonomisi olağanüstü güç bir durumdayken -yarı-sömürge ülkelerin ekonomisi olağan halde de iyi durumda değildir- IMF'nin eline düşmüşse işte o zaman yandı demektir. Eğer bu süre içinde işçiler büyük mücadeleler sonucu ücretlerinde biraz yükselme sağlamışlarsa, köylüler ürünlerini artık biraz daha yüksek fiyata ellerinden çıkartmışlarsa veya ülkede milli burjuvazi emperyalist tekellerin ve komprador burjuvazinin bıraktığı boşluklardan yararlanıp azıcık gelişmişse o ülkenin IMF'nin elinden çekeceği var demektir. IMF kalıplaşmış reçetelerini çıkarır, kompradorların burnuna dayar: "İşçi ücretleri düşürülecek, tarım ürünlerinin fiyatları bundan beş kuruş fazla olmayacak; milli sanayi sizin nenize, bütün sanayi gelişimi durdurulacak; kalkınma hızı yavaşlatılacak; vergiler artırılacak, emperyalist sermaye yatırımları ile kurulmuş işletmeler rasyonalleştirilecek, yani işçiler sokağa atılacak, ihracat için sanayi gibi rüyalardan vazgeçilecek vs. vs."..

KOMPRADORLARIN ARAYIP DA BULAMADIKLARI

Bütün bu tedbirler elbette ki kompradorların da arayıp da bulamadıklarındandır. Onlar da bu kez ülke halkına seslenmeye başlarlar: "Gördünüz işte biz dedik inanmadınız, ama koca IMF bile bunları söylüyor. Şimdi bu ilaçları içeceğiz; hiçbir şeyimiz kalmayacak. Sonra size yine bir kolaylık düşünürüz."

Ve ilaç içilir ama hasta her yudumda biraz daha iflah olmaz bir duruma düşer.

İşte IMF budur. O ne indir ne cindir; emperyalist haydutların bir ileri karakolundan, şantajcısından başka bir şey değildir.

IMF'nin örgütlenme şeması: Yukarıda da belirttiğimiz gibi, en tepede gözüken üye ülkelerin maliye bakanlarının oluşturduğu Genel Kurul'un beş paralık bir kıymeti yoktur. Emperyalist dünyanın bütün kurumları gibi IMF'ye de sahte bir demokratik görünüm vermeye yarayan bütün ülkelerin sözde temsil edildikleri bir kurumdur. Yılda bir kez toplanır. Bu toplantılarda küçükler yakınır, büyükler de bıyık altından güler ve onları dinlerler. Tavsiye niteliğinde aldığı hiçbir karar uygulanmaz.

20 ülkenin temsilcisinden oluşan Ara Komite de Genel Kurulla aynı işlevi görür. Tek farkı yılda bir yerine iki kez toplanmasıdır.

İcra Komitesi veya Türkiye'de alışılmış adıyla Yönetim Kurulu, IMF'nin en önemli organıdır. Her iş sonuçta onda biter. Bu komitenin 5 üyesi daimidir ve hiç değişmez. Bunlar, ABD, İngiltere, Fransa, Almanya ve Japonya'dır. IMF'de ve özellikle de Yönetim Kurulunda "herkes parası kadar konuşur". Yani son söz her zaman büyük emperyalistlerin ve özellikle de ABD nindir.

Coğrafi gruplar. İşte Fonun en demokratik yanı burasıdır. İsteyen istediği grupta yer alır. Bu gruplardan birine girip çıkmak serbesttir. Hatta yarı-sömürge ülkeler bile bunu yapabilirler. Çünkü bu grupların hiçbir kıymeti yoktur. O grupta veya bu grupta yer almak hiçbir şeyi değiştirmez.

Uzmanlar bölümü, haydut çetesinin ispiyon takımıdır. Bunlar sorumlu oldukları ülkelerin ekonomileri hakkında sürekli bilgi toplarlar. Eğer birisi çizgiden dışarı çıkmışsa onu yukarı bildirirler. Uzmanların yaptıkları bir diğer iş de hasta ekonomilerin hastalığını (!) teşhis etmek ve buna göre reçete yazmaktır. Ama aslında her ülkenin niteliğine göre reçeteler bellidir. Hasta, reçeteyi kullanmayı kabul ederse, bu kez tedbirlerin uygulanması için son kararı yine IMF Yönetim Kurulu verir.

İlacı içtik...

Şimdi ne olacak?

Üç yıldır imzalanıyor, imzalanmıyor derken sonunda Türkiye tarihinde kara bir leke olarak kalacak olan Paris Anlaşması imzalandı. IMF'nin bu anlaşmayla dayattığı istekler biliniyor. Bunların çok büyük bir kısmı doğrudan doğruya işçilerin, köylülerin yaşamları ile ilgili sorunlar. Yani işçiler artık emekleri karşılığında daha az ücret alacak, köylüler ürünlerini daha ucuza satacak, memurların maaşlarındaki artışlar kısıtlanacak vs. vs.

Peki bütün bunların sonunda Türkiye ekonomisi kurtulacak mı? Milyonlarca işçiden, köylüden, emekçiden istenen fedakarlıklar sonucunda ekonomi düzlüğe çıkacak mı? Enflasyon ve işsizlik azalacak mı?

Bütün bu soruların cevabı hayırdır. Bu anlaşmanın getirdiği ilk sonuç, Türkiye'nin emperyalistlere olan 14 milyarlık borcunun kısa bir süre için de faizleriyle birlikte yaklaşık 25 milyara çıkacağıdır. Emperyalistler verdikleri kredi karşılığında bütün halkın alınterini alıp götürecekler. Bu anlaşma ile emperyalist boyunduruk biraz daha sıkılacaktır.

Enflasyon azalmayacaktır. Çünkü her şeyden önce enflasyon batı ekonomisinden kaynaklanmaktadır ve bütün yapısı ve ara malları ile batı emperyalizmine bağlı olan Türkiye ekonomisi her dakika bu enflasyonu ülke içine taşıyacaktır. Ayrıca IMF'nin dayattığı devalüasyon önlemi ister istemez enflasyonu körükleyecektir.

Yapılan anlaşmaya göre verilen krediler karşılığında Türkiye dış ticaretini istediği ülke ile yapamayacak, emperyalistlerin dayattığı malları yine onların koydukları fiyatlarla almak zorunda kalacak, ikili ticaret anlaşmaları imzalayamayacaktır. Türkiye sanayii, emperyalistlerin istediği yönde gelişecek, daha doğrusu gelişmeyecektir. Tarım ürünlerini şimdikinden daha ucuz satmak zorunda kalmamız, tarımda bir kaynak yaratılmasını önleyecektir.

Kalkınma hızının düşürülmesiyle işsizlik korkunç boyutlara varacaktır. Neresinden bakılırsa bakılsın, IMF'nin yutturduğu ilaç köleliği artırmaya hizmet edecektir.

IMF, Türkiye'nin eski gözağrısıdır. Eğer onun bütün ilaçları yararlı olsaydı, Türkiye ekonomisi dünyanın en sağlıklı ekonomilerinden biri haline gelirdi. Türkiye, IMF'ye 1946 yılında girmiştir ve 1954, 1958, 1966 ve 1970 yıllarında IMF sözde Türkiye ekonomisini iyi bir elden geçirmiştir. Üstelik bütün bu yıllar arasında kalan dönemlerde de IMF, ekonomiyi yakından denetlemişti. Ama her elden geçirme Türkiye ekonomisinin daha sıkı bağlarla emperyalizme bağlanması, kölelik zincirlerinin artması ve ekonominin daha derin bir bataklığa gömülmesiyle sonuçlandı. Son tecrübenin de aynı sonucu vereceğinden kimsenin şüphesi olmasın.

Kelin merhemi olsa önce kendi başına sürerdi

IMF ile ilgili olarak Türkiye'de yaratılan görünüm ilginçtir. Özellikle komprador burjuvazinin basındaki kalemleri, IMF'yi acı ilaç veren, ama eline aldığı hastayı şifa buldurmadan bırakmayan bir uzman doktor olarak tanıtmaya çalıştılar. Sözde liberal basınımızda da bu görünümü silen başka bir görüş de getirilmedi. Birçok kişinin kısık sesle yaptığı eleştiriler "IMF'nin ilaçlarının çok acı olduğu" düzeyinde kaldı.

IMF: YALNIZCA ORMAN YASASININ BEKÇİSİ

Oysa, IMF'nin bizzat varlığı ile ilgili diğer bir gerçek onun kesinlikle kapitalizmin hastalıklarını iyileştiremediği ve iyileştiremeyeceğidir. Çünkü kapitalist ekonominin buhranları insan iradesinden bağımsızdır. Bu buhranlar ne iradi olarak yok edilebilir ne de etkileri azaltılabilir. IMF de kendisine böyle bir görünüm vermeye çalışmasına rağmen gerçekte buhranları ortadan kaldırma gibi bir girişimi veya bir amacı yoktur. O, yalnızca buhranın yüklerini ezilenlere ve güçsüzlere yıkmanın peşindedir. Ulusal planda da, uluslararası alanda da IMF'ye yol gösteren tek ilke budur.

Tek bir ülke ele alındığında IMF'nin bütün reçeteleri ezilen kitlelerin, işçilerin, köylülerin ve emekçilerin aleyhine, patronların çıkarına göre düzenlenmektedir. Uluslararası arenada ise bu ilke emperyalistlerin çıkarına ve yarı-sömürge, geri ülkelerin aleyhine olarak işlemektedir. IMF, orman yasasının bekçisinden başka bir şey değildir.

EKONOMİK BUHRANLAR: KAPİTALİZMİN ONULMAZ HASTALIĞI

Sosyalizmin ustalarının "ekonomik bunalımların kapitalizmin bütün gelişim aşamalarında onun yol arkadaşları olduğunu" kanıtlamasının üzerinden bir yüzyıldan fazla bir süre geçti. Kapitalizmin tarihi, bu teorik öngörüyü onlarca kez doğruladı. Bu kaçınılmaz buhranların, kapitalist üretim ilişkisinin içinde, kapitalist toplumun temel çelişkisinde yani üretimin toplumsal niteliği ile kapitalist özel mülkiyet arasındaki çelişkide yattığı yalın bir gerçek olarak ortaya çıktı.

IMF de bütün burjuva kurumlar gibi, sınıf niteliğinden dolayı ekonomik bunalımlar karşısında güçsüzdür. Çünkü o bütün gayretiyle üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin ve kapitalizmin sağlamlaşmasına çalışmaktadır. Oysa bizzat üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet, kapitalist üretim ilişkisi, sömürü ve rekabet var oldukça kapitalizm de iflah olmayacaktır; üretici güçlerin serbestçe gelişmesi sağlanamayacak, dağıtım ve bölüşüm ilişkileri düzenlenemeyecektir.

KENDİ HASTALIĞINA ÇARE BULAMAYAN DOKTOR

IMF, İkinci Emperyalist Savaştan bu yana kapitalist dünya ekonomisini düzenlemek için ortada dolaşıyor. Oysa savaştan bu yana kapitalist dünya sekiz bunalım dönemi yaşadı ve bunların her biri bir öncekinden daha ağır ve daha sarsıcı bir etki yaptı. Üstelik devrevi bunalımların süresi kısaldı; çöküntünün süresi uzadı ve ekonomi hiçbir zaman kendisini tam anlamıyla toparlayamadan yeni bir buhran patlak verdi.

Peki, IMF neden bu dertlere bir çere bulamadı? Cevap basittir: Bulamadığından. Son dönemleri ele alalım. 1970 başlarından beri tüm kapitalist emperyalist ülkelerin kalkınma hızı % 2'yi geçmemiştir. Üstelik, birçok ülkede kalkınma hızı 0 civarında kalmış, bazılarında ise bu 0'ın altına bile düşmüş, yani üretici güçler tahrip edilmiştir.

Ortak Pazar ülkelerinde çelik sanayini içine alan büyük kriz, bu sanayi dalında üretimi % 25 düşürmüş binlerce işçi sokağa atılmıştır. İşsiz sayısı Fransa, İtalya, İngiltere ve Japonya'da 2'şer milyonu bulmuş; bazı ülkelerde bu rakkam aşılmıştır. ABD'de işsiz insanların sayısı savaş sonrasının en yüksek düzeyine varmış ve 9 milyon olmuştur.

Bu ülkelerin tümünde ortalama % 10'luk bir enflasyon vardır. Almanya'da yalnızca 1974 yılında 10 bin işletme iflas etmiş, 1975'de bu rakkam 14 bini aşmıştır.

Bütün bu saydığımız ülkeler IMF'nin patronları olan emperyalist ülkelerdir. Peki IMF, kendi patronlarının bu onulmaz dertlerine neden çare olmamıştır? Cevap basittir: Olamadığından.

BAŞKA BİR ÖRNEK

Daha ilginç örnekler de var: İngiltere ve İtalya. Bu ülkeler 1973-1974 yıllarında başka hiçbir Batı Avrupa ülkesinde görülmeyen bir ekonomik buhranın içine düştüler. Ve son çare olarak ikisi de IMF'ye başvurarak ekonomilerini ona teslim ettiler. Beş yıl boyunca IMF'nin her dediği yapıldı. Sendikaların işçilere ihaneti sonucu İngiltere'de imzalanan Toplumsal Anlaşmayla ücretler donduruldu. Burjuvaziye teşvik tedbirleri artırıldı. Verimsiz çalışan işletmeler işsiz sayısını artırma pahasına kapatıldı. İthalat ve ihracat arasında dengenin tekrar kurulması için binbir çareye başvuruldu. Temel tüketim maddelerine ağır zamlar yapıldı. Sonuç ortada: İngiltere ölmediyse bile, ancak can çekişiyor. O da IMF'nin himmetiyle değil, Kuzey Denizinde bulduğu petrolle. Ama petrol bile İngiliz ekonomisini kurtarmaya yetmedi. Ekonomik buhran ülkeyi siyasi kaos içine itti. Hükümetler devrildi, yenileri kuruldu.

İtalya'ya petrol piyangosu çarpmadığından onun bugünkü durumu İngilterenin kinden daha da kötü. İşsizlik oranı % 7'yi geçti. Enflasyon dört nala gidiyor. Siyasi buhranı ise herkes görüyor.

Peki IMF, İtalya ve İngiltere'nin ekonomik durumunu neden şu herkesin dilindeki sihirli değneği ile düzeltemedi? Cevap basittir: Düzeltemediğinden.

İşte Türkiye ekonomisini düze çıkaracak diye rica mihnet çağrılan IMF'nin kendi anavatanlarındaki maceraları bunlardır.

Atalarımız boşuna dememişler: "Kelin merhemi olsa, önce kendi başına sürer" diye.

IMF'NİN İSTEKLERİNE BOYUN EĞENLER

IMF'nin ilacını içip de iflah olana daha rastlanmadı. Her reçete yeni ekonomik zorlukları beraberinde getirdi veya kısa bir rahatlama döneminden sonra bu reçetedeki ilaçları kullanan ülkelerin ekonomileri çok daha derin buhranlar içine düştüler. Aşağıda kısaca sözünü edeceğimiz Brezilya örneği bunun canlı kanıtıdır.

Brezilya'da 1964 yılında gerçekleşen askeri faşist darbeyle birlikte iktidara geçen cuntanın yaptığı ilk iş, hemen IMF ile masaya oturmak oldu. Seçim vb. gibi kaygusu olmayan ve daha iktidara oturduğu gün bir daha Brezilya'da seçimlerin yapılmayacağını açıklayan cunta liderleri, IMF'nin direktiflerini harfiyen yerine getirdiler.

Bütün ücretler dondurulmakla kalmadı; üstelik % 15 civarında düşürüldü. Büyük oranlarda devalüasyon yapıldı. Hem de birkaç kez. Daha önce Türkiye'deki KİT'lere benzeyen bütün ekonomik kuruluşlar kapatıldı veya özel sektöre devredildi. Gümrükler düşürüldü. Milli sanayiyi koruyucu bütün önlemler kaldırıldı. Emperyalist sermayenin ülkeye girişini kısıtlayan engeller temizlendi. Komprador burjuvaziye büyük krediler açıldı.

Bu tedbirlerin uygulanmasından kısa bir süre sonra Brezilya ekonomisinde geçici bir canlılık oldu. Özellikle yabancı sermaye yatırımları bu kısa dönemli canlanmanın en önemli nedeniydi.

IMF yetkilileri, "işte eserimiz" diye hint horozları gibi kabarmaya başladılar. Hatta bu emperyalist koroya revizyonistler de katıldı. Brezilya'nın ekonomik yapısının değiştiğini iddia ettiler. Onu emperyalist ülkeler içinde saymaya başladılar. Bazıları Brezilya'nın emperyalist ülkelerle yarı-sömürgeler arasında bir ara aşamayı oluşturduğu tezlerini ortaya attı. Herkes sonuçta IMF'nin tedbirleri sayesinde Brezilya'da çok şeyin değiştiği iddiasında birleşiyordu.

Ama kısa bir süre sonra ak koyunla kara koyun belli oldu. Onbinlerce orta ve küçük işletme yıkıma uğradı. Küçük üretici köylüler sattıkları tarım ürünlerinin karşılığında, karınlarını doyuracak malları bile alamadığından topraklarını bırakıp kaçtılar. Enflasyon oranı başka hiçbir ülkede görülmedik boyutlara ulaştı. (IMF nin müzmin hastalarından biri olan Şili hariç). İşsizlik 15 milyonu aştı. İşte Brezilya mucizesi balonu da böyle söndü. Brezilya ekonomisi hâlâ büyük güçlükler içindedir. ve onyıllarca tahtlarından inmeyeceklerini söyleyen cuntanın liderleri şimdi ülkeyi derinden sarsan siyasi kaostan bir çıkış yolu aramaktadırlar. Hatta tahtlarını bırakma pahasına.

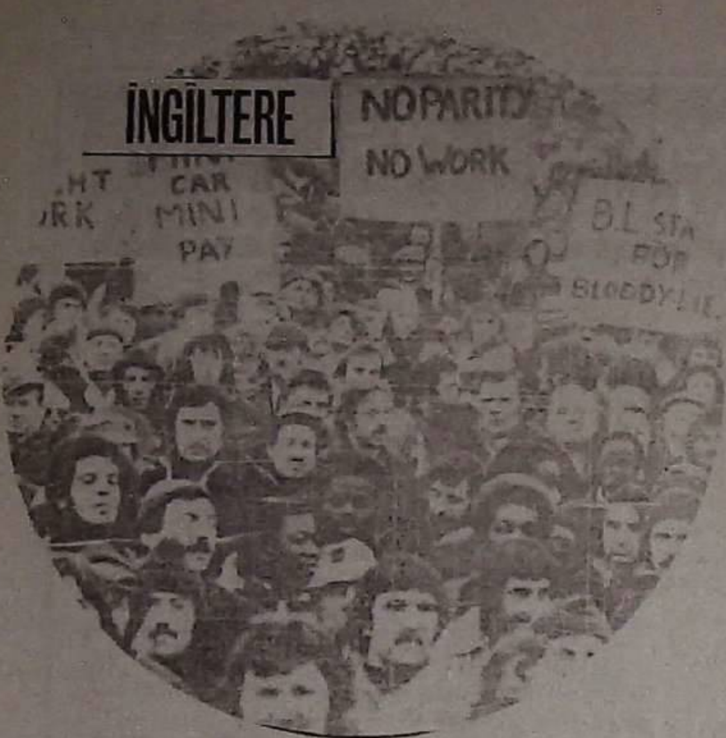
IMF'NİN SUÇ DOSYASINDAKİ BAŞKA BİR KARA LEKE

Brezilya örneği, IMF'nin dosyasındaki yıkıcılık ve darbecilik suçlarını da ortaya çıkarıyor. Brezilya'da 1964 darbesinden önce 1962'de reformcu Goulart, iktidarı almıştı. O da birçokları gibi ekonomik zorlukları IMF'nin dış krediler konusunda yakacağı yeşil ışıkla atlatmayı umuyordu. IMF ile pazarlıkları sonunda direktiflerin birçoğunu uygulamayı kabul etti. Bunların arasında yüksek oranda bir devalüasyon da vardı. Goulart'ın yerine getirdiği istekler bazı noktalarda IMF'nin direktiflerinden ötesine geçiyordu.

Ama reformcu Goulart yine de o dönemlerde ABD emperyalizminin Brezilya'daki ihtiyaçlarına ve çıkarlarına cevap vermiyordu. ABD, reformcu iktidarın işini bitirmeye kararlıydı. Bunun üzerine IMF, CIA'nın taktiğine uygun olarak Brezilya hükümetine kredi verme kararını gizlice iptal etti. Goulart hükümetini ise bugün, yarın diye oyalamaya başladı. Aynı anda diğer mali kurumlar da borç vermeyi kestikleri gibi alacaklarını da istemeye başlamışlardı.

IMF'nin direktiflerini uygulayarak bütün destekçilerini karşısına alan reformcu iktidar, ülke ekonomisini de daha derin bunalımların içine soktu. Bütün bunların üstüne yeni krediler de durdurulunca Brezilya ekonomisi de iflas etti. Bu gelişmeler ise CIA'nın desteğinde askeri bir darbe için hazırlanan gerici unsurlara kamuoyu yaratma imkanı verdi. Ve zaten darbe de çok gecikmeden 1964 Nisanında geliverdi.

İşte dünya halklarını soyan tefecinin bir de böyle suçları var.

İNGİLTERE: Bu ülkede işsizlik oranı çalışabilir insanların % 7'sini geçiyor. 1974 yılında sendika ağaları ile "işçi hükümeti" arasında imzalanan Toplumsal Anlaşma ile dondurulan ücretler, İngiliz işçilerinin gerçek ücretlerini % 15'den fazla azaltmış bulunuyor. Hükümetin enflasyonla mücadele adı altında ücretleri dondurması ve bu siyasette ayak diremesi on binlerce İngiliz işçisini grev mücadelesinin barikatlarında topladı. Bu yıl başından beri greve katılan işçilerin sayısı 2 milyonu aşmış bulunuyor. İngiliz burjuvazisi, işçilerin mücadelesini sözde İşçi Partisi hükümeti ile durduramayınca, şimdi at değiştirdi. İktidara geçen Muhafazakar hükümet, işçilere karşı daha sert tedbirler planlıyor. Ama İngiliz işçileri de aynı şekilde daha sert mücadelelere hazırlanıyorlar.

★ BÜTÜN EKONOMİK BUHRANLARDA OLDUĞU GİBİ SERMAYENİN DÜNYASINI DÖRT BİR YANDAN KUŞATMIŞ OLAN BUGÜNKÜ BUNALIM DA EMEKLE SERMAYE ARASINDAKİ ÇELİŞKİYİ HIZLA DERİNLEŞTİRİYOR

★ HAKİM SINIFLAR YİNE BUHRANIN YÜKLERİNİ BAŞTA PROLETARYA OLMAK ÜZERE EMEKÇİ SINIFLARIN SIRTINA YIKMA ÇABASI İÇİNDELER

★ BÜTÜN EMPERYALİST-KAPİTALİST ÜLKELERDE ENFLASYON, İŞSİZLİK DÖRT NALA GİDİYOR.

★ BURJUVAZİ KENDİ DÜZENİNİN BUHRANINI İŞÇİLERİN İŞLERİNE SON VEREREK, TÜM TÜKETİM MADDELERİNE ZAM YAPARAK VE EMEKÇİLERİ DAHA ÇOK FEDAKARLIĞA ÇAĞIRARAK GEÇİŞTİRMEYE ÇALIŞIYOR

★ BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EMEKÇİLERİ ÖNÜNDE İKİ SEÇENEK VAR: YA PATRONLARIN DAYATMALARINA BOYUN EĞMEK VE AÇLIK VE İŞSİZLİĞİ KABULLENMEK, YA DA BU DAYATMALARA KARŞI SAVAŞMAK

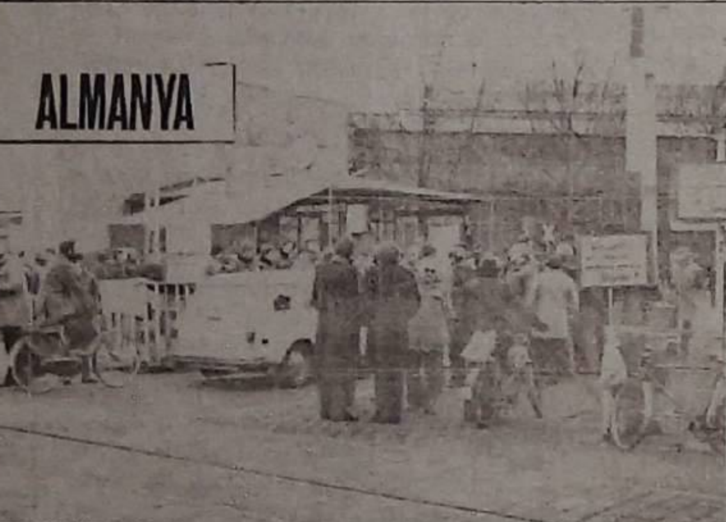
★ KAPİTALİST DÜNYANIN PEK ÇOK ÜLKESİNDE PROLETARYA İKİNCİ YOLU SEÇMİŞTİR. ARTIK HER YERDE GREV VE DİRENİŞLER, HATTA KANLI ÇATIŞMALAR HIZLA GENİŞLİYOR

Dünya proletaryası, burjuvazinin saldırılarına ve sömürüye karşı savaşıyor

FRANSA: Avrupa'da başgösteren çelik krizi üzerine Avrupa Çelik Ve Kömür Tekelleri Birliği'nin almış olduğu işçi çıkarmalarla ilgili karar en büyük etkisini Fransa'da gösterdi. Fransız çelik tekelleri kısa bir süre içinde 140 bin işçinin işine son vermeyi planladılar. Şu anda bile 1 milyon 800 bin işçinin işsiz olduğu Fransa'da bu kararın anlamı, binlerce emekçinin açlığa itilmesiydi. Üstelik Fransa'daki çelik tekellerinin AET içinde alınan karara uygun olarak binlerce işçiyi sokağa atar ve işletmelerini daraltırken bir de bunun karşılığında emekçilerin gelirlerinden kesilmiş vergilerden oluşan 10 milyar franklık bir tazminatı da ceplerine indiriyorlardı.

Ama Fransız çelik işçileri, patronların kendi düzenlerinden kaynaklanan buhranın yüklerini omuzlamayı reddettiler. Binlerce işçi, işbaşı yapmadı. Kitle gösterilerine onbinlerce işçinin yanı sıra öğrenciler, kamu memurları ve çiftçiler de katıldı. Fabrikalar ve resmi binalar, işçiler tarafından işgal edildi. Polis ve ordu birliklerinin direnişi bastırmak için işçilere saldırması, direnişin daha da genişlemesinden başka bir sonuç vermedi. Sonuçta Fransız hükümeti çelik sanayiinde işçi çıkarılması kararının yeniden gözden geçirileceğini açıklamak zorunda kaldılar. Ama çelik patronlarının planı henüz tümüyle ortadan kalkmış değildir. Ve elbette ki Fransız işçilerinin mücadelesi de sürecektir.

ALMANYA: Batı Avrupa'da hızla gelişen ekonomik buhran ve bunun sonucu olarak işçi sınıfının yaşam koşullarındaki kötüleşme, işsizlik, enflasyon, 50 yıla yakın bir süredir hiçbir grev hareketine girmemiş olan çelik işçilerini bile mücadele barikatlarına itti. Ruhr bölgesindeki ve Bremen'deki onbinlerce çelik işçisi, bir yıl içinde çelik tekellerinin 50 bin işçiyi sokağa atma planlarına karşı büyük bir mücadele başlattılar. Sendika ağaları altı hafta süren grevleri kırmak için hükümetle birlikte çaba gösterdiler. Ancak sendika ağalarının ihaneti sonucu ortaya çıkan başarısızlık Alman işçi sınıfını daha da biledi.

Bugün bütün kapitalist revizyonist dünyayı saran derin ekonomik kriz, burjuvazinin ekonomik bunalımın yüklerini emekçi halkın sırtına yıkma çabalarını da beraberinde getiriyor. Tüm ülkelerde burjuvazi, her şeyden önce sözkonusu ekonomik bunalımın geçici olduğu propagandasına hız vererek, buhranının gerçek kaynağının kapitalist düzen olduğunu unutturmaya çalışıyor. Bütün burjuva hükümetler, buhranın ancak "barışçı bir ortam" içinde, emekçilerin daha fazla fedakarlık yaparak geçiştirilebileceğini ileri sürüyorlar. Burjuva hükümetleri, büyük patronlar ve işçi hareketi içindeki burjuva uşağı sendika ağaları, buhranın bütün yükünü emekçilerin sırtına yıkmak için "Toplumsal Anlaşma"larla işçi sınıfını ve emekçi halkın ellerini-kollarını bağlamaya çalışıyorlar.

Bugünkü buhranın bütün yüklerinin emekçi halka ve özellikle de işçi sınıfının sırtına yıkılmakta olmasının başlıca göstergeleri hızla artan pahalılık, işsizlik ve hükümetlerin işçi ücretlerini dondurma çabalarıdır.

Örneğin, Avrupa çelik ve kömür sanayinde gözüken büyük buhrandan çıkış yolu olarak Avrupa Çelik ve Kömür Tekelleri Birliği'nin bulduğu ilk çare, kısa bir süre içinde başta Fransa olmak üzere birçok Batı Avrupa ülkesindeki çelik fabrikalarından binlerce işçiyi sokağa atmak oldu.

İngiltere ve Portekiz'de enflasyonun hızla artışı üzerine emperyalist dünyanın akbabalarından IMF'nin isteği üzerine işçi ücretleri ya dondurulmuş ya da çok küçük oranlarda artışlarla sınırlandırılmıştır.

Aynı biçimde Almanya, Japonya, ABD, Peru, İspanya ve İtalya'da işsizlik ve pahalılık hızla artıyor. Bu ülkelerde burjuva hükümetlerin elebaşıları buhranı çözmek için işçileri ve emekçileri fedakarlığa çağırıyorlar; daha doğru bir deyimle bunalımın yüklerini halkın omuzlarına yıkmak için özgür olmak istiyorlar.

Ama kapitalist ülkelerin işçileri, patronların bu dayatmalarına, buhranın yüklerinin omuzlarına bindirilmesine kuzu kuzu boyun eğmiyorlar. Proletarya bugün, burjuvazinin sömürü ve baskısına karşı şimdi güçlerini bir cephede topluyor ve bu saldırılara karşı kararlı bir mücadele yürütüyor.

Bu mücadele yeni ve daha büyük boyutlara ulaşmıştır. Kısa süreli mahalli grevlerden hızla bütün ülke çapında genel grevlere geçiliyor. Fabrika işgalleri yaygınlaşıyor. Hatta burjuvazinin bu mücadeleyi zorla bastırma girişimleri karşısında proletarya kanlı çatışmaları da göze alıyor.

Ama proletaryanın mücadelesinin bu yoğunlaşmasına paralel olarak sendika ağalarının ve kapitalist dünyanın revizyonist partilerinin işçi sınıfı hareketi içindeki yıkıcı, bölücü faaliyetleri de artıyor. Bu hainlerin işçi sınıfının dayatmaları sonunda bütün yaptıkları, yalnızca proletaryanın tüm taleplerini patronlarla "dostça" konuşmalar yoluyla sözde çözmeye çabalamaktır. Bütün bu çözümler son tahlilde kapalı kapılar ardında işçi düşmanı kararların alınması anlamına geliyor.

Örneğin, birkaç yıl önce İngiltere'de işçi ücretlerini donduran "Toplumsal Anlaşma"yı imzalayan sendika ağaları, bu anlaşmanın işçi sınıfının mücadelesi sonucunda yırtılması üzerine, 1981'den başlamak üzere yeniden işçi ücretlerinin yalnızca % 5'lik bir artışla sınırlandıracak olan bir anlaşmanın altına imza atmaya hazırlanıyor.

Almanya'da Alman Sendika Federasyonu, işçilerin bütün grevlerini hükümetten önce kendisi yasadışı ilan ediyor. İspanya'da revizyonist parti, hükümetin işçi ücretlerini donduran, işsiz sayısını artıran 'Toplumsal Anlaşma'nın en büyük destekçisi olarak ortaya çıkıyor.

Kısacası kapitalist ülkelerde işçi aristokrasisi ve revizyonist mihraklar, ekonomik buhranın yarattığı büyük mücadeleler karşısında burjuvazi ile birlikte alarma geçmiştir.

Ama tüm çabalar, patronların ve uşaklarının arzularını yerine getirmekten uzaktır. Bütün dünyada proletarya, sermayenin kölelik düzenine karşı büyük bir mücadelenin içine atılmış bulunuyor ve burjuvazinin barış çağrılarını reddediyor.

JAPONYA: Bütün kapitalist dünyayı saran buhran, işçiler ve emekçilerin yaşam koşullarını çekilmez kılıyor. Ama işçiler, Batı Avrupa'dan Uzak Asya'ya kadar her yerde mücadele barikatlarına koşuyorlar. Japonya'da düşük ücretlere ve hayat pahalılığına karşı mücadele, demiryolu işçilerinin grevi ile başladı. Bunu Tokyo'da 200 bin emekçinin katıldığı büyük işçi gösterisi izledi. Japon sendikaları, ülke ekonomisinin güçsüz olduğunu ileri sürerek ücret taleplerini sınırlandırmaya çalıştılar. Ancak geçtiğimiz ay içinde madeni eşya üretimi yapan fabrikalardan 100 bin işçinin işten çıkarılması kararı bardağı taşıran son damla oldu. Bütün ülke çapında onbinlerce işçi yasadışı grevlere gittiler. Mücadele hâlâ devam ediyor ve Japon işçileri bu mücadeleyi büyük bir kararlılıkla sürdürüyorlar.

Devrimci Demir-İş'e yönelik saldırılar

Devrimci Demir-İş'in İstanbul İl Temsilciliği açıldığından bu yana faşist Türk Metal-İş, reformist Otomobil-İş ve revizyonist T. Maden-İş ve Devrimci Maden-İş Sendikalarının örgütlü olduğu fabrikalarda yürüttüğü sınıf sendikacılığı faaliyetinden dolayı adı geçen sendika ağalarını huzursuz etmektedir. Bu sendika ağalarının devrimci işçilere karşı yürüttükleri sistemli baskı ve saldırılar giderek artmaktadır. Bu saldırıların sonuncusu, 14 Haziran'da T. Maden-İş'li sosyal-faşist sendika ağalarının sıkıyönetim ve polisle birlikte gerçekleştirdikleri saldırıdır.

Saldırı, 14 Haziran günü, Maden-İş'in örgütlü olduğu Aksan Alüminyum Profil Fabrikası önünde Devrimci Demir-İş'in 15-16 Haziran direnişiyle ilgili haber bülteni dağıtılırken başladı. Fabrika baştemsilcisi, sosyal-faşist Sabahattin Çınar ve fabrika Personel Müdürü faşist İsmail Ayhan'ın ortaklaşa ihbarı sonucu, Topselvi Emniyet Amirliği ekiplerince yapılan baskında fabrika önünde yakalanan Devrimci Demir-İş üyesi 7 devrimci işçi polis tarafından gözaltına alındı.

İki saat sonra da, Maden-İş 4. Bölge Başkanı Adem Karabaş'ın ihbarı üzerine polis ve sıkıyönetim, Devrimci Demir-İş Sendikasını basarak, sendikanın her tarafını aradı. Herhangi bir suç unsuru bulunamayınca da sendikanın eşya ve evrakları tahrip edildi. Yine sendikada bulunan 400 adet "DEVRİMCİ DEMİR-İŞ HANGİ ŞARTLARDA DOĞDU, NEYİ İFADE EDİYOR?" başlıklı ve 190 adet "YAŞASIN 1 MAYIS" başlıklı haberbültenleri ile Devrimci Demir-İş mali sekreteri gözaltına alındı. Bir gece nezarette tutulan Mali Sekreter ve işçiler, nezarette marşlar söylediler. Çeşitli konuşmalar yaptılar, sınıf sendikacılığının ilkelerini tartıştılar.

Çevrede olayın duyulmasından sonra Kartal Emniyet Amirliğine giden işçilerin, devrimcilerin baskısı karşısında gerileyen polis, gözaltında tutulan Mali Sekreter ve işçileri Gayrettepe I. Şubeye götürdüler; daha sonra da tekrar gizlice Kartal Emniyet Amirliğine getirdiler. Bu arada işçilerin ağzından düzmece ifade hazırlayan polis şefleri, bu ifadeleri bölge savcısına götürüp savcıdan aldıkları yetkisizlik kararına dayanarak işçileri sıkıyönetime götürmeye kalktılar. Bu arada halk, Emniyet Amirliğinin önünde toplandı. Tutuklu bulunan sekreter ve işçiler, Bölge Savcısıyla bizzat kendileri görüşmeden sıkıyönetime gitmeyeceklerini bildirdiler ve direndiler. Bu direnişler karşısında ikinci defa gerileyen polis, istekleri kabul etmek zorunda kaldı. Aynı gün 18.30'da Mali Sekreter ve işçileri Bölge Savcısına çıkardılar. Yeniden ifade alan Bölge Savcısı da Mali Sekreter ve işçilerin kararlı tutumu karşısında beş saat önce verdiği tutuklama kararını kaldırdı. Aynı akşam tutuklular serbest bırakıldı.

Devrimci Demir-İş İstanbul İl Temsilciliği Başbakana çektiği telgrafta ve kamuoyuna yayınladığı bir açıklamada olayı protesto etti.

RGO'nun 7. sayısı çıktı

Almanya'da sınıf sendikacılığı hareketinin(RGO) Türkçe olarak da yayınladığı RGO HABERLERİ'nin 7. sayısı yayınlandı.

RGO HABERLERİ'nin 7. sayısında Almanya'daki ve Türkiye'deki 1 Mayıs kutlamaları yer almakta ve Alman Sendikalar Birliği (DGB) içindeki ihraçlara yer verilmektedir.

RGO HABERLERİ'nin yazışma ve abone adresi şöyledir:

Thomas Schaffer 3502 Velimar Postfach 3142
DEUTCHLAND

Arı Bisküvi işçileri haykırıyor: "Sendika ağaları grev kırıcısıdır"

● TEK GIDA-İŞ'İN SENDİKA AĞALARI VE 4 NOLU ŞUBE YÖNETİCİLERİ, ARI BİSKÜVİ GREVİNİ SATTILAR. ŞİMDİ KAPALI KAPILAR ARKASINDA PATRONDAN HİZMETLERİNİN KARŞILIĞINI NASIL ALACAKLARINI HESAPLIYORLAR

● İŞÇİLER: "SENDİKA AĞALARININ VE TEK GIDA-İŞ'İN BAŞINA ÇÖREKLENEN SENDİKA AĞALARININ İŞÇİLERİN DOŞMANI OLDUĞUNU, EN İYİ GREV KIRICISI OLDUKLARINI GÖRDÜK"

Arı Bisküvi Fabrikasında 1.9.1978 tarihinde başlayan toplusözleşme görüşmeleri patronun ve Tek Gıda-İş'in sendika ağalarının ortaklaşa manevraları nedeniyle anlaşmaya varılamadan sonuçlanmıştı. Bunun üzerine Nisan 1979 ortalarında sendikanın İstanbul 4 Nolu Şubesi, Genel Merkezin muhalefetine rağmen grev kararı almıştı.

Grev, patronla sendika arasındaki uyuşmazlıktan çok, 4 nolu şube yöneticileriyle sendika ağaları arasındaki çelişkiden kaynaklanıyordu.

Öteden beri 4 nolu şube yönetim kuruluyla Tek Gıda-İş'in Genel Merkezi arasında çelişkiler vardı ve sendika ağaları kendilerine uşaklık edenlerden başka kimseyi şube yönetimlerinde görmek istemiyorlardı.

4 nolu şube yönetimi de bundan dolayı kendilerine ters geliyordu. Şubenin yönetiminde bulunan demokrat, küçük-burjuva siyasetlerin etkinliğinde kalmış kişiler bile sendika ağalarını ürkütüyordu. Bundan dolayı da sendika ağaları bundan bir süre önce 4 nolu şubeyi feshetmek istemişler, ancak işçilerin kararlı mücadelesi karşısında geri çekilmek zorunda kalmışlardı.

Daha önceden Efes Pilsen toplusözleşmesi de uyuşmazlıkla sonuçlanırken sendika ağaları kapalı kapılar ardında Efes Pilsen patronu ile toplusözleşmeyi imzalamış ve 4 nolu şube yöneticilerine de bu sözleşmeyi işçilere bildirmesi ve kabul ettirmesi için baskı yapmışlardı. Bu durumu öğrenen işçiler, direnişe geçmişlerdi. Daha sonra ordu ve polis dipçiği altında zorla işbaşı yaptırılmışlardı.

Sendika ağalarının buradaki amaçları kendilerine haklı bir zemin yaratıp eskisinden daha sinsi ve dolaylı yollardan ve işçilerin tepkisiyle karşılaşmadan 4 nolu şube yönetimini feshetmekti.

4 nolu şube yöneticileri, merkezin onayını almadan Arı Bisküvi Fabrikasında grev çadırını kurduktan bir süre sonra sendika ağaları tarafından feshedildiler.

Bu durumda işçiler birkaç kez sendika merkezini ve bölge lokalini işgal etmelerine rağmen, şube yönetiminin işçilere ne bir önderliği sözkonusu oldu ne de işçiler belli bir hedefe yöneltildi. İşçiler işgallerden bir netice alamayınca bu eylem biçiminden vazgeçtiler.

Şube yöneticilerinin grev boyunca işçilere ne bir önderliği sözkonusuydu ne de işçi sınıfının çıkarlarını koruma, bunun için sonuna kadar mücadele etme diye bir dertleri vardı. Onların tek derdi, kendi kariyerlerini korumak, daha yükseklere tırmanmaktı.

Onlar, grev kararını en fazla sendika ağalarıyla çekişmelerinden dolayı almışlardı. Bu yolla onlar işçilerin sendika ağalarına karşı mücadelesini sömürmek, işçilerin mücadelesini pasifize etmek ve 4 nolu şubeye üye işçilerin kararlı mücadelesini koltukları için eritmek istiyorlardı.

Nitekim düşündükleri gibi de yaptılar. Ama işçiler, onların bu tavrını bildikleri halde sendika ağalarının gerici tavırlarına karşı çıkarak yöneticilere sahip çıktılar. Ama bütün bunlar karşısında şube yöneticileri koltukları elden gidince her şeyi bıraktılar; Arı Fabrikasındaki greve bile uğramaz oldular.

İşçiler şu anda her şeyden umudunu kesmişlerdir ve ne olacağını beklemektedirler. Sendika böylelikle "en iyi grev kırıcılığını yapmış" şu anda, patrondan kapalı kapılar ardında bu hizmetlerinin karşılığını nasıl alacaklarının hesabını yapıyorlar.

Yeni asgari ücretin altında çalışan işçilerin toplusözleşmesi, 14-15 lira gibi gülünç bir rakkamla bağlanmak isteniyor.

Patron ve sendika ağaları grevde geçen sürenin yanında toplusözleşmenin başladığı tarih olan 1. 9. 1978'den bu yana sözleşmeye alınan farkları bile işçilere ödemeyeceklerini söylüyorlar. Yani 1.9.1978 den bu yana işçilerin tüm sosyal hakları ve ikramiyelerini ödemek istemiyor-

Devamı sayfa 6'da

FABRİKADAN ATÖLYEDEN SENDİKADAN

İSTANBUL

İstanbul Esenler Mahallesindeki Makina Lastik Sanayisinde (MAPSAN) çalışan 54 işçi kendi aralarında birleşerek sendikalaşmaya karar verdiler. Bunun için önce DİSK'e bağlı Maden-İş'e gittiler. Fakat sosyal-faşist sendika ağaları işçilerin sayısının az olduğunu söyleyerek böyle bir işle uğraşamayacaklarını söylediler. Bunun üzerine işçiler, İleri Maden-İş Sendikasına gittiler. İleri Maden-İş Sendikası da işçilerin hiçbir sorunu ile ilgilenmedi.

Daha sonra Devrimci Demir-İş Sendikasının İstanbul Temsilciliğinin açıldığını öğrenen işçiler, Devrimci Demir-İş'te örgütlenmeye karar verdiler. Devrimci Demir-İş Sendikası, sendikada yapılan bazı toplantılardan sonra üye kayıtlarına başladı. İşçilerin sendikal örgütlenmeyi gerçekleştirmek üzere olduğunu duyan işyeri patronu, fabrikada hammadde bulunmadığı gerekçesiyle 22 işçiyi işten attı. Bunun üzerine bütün işçiler direnişe geçerek üretimi durdurdular. İşçilerin, sendika avukatının ve patronun katıldığı bir toplantıda işçiler, patrondan hesap sordular. Patron kendini işçilere acındırmaya çalıştı. Fakat işçiler, patronun sahtekarlıklarına kanmadılar. İşçilerin kararlı direnişi sonunda patron dize geldi ve işçilerle anlaşma yolunu seçmek zorunda kaldı. Daha önceden çıkışı verilen işçiler, işte çalışan arkadaşlarının çalışma koşullarının düzeltilmesini içeren ve belirli haklar sağlayan bir protokol imzalayarak çıkışı kabul etmişlerdir.

ADANA

Geçtiğimiz günlerde Adana Bossa Basma Fabrikasında İşçi Yardımlaşma Sandığı Yönetim Kurulu seçimleri yapıldı.

Seçimler için fabrikada çalışan Halkın Kurtuluşu, Devrimci Yol ve Halkın Birliği taraftarı devrimci işçiler ortak bir liste çıkardılar.

Faşistlerle uzlaşan eski yönetim ve onları des-

Devamı sayfa 6'da

Adana'daki devrimcilerin örnek tavrı :

Devrimciler birleşiyor

Geçtiğimiz günlerde Adana'da Devrimci Yol, Halkın Kurtuluşu,Kurtuluş imzasıyla faşizmin saldırı ve provokasyonlarını açığa çıkarmak (ve revizyonistlerin arkadan hançerleyici tavırlarını da sergilemek)amacıyla adı geçen grupların ANTİ-FAŞİST EYLEM BİRLİĞİ'ni gerçekleştirdiklerini açıklayan bir bildiri yayınlandı.

Eylem Birliği'nin çıkış noktası, Maraş Katliamıyla ilgili olarak sürdürülen Sıkıyönetim Mahkemesindeki davanın yarattığı demagojik ortamda faşizmin militarist, bürokratik aygıtı, sivil milisleri vb. her türlü gücüyle Maraş'ta giriştiği saldırının teşhirinde güçlerin birleştirilmesidir. Çıkış noktası bu olmakla birlikte bildiri, kendisini yalnızca bu konuyla sınırlamamış,doğru bir şekilde temelini daha da geniş tutmuştur.

Hakim sınıflarla halk arasındaki çelişmelerin derinleşmesi ve buhranın yükünün kitlelerin sırtına yıkılması ve bunun için halkın mücadelesinin bastırılmasına yönelen faşist saldırı ve provokasyonların artması doğru tespitlerini yapan bildiri, yine doğru bir tespit yaparak şöyle devam etmektedir: *"Halkın mücadelesini bastıramadılar. Halk yığınlarının mücadelesi bastırılmak bir yana,her geçen gün kitleler mücadeleye katılmakta ve devrim dalgası yükselmektedir. Bunun en canlı örneği 1 Mayıs'tır."*

"Üstelik her geçen gün devrimciler eylem birliği yolunda adımlar atarak da ilerliyorlar. İşte bugün Adana'da Devrimci Yol, Halkın Kurtuluşu, Kurtuluş taraftarları biraraya gelerek ANTİ-FAŞİST EYLEM BİRLİĞİ'ni sağlamışlardır" diye devam ederek, bildiri devrimcilerin birleşmesinin kitle mücadelesinin yükselmesindeki olumlu rolünü belirtiyor. Bu, kuşkusuz her devrimcinin yapması, sadece yapmakla da kalmayarak, sıkıca sarılması gereken önemli bir tespittir. Her devrimci bu tespite uygun davranmalı, devrimci birlik isteğini teşvik etmeli, faşizme karşı devrimci bir güç merkezinin kalıcı olarak yaratılması için çalışmalıdır. Geçen sayımızda üzerinde durduğumuz, devrimcilerin birliğini engellemek isteyen revizyonistler tarafından kışkırtılan -çünkü bu birlik faşist diktatörlüğü hedefleyerek onların varlık şartını da ortadan kaldırmaktadır- D. Yol ve Kurtuluş içindeki revizyonist-reformist etkilenmelere uygun düşen ve bu gruplardaki bu eğilimin temsilcilerince yönlendirilen yalnızca devrimci eylem birliği ruhuna değil,devrimciler arasında olması gereken en basit ilişkilere ters, faşistleri sevindiren, kitlelerin mücadele isteği ve birliğini olumsuz yönde etkileyen örneğin Halkın Kurtuluşu taraftarlarına yöneltilen saldırılar gibi bozguncu davranışlardan kaçınmalı, bunlar mahkum edilmelidir. Adanalı devrimcilerin bildirisi bu isteği belirten olumlu bir örnektir.

"İlerici, yurtsever, devrimci siyasetler, faşizme, emperyalizme ve şovenizme karşı olma ilkeleri ışığında halkın mücadelesini bir üst boyutlara çıkartmaya ve devrimci halk güçlerinin birliğini pekiştirmeye çalışacaktır" diye yazan bildiri, faşizme, emperyalizme ve şovenizme karşı mücadelenin ve bu temelde devrimcilerin birliğinin revizyonistler tarafından baltalanmaya çalışıldığının, düzenin bu savunucularının karşıdevrimci teori ve pratiklerine karşı, onların etkilerini kırma mücadelesi yürütülmeden faşizme karşı mücadele ve eylem birliğinin gerçekleştirilemeyeceğinin bilincinde olarak şöyle devam ediyor:*"Faşizmin saldırılarını açığa çıkarırken revizyonistlerin arkadan hançerleyici tavırları da göz önüne sergilenecektir"* ve *"Bu birlik, halka yanlış mücadele önerilerinde bulunanlara, halkı egemen güçlere teslim etmeye yönelik mücadele anlayışı önerenlere karşı, bir başını TİKP'nin, öteki başını TKP vb. siyasetlerin çektiği kamplara karşı da mücadele edecektir"*

Anti-faşist mücadele ve eylem birliği için revizyonizmden tam kopmayı gerçekleştirelim.Özellikle TKP revizyonizminin estirdiği cereyana, TİKP revizyonizminin karalama çabalarına kapılmayalım , bunları yere çalalım. TKP revizyonizminden daha fazla etkilenen ve kendisi de bu yolda Devrimci Yol'u etkilemeye ve devrimcilerin birliğine karşı genellikle aldığı olumsuz tutuma onu ortak etmeye çalışan Kurtuluşçu arkadaşlar, kitlelerin mücadelesine ters düşmek, onun yükseltilmesinin engeli olmak yerine kendi üzerlerindeki revizyonizmin etkisini kırmaya hazır olmalıdırlar. Böyle davranınca bundan hem Kurtuluş, hem bütün devrimciler ve hem de halk yarar görecektir.

Adalı devrimcilerin bildirisinin şu sloganı genelleştirilerek hayata uygulanmalıdır. YAŞASIN ANTİ-FAŞİST EYLEM BİRLİĞİMİZ !

Reyhanlı'da çapa işçilerinin başarılı direnişi

Kapitalizmin krizi derinleştikçe, hayatın bütün alanlarında feodal-burjuva sınıfların saldırıları artıyor. Onlar ekonominin bütün sektörlerinde krizin yüklerini emekçilerin sırtına yıkmanın uygun yollarını arıyorlar. Bunun en gözde yollarından biri,ücretlerin düşürülmesi, olmazsa dondurulmasıdır.

Kapitalizmin geriliğinin, örgütsüzlüğün ve dağınıklığın yol açtığı şartlarda tarım işçileri bu yöndeki saldırılara daha derin olarak katlanmak durumunda kalıyorlar. Sanayi işçileriyle karşılaştırıldığında zaten çok düşük ücretlerle yetinmek zorunda bırakılan tarım işçilerinin durumu, kapitalizmin krizinin derinleştiği günümüzdeki gibi şartlarda daha da dayanılmaz oluyor.

Feodal-burjuva sömürüye, hayatın çekilmez hale gelmesine karşı, tarım işçileri de giderek seslerini yükseltmeye başlıyorlar. Bunun bir örneğini ücretlerinin artırılması talebiyle Reyhanlı'da toprak beylerine karşı haziran başında direnişe geçen tarım (çapa) işçileri verdiler.

Toprak beyleri, çapa işçilerinin ücretini 70 lira olarak belirlemişlerdi. Direnişe geçen çapa işçileri her sabah saat 9'da ve akşam saat 4'de yolları trafiğe kapayarak ve çalışmayarak direnişlerini kararlı bir şekilde 3 gün sürdürdüler. Düzene karşı kin ve nefretlerini haykıran çapa işçileri, Reyhanlı halkı ve yurtsever devrimci gençler tarafından desteklendiler. Direniş, ücretlerin 110 lira olarak kabülüyle başarılı bir şekilde sona erdi.

TİKP'nin dümen suyundaki

MEM-DER'in yozluk ve eğlence reklamları

Aydınlık revizyonistlerinin dümen suyundaki MEM-DER adlı kitlelerden kopuk, sözde memur kuruluşu olan tekke, çıkardığı bir broşürle memurları Köyceğiz'de tatile davet ediyor

"Her çalışan dinlenme hakkına sahiptir" şeklindeki Anayasa maddelerinden birini aktararak başlayan broşür, hayat pahalılığını ve maaşların düşüklüğü demagojisini yaptıktan sonra, "Anayasal düzen"in sınırları içerisinde memurların sosyal haklarının nasıl "gerçekleşebileceği" üzerine ahkam kesiyor: Bu broşüre göre, sorunun uzun vadeli çözümü, sözde "kamu kuruluşları ve Emekli Sandığının olanakları bir elde toplanarak, her memura dinlenme olanağı sağlanmasını ve her memura tatil ikramiyesi ödenmesini" elde etme yoluyla sağlanacaktır! Kısmi ve geçici bir çözüm için ise, MEM-DER, memurlara "güzel ve ucuz bir tatil olanağını sağlayacak olan ŞAZEM Motel Kamping ile" anlaşmış!

Ülkemizin zenginliklerinin daha da yoğun sömürülmesi, emperyalist-kapitalist sistemin krizinin yüklerinin ülkemiz emekçilerinin sırtına daha yoğun olarak yıkılması demek olan IMF ile anlaşmayı buhrandan çıkış yolu olarak savunan Aydınlık revizyonistleri; zamları, ücret ve maaşların dondurulmasını vb. sinsice onaylamış oluyorlar. Onlar, aynı zamanda her türlü baskı ve zulüm tedbirinin de azgın savunucusudurlar. Ve elbette memurların sosyal haklarının sözde gerçekleşmesinin yolu olarak da devrimci yolu değil, düzenin şirinleştirilmesi yolunu, mücadeleyi değil, dünyaya boşvermeyi, eğlenmeyi göstereceklerdir. Zamları geri aldırmak için, ücret ve maaşları yükseltmek için vb. mücadele ve bu talepleri kitleleri devrim yolunda seferber etmenin dayanak noktaları haline getirmek yerine, onlar, emperyalist sömürü altında, komprador-feodal sömürü ve baskı şartlarında ve kapitalizmin derinleşen krizi tam da en kararlı bir mücadeleyi örgütlemeyi gerektirirken bu düzenin nimetlerinden nasıl yararlanılabileceğinin araştırılmasını yapıyorlar; Kitleleri düzenin uysal köleleri olmaya sevkediyorlar.

Aydınlık revizyonistleri, kendilerini sermaye düzenine bağlayan bağlardan yararlanarak kitleleri engellemenin,hayatın katı gerçekleri karşısına romantizmi, nemelazımcılığı , vb. her türlü burjuva yozluk ve hayali koymanın yeni bir örneğini ortaya koydular. Onlar, çalışan kızların 21 yaşından küçük olmasının şart koşulduğu adilik, çirkef ve düzen köleliği yuvası DİSK'in Gönen kampını kendilerine örnek almışlardır.Sözde kitlelerin dinlenme hakkının demagojisini yaparak düzeni savunan Aydınlık revizyonistlerinin bu saptırma çabası da, kuşkusuz diğerleri gibi sonuçsuz kalacaktır. Bunun garantisi bu revizyonistleri de ezip geçecek olan kitlelerin yükselen mücadelesidir. Bu mücadeleyi devrim hedefine kanalize etmeye çalışan devrimcilerin varlığı ve mücadelesidir.

Devalüasyon ve zamlarla birlikte faşist saldırılar da artıyor

- KAYNARCA'DA BÖLGECİLİK VE MEZHEP FARKLILIKLARINI KIŞKIRTARAK SALDIRILARINI YOĞUNLAŞTIRMAYA ÇALIŞAN FAŞİST KATLİAM ÇETELERİ YENİ MARAŞLAR YARATMAYA ÇALIŞIYOR
- İGD'Lİ BESLEMELERİN ECEVİT'E,KARTAL KAYMAKAMINA VE JANDARMA KOMUTANINA YÖNELTİLECEK RİCA VE DİLEKÇELERLE HALKIN GÜVENLİĞİNİN SAĞLANABİLECEĞİ YOLUNDAKİ SAFSATALARINI HAYAT İFLAS ETTİRDİ.
- İŞÇİLERE, HALKA VE MÜCADELELERİNİ ÖRGÜTLEMEYE ÇALIŞAN PROLETER DEVRİMCİLERE BİR YANDAN MHP'Lİ FAŞİSTLER VE KOLLUK KUVVETLERİ, ÖTE YANDAN T"K"P AJANLARI SALDIRIYOR

Kaynarca'da yeni Kahramanmaraş'lar yaratılmak isteniyor

Faşistler İstanbul'un Pendik yöresindeki üslerinden, geçmişte olduğu gibi, bugün de saldırılar düzenlemektedirler. Sıkıyönetimin desteğini de arkalarına alarak halka yeni tehditler savurmaktadırlar. Sıkıyönetim öncesi mühendis Kenan'ı vurup öldüren faşistler, yine o dönemde halkın bölgeci ve dini duygularını okşayıp, istismar ederek Kürt ve Alevi halkı tahrik etmiş ve saldırılarda bulunmuşlardı.

Bugün de yine sivil faşist çeteler, Kaynarca'da boy göstermeye başladılar Bu katil çetesinin arkasında olanlar, Kaynarca'daki zengin çıkarcı çevrelerdir. Bu çetelere destek olup, onları besleyenler bellidir. Faşist elebaşılar ise, Kör Sıtkı ve Laz Ahmet gibileridir.

Kaynarca'da faşistleri azgınlaştıran nedir? Bu, şüphesiz, proleter devrimci hareketin 1 Mayıs çalışmalarından sonraki hissedilir ağırlığıdır. Kaynarca'da devrimcilerin halkı birleştirme doğrultusundaki yoğun çabalarıdır

Kaynarca'daki durum nasıl oluştu?

DOĞU'DA KÜRTLER SİLAHLANIYOR YAYGARALARI VE KAYNARCA'DA KÜRT EMEKÇİLERİNİN EVLERİNİN ARANMASI

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist devletinin resmi borazanları radyo, TV ve faşizmin 'kamuoyu' oluşturucuları Hürriyet ve Tercüman gibi gazetelerin manşetlerinde "Kürtlerin silahlandıkları ve yakında ayaklanacakları" yaygarasını kopardığı, Genel Kurmay Başkanının Irak'ta "Kürtleri ortaklaşa nasıl katlederiz" planları hazırladığı bir dönemde faşist diktatörlük, sıkıyönetim aracılığıyla ve 3-5 MHP'li muhbirin kılavuzluğunda zırhlı araçlarla, yüzlerce polis ve jandarmayla Kaynarca'nın Yayalar Köyü halkına hücuma geçti. Belli evler ellerindeki listelere uygun olarak arandı. 20 Nisan 1979'da sabah saat 4'de gerçekleştirilen bu baskında kadın ve genç kızların yatak odalarına kadar girildi. Polis ve jandarma emekçi halkın namusunu hiçe sayarak kadın ve genç kızların üst-başlarını aradı.

Baskınla çembere alınarak aranan ve yoğun baskılara maruz kalan evler, yoksul Kürt emekçilerinin oturdukları evlerdir.

Arama, 17 emekçinin cemselere doldurulup götürülmesiyle sonuçlandı. Faşist paşalar ve maşaları umduklarını bulamadılar. Elleri boş gitmemek için de, havadan sudan bahanelerle halkı Selimiye'ye çektiler. Gözaltına alınma gerekçeleri olarak da, bir arkadaşta Halkın Kurtuluşu gazetesinin çıkması, bir emekçide askeri parka bulunması, diğer birinde saçma ele geçirilmesi gösterildi. Kimliği bulunmayanları dahi cemselere doldurup götürdüler. Evinde silah bulundurdu diye, mahallenin faşistlere karşı teslimiyetçi muhtarını da gözaltına aldılar. Yaşlı ve yalnız yaşayan anaları,evlerinde can güvenliğini sağlamak üzere bulundurduğu bozuk silahlar yüzünden içeri aldılar.

Gerçekler böyleyken, sermaye ve faşizmin besleme gazetesi Tercüman, "Yaylalar Köyünde aşırı sol örgüt üyelerinin gizlendiği evler basıldı, 17 militan makinalı tüfek ve telsizlerle ele geçirildi" şeklinde karşıdevrimci yayın yaptı.

Bu arama, planlı ve programlı, yukarıdan, sıkıyönetim komutanlığından tezgahlanan, bölge halkı arasındaki Bayburtlu- Şiranlı, Kürt, Türk, Alevi-Sünni gibi bölünmeleri daha da derinleştirip gerginleştirmeye yönelik,halkın gücünü bölmeyi ve gözdağı vermeyi amaçlayan bir saldırıdır.

Aramalar gösterdi ki, Kaynarca emekçilerinin can, mal, namus güvenlikleri kendi ellerindedir. Kendi güvenliklerini ancak kendileri, örgütlenerek, silahlanarak, halk milisleri oluşturmaya çalışarak sağlayabilirler.

Aramalar şu gerçeği bir daha gösterdi: Jandarma, polis, sıkıyönetim vb. egemen sınıfların zorbalık kuvvetleridir. Onların görevi, egemen sınıfların ve onların paralı uşakları faşist çetelerin güvenliğini sağlamaktır. Emekçi halkı gece süngüyle uyandırarak silahları toplayıp meydanı fâşistler için temizlemek, halkı düzenin uysal köleleri durumunda tutabilmek için baskı altına almak ve mücadelelerini ezmeye çalışmaktır. Bu zorba kuvvetler, faşist katiller saldırırken olaylara seyirci kalmakta, hatta onları açıkça desteklemektedirler

Yine Kaynarca emekçileri, CHP'li muhtarın MHP lilerle birlikte içinde yer aldığı "Huzur - Barış" Komitelerinin gericilik ve saldırıların kaynağı olduğunu gördü.

Kaynarcalılar, can güvenliğini sağlar diye umut besledikleri jandarmanın kendilerine zulüm ettiğini, dilekçeler, imzalar yolladıkları Ecevitler ve Kartal Kaymakamı gibilerin sessiz kalarak zorbalığı onayladıklarını gördü. Can güvenliği için Ecevit'in, Kaymakamın,jandarmanın kuyrukçuluğunu yapan bir-iki İGD'li besleme ve çevresinin ne mal olduklarını anladı.

I MAYIS KAMPANYASI ARDINDAN, DEVRİMCİLERE GELEN SALDIRI VE TEHDİTLER ARTTI

1 Mayıs'ta proleter devrimcilerin faaliyeti emekçi halka güven verirken, faşistleri ve İGD'li beslemeleri iyice ürküttü. Çünkü devrimciler kimseyle uzlaşmadan gericilerin üzerine üzerine yürüdüler, yürüyorlar. "Kahvemizde, mahallemizde bildiri dağıtıp, yazı yazamaz, afiş yapıştıramazsınız" diyen gericilerin, "Biz fidan ektik, meyvesini size toplattırmayız" diyen İGD'li beslemelerin kuru palavralarına hiç aldırmadan halkı birleştirmek, faşistlere karşı mücadeleyi geliştirmek, gericileri tecrit etmekle uğraştılar, uğraşıyorlar.

Faşistleri yakından tanıyan Kaynarca halkı İGD'li beslemeleri de iyi tanımaya başladı. Bunların "ektikleri fidan", temizlenmesi gereken ayrık otlarıdır. "Fidan ektik"dedikleri, gece korkakça yollara bildiriler serpelemek, can güvenliği için "Ecevit'e, jandarma komutanına, kaymakama çıkalım" önerileri yapmaktır.

I MAYIS'TAN SONRA ASGARİ ÜCRETLERLE İLGİLİ BİLDİRİ DAĞITAN DEVRİMCİLERE, JANDARMA VE MHP Lİ FAŞİSTLER SALDIRDI

Mayısın ilk haftasında asgari ücretlerin düşüklüğünü ve bu ücretlerle yaşanamayacağını vurgulayan ve işçileri bu temelde mücadeleye çağıran proleter devrimci hareketin bildirisini dağıtırken , jandarma, sivil faşistler le birleşerek devrimcilere silah doğrulttu. Fakat bu gerici saldırı da püskürtüldü.

FAŞİSTLER, MİNİBÜS ŞOFÖRÜNÜ PUSU KURUP ÖLDÜRMEK İSTEDİLER

Mayıs ayı ortalarında Pendik-Kaynarca hattında dolmuş çalıştıran bir Kürt emekçisine evinin önünde gece 10'da pusu kuruldu. Öldürülmek istendi. Bu MHP'li katillere tetiğe basmaları için emir verenlerin, destek sağlayanların kimler olduğu bilinmektedir. Amaçları ise açıktır: Mücadeleci bir geçmişi olan Kürtleri huzursuz edip, Kaynarca'dan gitmelerini sağlamak; Kürt-Türk, Alevi-Sünni düşmanlığını daha da körükleyip yeni bir Kahramanmaraş senaryosunu burada da sahneye koymak.

Dikkat edilirse, Kaynarca'da olanların örneğin Maraş, ve Sivas'ta olan olaylarla benzerliği vardır.

Halkın evleri aranıp, silahsız bırakıldıktan sonra can ve mal güvenliğini tehdit edenlere cesaret gelmiştir. Azılı faşistler, şimdi de geceleri 06 plakalı siyah taksilerle Kaynarca'da gözüküyor. Halka ve devrimcilere sinsi tuzaklar hazırlamakla meşguller. Halkı birbirine nasıl kırdıracaklarının hesapları içindeler.Bugün Kaynarca'da olduğu gibi civarında çalışan fabrika işçilerinin servislerinde de can ve mal güvenliği kalmamıştır.

MALAZLAR KİBRİT FABRİKASI İŞÇİLERİNE PENDİK-DÖRTYOL DA SALDIRILDI

MHP'li faşistler, 1 Haziran 1979 günü gece vardiyasından çıkan servise 1.30'da saldırmışlardır. Saldırıda Dörtyol mevkiinde bekleyen sıkıyönetim görevlileri, sadece seyirciydiler. Silahlı üç kişi yolda servisi durdurup içeri giriyor, kimlik yoklaması yapıyor, işçi bacılara,analara namussuzca saldırıp yüzlerini, göğüslerini yumrukluyor, kafalarını camlara vuruyorlar. Servis muavinini komaya sokuyorlar. 6 bacıyı tanınmaz hale getiresiye dövüyorlar.

Malazların yiğit işçilerine geçmişte de MHP'liler MİSK'e bağlı Türk Pek-İş'te kalsınlar diye baskıda bulunmuşlardı.6.5 aylık grevdeyken grev çadırları bombalanmış, oturdukları kahve kurşunlanmıştı. Bugün de Malazlar işçilerinin baskısı sonucu, Petrol-İş , Baştemsilcisi İbrahim Adıbelli ile 5.temsilci Sarı Mehmet adlı işçi düşmanlarını görevden alınca, patron Hayri Malaz ve çevresindekiler boş durmadılar. Yine işçilere gözdağı vermek için faşistleri servise saldırttılar. Kıbrıs'ta alem yapan sendika ağaları, işçileri saldırı karşısında sükunete davet etti. Kaynarcalı proleter devrimciler de saldırıyı teşhir eden ve işçilerin yanlarında olduklarını belirten bir bildiriyi saldırının hemen arkasından dağıttılar.

Olaylar bugün bu fabrikada işçilerin gerçek savunucusu bir sendika olmayan Petrol-İş'in yüzünü daha da açığa çıkarmıştır.

KAYNARCALI DEVRİMCİLER, DEVRİMCİ AVLAMAK İÇİN TREN İSTASYONUNDA PUSU KURAN FAŞİSTLERİ ÖNÜNE KATTI, KOVALADI

10 Haziran 1979 Pazar günü öğle üzeri 10-15 kadar MHP'li tren istasyonunda devrimcilerle karşılaştılar. Faşist çetenin içinde Pendik'ten saldırı için gelenler de vardı. Çıkan taşlı-yumruklu kavga sonucu faşistler tren yolu üzerinden kaçtılar. Devrimciler hemen faşistleri istasyondaki kitleye teşhir ettiler.

SOSYAL-FAŞİST MADEN-İŞ'İN BESLEMELERİ, DEVRİMCİ DEMİR-İŞ BİLDİRİSİNİ PARSAN FABRİKASI ÖNÜNDE ENGELLEMEYE KALKTILAR

Devrimciler sınıf sendikacılığının güçlü sesi Devrimci Demir-İş İstanbul Temsilciliğinin Özel Sayısını dağıtmak için PARSAN'a gittiler. Gece 12'de giren vardiyaya bildiri dağıtan proleter devrimcilerin önlerine Maden-İş'in beslemeleri çıktı. Burada sendikanın olduğunu, başka sendikanın bildirisinin de dağıtılamayacağını söylediler.Devrimcilerin çevresini sardılar. Proleter devrimciler bildirileri dağıtacaklarını, işçilerin onlar gibi sendika ağalarını yıkacağını, işçilerin çıkarlarını savunduklarını söylediler. Bu bildiriye buradaki işçilerin değil işçilerden kopuk üç-beş beslemenin karşı çıktığını söylediler. İşçilere bildiri vermeye devam edildi. Bu arada beslemeler, bir taraftan da işçilere almayın diye baskıda bulunuyordu. Bu "Maocuların" bildirisidir.dediler. Proleter devrimciler "kendinize çok güveniyorsanız işçilere sesli okuyun ondan sonra karşı çıkın" dediler. Buna da yanaşmayan sosyal-faşistler, "jandarmaya haber gitmiş" diyerek işçileri servise binmeye zorladılar. İşçiler, servise bindikten sonra devrimciler servislere girip bildirinin, Maden-İş'in beslemeleri tarafından engellendiğini fakat tüm bunların Maden-İş'i çökmekten kurtaramayacağını belirtip kalan bildirileri işçilere doğru savurdular. Azılı sosyal-faşist Nusret'in (temsilci) ve çevresinin saldırıları boşa çıktı. Şimdi de Maden-İş'in fabrikadaki fedaisi Nusret ve çevresi Parsan'daki devrimci işçilere fabrikada ve yolda tehditler savuruyor. Bu saldırıları, işçilere bu beslemelerin nasıl demokrasi düşmanı olduklarını bir kere daha gösterdi.

Bugün Kaynarca'daki proleter devrimcilere ve halka görüldüğü gibi her cepheden saldırılar artmaktadır.

Can ve mal güvenliğinin doğru bir temelde sağlanmasının önüne hem sivil faşist MHP'li beslemeler, hem Maden-İş'in beslemeleri hem bunlarla kol kola sıkıyönetim ve jandarma dikilmektedir.

Kaynarca halkı "mahallemizi jandarma koruyamıyor. Biz koruyacağız,halk milislerini kuracağız" diyorlar.

Kaynarca halkı, "çevredeki fabrika servislerine saldıran, mahallede de evlerimizi ihbar edip aratan, faşist katillerden hesap soracağız" diyorlar.

FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET !

Çankaya Mehtap Mahallesinde faşist saldırı

Ankara Çankaya'da faşistlerin öteden beri yürüttükleri saldırılarına bir yenisi daha eklendi. Bu saldırı, faşistlerin açık olarak çalışamadıkları, mahalle halkının her fırsatta faşist çetelerin karşısına dikildiği Mehtap Mahallesinde minibüs bekleyen emekçilere yöneltildi. Onlar, böylece kendilerine barınma imkanı sağlamayan mahalle halkına kinlerini kusarlarken, bir yandan da emekçi halkı terörle yıldırmak, onların mücadelesini bastırmak istiyorlar. Kulaktan kulağa dolaştırdıkları söylentilerden biri, "Mehtap'ın da Kahramanmaraş'a döndürüleceği" şeklindedir. Halkın birliğini baltalayabilmek amacıyla, Kürt-Türk, Alevi-Sünni vb. ayrımları yaratmaya ve halkın dini duygularını istismar etmeye çalışıyorlar.

Son saldırı, kuşkusuz kendi başına bir olay değildir. Bu, faşistlerin Çankaya'da yüzü aşkın yaralıya yol aşan bini aşkın faşist saldırı eylemlerinin sonuncusudur. Bunların bir kısmı sözde güvenlik kuvvetlerinin gözlerinin önünde cereyan ettiği ve polis, savcılık, Valilik, sıkıyönetim vb. gibi kurumlarca kaynakları vb. bilindiği halde hiçbir önlem alınmadığından sürüp gitmektedir. Bu kurumlar, faşist diktatörlük halka karşı önlem almaktan "fırsat bulup" faşist saldırılara karşı önlemler almamaktadırlar! Kuşkusuz faşist diktatörlük, mevcut düzenin koruyucusu, ona karşı yönelen halk hareketinin azgın düşmanı, faşist çetelere sadece kanat germekle yetinmeyip, çoğu halde onlarla koordineli hareket eden devrimin temel hedefidir. Ve kitlelerin kendilerini, kendilerinin korumalarından başka hiçbir çıkış yolları yoktur.

Son saldırıyla ilgili bir bildiri yayınlayan proleter devrimciler, "semtimizden faşistleri söküp atalım" diyor ve faşistlerin azami tecridinin gerçekleştirilmesi çağrısını yapıyorlar. Bu çağrı şüphesiz yankı bulacaktır.

Bilecik tütün mitingi

Tütünde sömürüye son talebinin öne çıktığı,düşük taban fiyatlarının, hayat pahalılığının vb.protesto edildiği, emekçilerin kurtuluşunun kesintisiz devrim yoluyla sosyalizmde olduğunun anlatıldığı, Halkın Kurtuluşu taraftarlarınca düzenlenen ve Devrimci Yol'un da desteklediği 21 Mayıs'taki mitinge 400 kişi katıldı.

IMF

Baş.ta.sa.8'de

rinde emperyalistlerin ve egemen sınıfların kasalarını yeni kârlarla dolduran ve emekçi halkı açlığa ve yoksulluğa mahkum eden ekonomi-politikayı ortaya koymak için bu örnekleri sıralamak şimdilik yeterlidir.

SONUÇ OLARAK

Bütün bu örneklerden ve CHP gerici hükümetinin emperyalistlere ve egemen sınıflara hizmet eden uygulamalarının daha somut bir şekilde ortaya serilmesinden sonra, sonuç olarak şunu söyleyebiliriz ki, gerek AP ve MHP gibi faşist partiler ve gerekse CHP gibi reformist partiler emperyalist sömürünün gerçekleşmesinin ve komprador-feodal düzenin devam etmesinin ve sağlamlaştırılmasının birer siyasi aletinden ibarettir. Emperyalist sömürü ve komprador-feodal düzen siyasi iktidarlardan bağımsız olarak işlevini sürdürür. Bu sosyal ve ekonomik yapı temelinde AP ve MHP gibi faşist partiler emperyalistlerin ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının doğrudan birer siyasi aracıdır. CHP gibi reformist partiler ise emperyalistlerin ve egemen sınıfların halka karşı sömürü, soygun ve baskı politikalarını uygulayan, egemen sınıfların bir karşı-devrimci aletidir.

Nitekim ülkemizi emperyalist sermayeye daha çok açan anlaşmaların altında AP, MHP ve CHP gibi partilerin imzaları vardır.

IMF ile imzalanan 'Niyet Mektup'larının altında Demirel'in veya Ecevit'in veya onların Maliye Bakanlarının imzaları vardır.

ABD emperyalistleri ile ve Sovyet sosyal-emperyalistleri ile imzalanan çeşitli ekonomik, askeri ve siyasi ikili anlaşmaları AP, CHP, DP ve MHP gibi partiler ve onların sözcüleri tarafından imzalanmıştır.

Yabancı sermayeyi teşvik eden, komprador burjuvaziye yeni teşvik tedbirleri sağlayan hükümet kararnamelerinin altında Demirel'in, Ecevit'in, Türkeş'in imzaları vardır.

İşçi ücretlerini sınırlayan, tarım ürünleri taban fiyatlarındaki artışları düşük oranda tutan hükümet kararnameleri, Demirel'in, Türkeş'in ve Ecevit'in içinde yer aldığı hükümetler tarafından çıkarılmıştır.

Bu partiler emperyalistlerin ve egemen sınıfların sömürü ve soygun düzenlerinin sürdürülmesi ve güçlendirilmesinin siyasi birer aletleridirler. Ancak sömürü ve soygun düzeninin devam etmesine hizmet ettikleri ölçüde ayakta kalabilirler.

Bu bakımdan onların birbirine karşı yürüttükleri 'sert' muhalefetin temelinde, bu faşistlerin halk kitlelerinin çıkarlarını savunmak gibi bir politikaları yoktur. Tersine bugün AP ve MHP gibi faşist partiler ile CHP reformistleri arasındaki kıyasıya mücadelenin temelinde, bunların emperyalistlere ve iç gerici egemen sınıflara daha iyi hizmet etme yarışı vardır.

FAŞİST PARTİLERİN AMACI

Bugün egemen sınıfların CHP reformistleri eli ile işçi sınıfına ve diğer emekçi halk kitlelerine karşı yürüttükleri ekonomik ve siyasi saldırılar karşısında, bütün emekçiler uyanmakta, kitleler arasında devrimci muhalefet giderek yükselmekte ve yoğulaşmaktadır.

Üstelik bu muhalefet sadece reformizmin gerçek niteliğinin geniş halk kitleleri tarafından görülmesi şeklinde kendini göstermekte, bundan da önemlisi bugün geniş yığınlar dünden daha farklı olarak sömürü, soygun ve baskının komprador-feodal düzenden, emperyalist talandan kaynaklandığını daha rahat görebilmekte, bunu her gün eti ile kemiği ile yaşamaktadır. Daha da ötesinde, işçiler, köylüler, memur ve öğretmenler, emekçi kadınlar ve halk gençliği sadece gerçek durumu görmekle ve kavramakla kalmamakta, yer yer taleplerini gerçekleştirmek için mücadeleye de atılmaktadır. Bugün kitle eylemleri doğrudan düzene ve onun kurumlarına yönelmektedir. Devrim ile karşı-devrim arasındaki mücadele her geçen gün keskinleşmektedir.

İşte AP ve MHP gibi faşist partilerin son zamanlarda giderek yoğunlaştırdıkları demagoji de bu durumla yakından ilişkilidir.

Onlar reformizmin kitleler arasında giderek güç kaybetmesine reformist demagojinin her geçen gün daha çok teşhir olmasına bağlı olarak siyasi bakımdan olgunlaşmamış kitleleri kendi saflarına çekmek, kitleler arasında taraftar kazanmak için, sahtekarca onların anti-emperyalist, anti-tekel taleplerine sarılmakta, faşist demagojiye hız vermektedirler. Hatta Demirel ve Türkeş, siyasi yaşamları boyunca Amerikan uşakları oldukları unutulmuş gibi, kitlelerin anti-emperyalist duygularını istismar etmek için Amerika'ya, Amerikan emperyalistlerinin diplomatik elebaşlarına çatmakta, efendilerine karşı sahte kabadayı pozlar takınmaktadırlar.

Diğer yandan da, emperyalizme bağımlılığın giderek daha çok artmasına, emperyalistlerin ülkemizde yeni ekonomik, askeri ve siyasi mevziler elde etmesini ve hepsinden de önemlisi, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırıların artmasını, sadece Ecevit hükümetinin 'beceriksiz' politikasına bağlayarak, hem emperyalizmi, hem komprador-feodal düzeni ve hem de kendi niteliklerini gözlerden gizlemeye çalışmaktadırlar. Türkeş'in Ecevit hükümetinin ekonomi-politikasını 'sosyalist' karakterde bulması, böyle bir demagojiye başvurması tamamen bugünkü mevcut ekonomik yapıyı, komprador-feodal düzeni emperyalizmi gözlerden gizlemeye, onun üzerini örtmeye hizmet etmektedir. Aynı zamanda da böyle bir demagoji ile sosyalizmi karalayacağını zannetmektedir.

Faşist partiler bu tip demagojilerle, esas olarak, kitlelerin düzene karşı yönelen muhalefetini saptırmayı, kitlelerin giderek kabaran devrimci selini pasifize etmeyi, kitle muhalefetini kendi çizdikleri kanallara akıtmayı amaçlamaktadırlar.

Aslında düzeni gizlemek, para değerindeki düşmelerin, zam ve zulüm tedbirlerinin kapitalizmin niteliğinden kaynaklandığını gizleme meselesi sadece faşistlerin başvurduğu bir demagoji değildir. Bu bütün karşı-devrimcilerin ellerinden hiçbir zaman bırakmadıkları bir silahtır. CHP reformistleri ve onların yandaşları da, aynı yola başvurarak, 'enkaz' edebiyatını sürdürmekte, böylece de emperyalist sistemin, komprador-feodal düzenin gerçek niteliğini gözlerden gizlemeye çalışmaktadırlar.

Ama onların bütün bu çabaları boşunadır. Çünkü bugün giderek sınıf bilincine varan geniş işçi ve köylü yığınları bugünkü düzeni de, ona hizmet eden, bu sistemin siyasi aletleri olan her renkten burjuva, burjuva-feodal partilerin gerçek niteliğini daha yakından görmekte ve tanımaktadır.

Dün CHP reformizmi kitleler açısından bir 'umut'tu, daha doğrusu revizyonistler ve reformistler emperyalistlerin ve egemen sınıfların koltuk değneği CHP reformizmini kitlelere 'umut' olarak sunmuşlardı. Bugün egemen sınıflar 'umudun tükenişi'nin karşısına 'çare' olarak AP ve MHP gibi faşist partileri çıkarmaya, kitlelerin siyasi bilincine erişmemiş kesimlerini bu tip 'çare'lerle aldatmaya çalışmaktadırlar.

Ama 'umudun tükendiği' yerde 'çare' de kitlelerin aldatılmasına yetmeyecektir. Çünkü 'umut' da 'çare' de kitlelerin kendi kollarıdır, kitlelerin örgütlü ve militan mücadelesidir.

Salt II

Baş.ta.sa.1'de

Viyana'da yeni bir anlaşma imzaladılar.

İmzalanan SALT II Anlaşmasının dünya barışı ve güvenliğine hizmet edeceği, uluslararası gerginliği azaltacağı ve yeni bir yumuşama ortamına yol açacağı yaygaralarından geçilmiyor. Dünya proletaryası ve ezilen halklarını masallarla uyutup pasifleştirerek köleleştirmeyi amaçlayan Amerikan ve Sovyet diplomasisinin bu sözde barışçı propagandaları tümüyle bir demagojiden ibarettir

Emperyalizm, yağma, baskı, talan ve halklara yöneltilmiş azgın saldırılar demektir. Emperyalizm, savaş demektir.

Emperyalist imparatorluklar dünya proletaryası ve ezilen halklarının alınteri ve kanı üzerine kuruludurlar. Emperyalist-kapitalist (ve revizyonist) sistemi bugün saran buhran ise, başta iki süper devlet olmak üzere bütün emperyalistleri yağma ve kan içicilikte daha da azgınlaşmaya itmektedir. Emperyalistler ayrı ayrı ve SALT II Anlaşmasıyla çok yönlü olarak kararlaştırıldığı gibi birlikte hegemonya ve nüfuz alanları peşinde koşmakta, ülkeleri denetim altına almaya, onları kendi arababalarına daha fazla koşmaya çalışmaktadırlar. SALT II, işte bir yönüyle iki süper devletin çılgınca rekabetlerini sürdürürken yaptıkları bir ara anlaşmadır. Sızan bilgiler, İran ve Türkiye'yi kapsayacak bütün Ortadoğu, Afrika Boynuzu, Afganistan vb. ve hatta Avrupa'nın kaderi üzerinde Carter ve Brejnev'in "faydalı" fikir alışverişinde bulunduklarını göstermektedir.

SALT II Anlaşması, bir diğer yönüyle iki süper devletin askeri bakımdan birbirlerini dengeleme çabalarını yansıtmaktadır. Onlar, silahlanmada birbirlerinden geri kalmamak için çılgınca silahlanıyorlar. Propagandacılara da bu silahlanmayı gözlerden gizlemek, pasifist hayaller yaymak, emperyalizmin barışçılığı üzerine nutuk atmak düşüyor. Oysa, SALT I'in sonuçları dizginsizce yürütülen silahlanma, SALT II'nin sonuçları ve "başarısı" hakkında açık bir fikir verebilir. İki süper devlet, konvansiyonal ve özellikle nükleer silahlarını hem sayıca hem de nitelik bakımından artırıyorlar. SALT II'nin imzalanmasından birkaç gün önce bir Amerikan yetkilisi modernleştirilmiş, M-X füzelerinin seri yapımına geçtiklerini açıkladı. Aynı şekilde Sovyet sosyal-emperyalistlerinin son günlerde seri yapımına giriştikleri yeni ölüm meleklerinden birisi ise SS-21 füzeleridir. Onlar silahsızlanma demagojisini yürütürlerken, iki süper devletin bir yıllık savaş harcamaları birlikte 260 milyar doları bulmaktadır. Onlar bununla da kalmamakta, daha henüz SALT II Anlaşmasının imzalanmasından birkaç gün önce yapılan NATO ve Varşova Paktı toplantılarında olduğu gibi müttefiklerini de savaş harcamalarını artırmaya ve iki savaş paktının savaş potansiyelini yükseltmeye daha fazla katkıda bulunmaya zorlamakta ve teşvik etmektedirler.

Bu noktada SALT Anlaşmalarının bir başka yönü ortaya çıkmaktadır. İki süper devletin nükleer ve üstün teknikli silah tekelini ellerinde tutma ve dünya halklarını barışın iki süper devlet arasındaki silah dengesi yoluyla sağlanabileceği ve sağlandığına inandırmaya çalışırken, müttefiklerinin kendi "güvenlik şemsiyeleri"ne duydukları ihtiyacı canlı tutmak ve bu yolla onları kendi savaş arabalarına daha fazla koşmak. Avrupa'da karşılıklı olarak füzeler yerleştirilmesi, U-2 uçuşları vb. iki süper devletin kendi aralarındaki rekabetin yanında, buna hizmet etmektedir.

SALT Anlaşmaları, saldırgan emperyalist hayvanların nüfuz ve etki alanları üzerinde pazarlıkları ve çılgınca silahlanmalarının kamufle edilerek, halkların barış uğruna çabalarının saptırılması çabası demektir. Bundan sonra 10 SALT Anlaşması daha imzalansa, bu gerçek değişmeyecektir.

ROTER MORGEN

RHODESIA Zimbabwe

Irkçı rejimin kuklası Muzorewa görev basında

Rodezya'da ırkçı beyaz rejimin siyah kuklası Piskopos Muzorewa, "yeni başbakan" olarak göreve başladı. Kabinesinde 13 siyah bakanın yanı sıra 5 de beyaz bakan bulunuyor.

Bu arada emperyalist devletler yeni kukla iktidarı resmen tanımaya hazırlanıyorlar.

U-2 olayı

Baş.ta.sa.1'de

giriştiler.

Çeşitli gelişmelerden sonra, bugün TKP, bu konuda tamamen sessizliğe bürünmüştür. Savaş Yolu'nun 16. son sayısı SALT ve Amerikan emperyalizminin çeşitli girişimleri üzerinde dururken, U-2'ler üzerine tek bir laf bile etmemektedir. En ileri gittiklerinde, yaptıkları ise, bu konuda kararı hükümetin vermesi gerektiğini söylemekten ibarettir. Yani onlar, ülkemiz üzerinde Amerikan emperyalizminin askeri ve dolayısıyla siyasi vb. etkinliğinin artmasına yol açacak U-2'lerin Türkiye'den havalanması sorununda hükümetin ülkenin satışını "bağımsız" olarak yapmasını talep etmektedir. Bunda, kuşkusuz efendilerinin Pravda'da ortaya koydukları, SALT'ın iki ülke açısından "mantıki bir taviz"ler anlaşması ve U-2 vb. sorunların "güvenilir kontrol sistemi" üzerinde anlaşılması şeklindeki yorumların etkisi büyüktür. U-2 sorunu, TKP'nin anti-Amerikancılığının nasıl emperyalistler arasındaki ilişkiler üzerine kurulu olduğunu ve onun "anti-emperyalizminin" sahteliğini bir daha ortaya koymuştur.

TİKP revizyonizmine gelince, onlar Çin'in U-2 üslerinin kendi ülkelerinde kurulabileceği yolundaki çağrılarıyla ara vermek zorunda kaldıkları sahte anti-emperyalist propagandalarına, Çin'in görünürdeki yalanlamasına (ki bunun nedeni, Çin'in karşılık olarak istedikleri konusunda ABD'nin evet dememesi ve ABD'nin genel çıkarlarının şimdilik bunu gerektirmemesidir) paralel olarak yeniden hız vermiş görünüyorlar.

Ama yakından bakıldığında, onların U-2 uçuşlarına, Amerikan emperyalizminin ülkemiz üzerindeki denetiminin artması Türkiye'nin Amerikan savaş stratejisinin bir arenası haline getirilerek onun savaş arabasına koşulması ve genel siyasi sonuçları açısından kesinlikle karşı çıkmıyorlar. Onların karşı oldukları temel nokta, "Rusya'ya teslimiyet"tir. Geçen sayımızda söyledikleri - mize ek olarak TİKP revizyonistlerinin U-2 uçuşlarına karşı yürüttükleri demagojik kampanyanın özü, ne Amerikan emperyalizminin artacak olan denetimi ve ne de ülkemiz halkının bağımsızlık özlemleriyle ilgili değildir. Bu sahte kampanyanın özü, U-2'lerin SALT Anlaşmasının bir sembolü olması ve bu anlaşmanın da, Amerikan ve Rus emperyalistleri arasında pazarlıklara konu olması, efendileri Çin emperyalizminin ve ondan kaynaklanan kendi menfaatlerinin iki süper devlet arasındaki anlaşmalarda (geçici de olsa) değil, onlar arasındaki çatışmaların ve savaş ortamının tırmandırılmasında olmasıdır. Bu revizyonist hainler, Amerikan emperyalizminin, Rus emperyalizmiyle uzlaşmalar yapmasına karşıdırlar ve U-2 uçuşlarına bu uzlaşmanın bir aracı (denetimi için) olduğu için karşı çıkıyorlar. Onları bu uçuşlara karşı çıkaran anti-emperyalizm değil, tam tersine emperyalist ve faşist çıkarların uydusu olmalarıdır. Amerikan emperyalizmi savaş ortamını geliştirmek, yeni savaş ocakları tutuşturmak, bölgesel ve genel bir savaş için silahlanmalı, savaş araçlarını (hem kendi ülkesinde ve hem de müttefik ülkelerde) geliştirmelidir; Onlar böyle düşünüyorlar. Ama işte Rusya ile uzlaşmamalıdırlar. Karşı çıktıkları, bu geçici uzlaşmadır. Yoksa, farklı bir açıdan yaklaşmalarına rağmen, aynı TKP gibi, ülkenin satışında hükümetin "bağımsız" davranması yanlısıdırlar. Tek şartları şudur ki, hükümet Amerikan ve Rus emperyalistlerinin geçici uzlaşmalardan kaynaklanan ve Rusya'dan da izin istediği için ona teslimiyet anlamına gelen tavırlara girmemelidir. Hükümetten istedikleri, Amerikan emperyalizminin tam bir uşağı olması, Rusya'ya saldırı amacıyla silahlanması ve ABD'ye bu açıdan başvurmasıdır. Kampanyaları bütünüyle sahtedir. Onlar, emperyalist çatışmanın bir unsuru, Çin sosyal-emperyalizminin sadık yardakçılarıdırlar.

Burjuvazinin "hesaplılığı"

Haftalık YANKI Dergisinin 17 Haziran 1979 tarihli 430. sayısında bir yazı yayınlandı. Hükümet buhranının ve yeni hükümet alternatiflerinin üzerinde durulduğu "Aman Hesaplı Olalım" başlıklı yazıda şöyle denilmektedir:

"Bugün eleştirilen Ecevit hükümetinin yerine tam sağda bir başka hükümetin gelmesi ihtimali olmasa, başta DİSK olmak üzere, birçok emekçi örgütünü, demokratik sol örgütü, bugün bile tutmak kolay olmayacaktır. Bırakınız gayrimeşru yöntemleri, özgürlükçü demokrasinin bünyesinden ayrılmaz meşru yöntemlerin bu örgütlerce kullanılması halinde bile, Türkiye'nin tam bir keşmekeş içine girmesi işten bile değildir."

İşte burjuvazinin ağzından reformizmin ve revizyonizmin gerçek sınıf niteliğinin ve onlar için CHP reformist iktidarının ne anlama geldiğinin itirafı..

Çünkü burada "demokratik sol örgüt" ile revizyonist ve reformistlerin yönetimini gasbettiği kitle örgütleri kastedilmektedir. Bu revizyonist ve reformist sendika ve dernek ağaları, işçilere, köylülere ve memur ve öğretmenlere CHP reformizmini bir "umut" olarak lanse ederek, kitlelerin mücadelesinin önüne geçmekte ve bu mücadeleyi pasifize etmektedir.

Aslında YANKI Dergisi, yorumunda bir noktayı eksik bırakmış. Onu da biz tamamlayalım. "Demokratik sol örgütler" yani sendika ve dernek ağaları, sadece CHP reformistlerinin iktidarda olduğu dönemlerde değil, bütün dönemlerde burjuvazi için bir itfaiyeci rolü oynarlar. Bu durum faşist MC iktidarları dönemlerinde de böyle olmuştur, bundan sonra da böyle olacaktır.

Elbette ki burjuvazinin ve onun YANKI gibi sözcülerinin asıl korktuğu kitlelerin örgütlü ve kitlevi mücadelesidir. Sendika ve dernek ağaları bu mücadelenin önünde iyi bir barikat oldukları içindir ki, burjuvaziden 'aferin" almaktadırlar. CHP reformist iktidarı da hem düzene iyi hizmet ettiği için ve hem de kitleleri sahte hayallerle pasifize ettiği için iktidar olmuştur ve iktidarda kalmaya devam etmektedir.

Çin

Baş.ta.sa.1'de

de kısa vadede Amerikan emperyalistlerinin koltuğu altında elde edecekleri için, Rus emperyalizmini "şiddetle" sözde teşhir ve mahkum etmeye çalışırken, ABD emperyalizmine de yaltaklanmaktadır.

SALT Anlaşması, iki süper devletin birbirlerini karşılıklı denetimi ve U-2 uçuşları sorununu gündeme getirdiğinde, Çin evrensel stratejisine uygun bir tavır almıştır. O, bir yandan iki süper devlet arasında pazarlıklar ve anlaşmalar da demek olduğu ve onların karşılıklı tam kopuşlarını geciktirdiği için SALT Anlaşmasını eleştirmekte; Amerikan emperyalistlerinin hiçbir kısıtlamaya bağlı olmayacak şekilde silahlanmasını, NATO'yu vb. güçlendirmesini, kendisiyle bağlarını kuvvetlendirmesini istemektedir

Bu çerçevede Çin sosyal-emperyalistleri, U-2 uçuşlarını iki süper devlet arasında bir uyuşmanın değil, savaş hazırlıklarının geliştirilmesinin aracı olarak ele alması için Amerikan emperyalistlerini teşvik etmektedirler. Onlar, sonradan biraz fazla ileri gittikleri konusunda şüpheye düştükleri için sözde yalanlamalarına rağmen, ABD'ye, U-2 üslerinin Çin'de kurulabileceği, bu iş için en elverişli konuma Çin'in sahip olduğu ve dolayısıyla bu uçakların uçuşlarının kendi topraklarından organize edilmesi için çağrı yapmışlardır. Amerikan emperyalistleri, Çin'de benzeri fırsatlardan ileride kuşkusuz yararlanacaklardır. Zaten şimdiden onun silahlanmasına vb. yardım etmektedirler. Amerikan emperyalistlerinin kendi çıkarlarına en uygun çözümleri (çeşitli koşullarla Çin'in dayatmaya çalıştıklarını değil) bulmaya çalışacakları açıktır.

Fabrikadan

Baş.ta.sa.4'de

tekleyenler seçimleri yeniden almak ve devrimci işçileri tecrit etmek için binbir hileye başvurdular. Eskiden olduğu gibi gene oy pusulularının çalınması, bir kişinin elli-yüz tane oy kullanabilmesi gibi sahtekarlıkları denediler. Bunun üzerine işçiler, divan başkanlığına sundukları bir öneri ile seçimlerde, seçimin gizli oyla yapılmasını, herkesin tek bir oy kullanabileceğini, tasnifin açık yapılmasını kabul ettirdiler.

Yapılan seçimler sonunda devrimci işçilerin oluşturduğu liste, Sandık Yönetim Kuruluna seçildi. Gerici Yönetim Kurulu böylece ilk kez, Adana Bossa Fabrikasında yıkılmış oldu.

1970

Baş.ta.sa.8'de

IMF'ye verdiği yeni Niyet Mektubu'nda tıpkı Demirel hükümeti gibi tarım ürünlerine uygulanan taban fiyatlardaki artış oranının son derece düşük tutulacağını taahhüt etmektedir. Niyet Mektubunun sunulmasından önce de buğday taban fiyatlarını son derece düşük tutarak IMF'ye bir jest yapmıştır.

Demirel hükümeti, 1970'de IMF'ye sunduğu Niyet Mektubu'nda 'hızlı ücret artışlarını sınırlandıracağını' beyan etmiştir. Bu politikaya bağlı olarak da Demirel hükümeti döneminde ve ondan sonra işbaşına gelen 12 Mart hükümetleri döneminde işçi ve memurların ücretlerindeki artış giderek sınırlandırılmış, işçilerin gerçek ücreti 1970'i 100 birim olarak alırsak, 1973'te 73.6 birime düşmüştür. Aynı yılda memur maaşları ise 51.4 birime düşmüştür. Bugün de Ecevit hükümeti tarafından IMF'ye verilen Niyet Mektubu'nda, işçi ücretlerinin 1979 ve 1980 yıllarında da dondurulacağı taahhüt edilmektedir.

Gene Demirel hükümeti tarafından 1970 yılında IMF'ye sunulan Niyet Mektubu'nda 'KİT'lerin açık finansman yaratmayacakları' ve 'Merkez Bankasının Hazineye yapacağı avansların sınırlandırılacağı' taahhüt edilmektedir. Bunun anlamı KİT'lere yapılan hazine desteğinin kaldırılması ve KİT'lerin açıklarını ürünlerine zam yaparak karşılaması demektir. Nitekim Demirel hükümeti ve 12 Mart hükümetleri bu yolu izlemişler ve 1970 sonrası KİT ürünlerine yüksek oranlı zamlar yapmıştır. Bu zamları diğer temel tüketim maddelerine yapılan zamlar izlemiştir. Bugün de Ecevit hükümeti, emperyalistlere aynı yolu izleyeceğinin güvencesini vermiştir ve bunu günlük politikasında da uygulamaktadır.

Demirel hükümeti tarafından 1970 yılında IMF'ye sunulan Niyet Mektubu'nun bir maddesi de yabancı sermayeye sağlanmış bulunan kolaylıkların daha da genişletilmesi ile ilgilidir. Ayrıca bu Niyet Mektubu'nda özel sermayeye tanınmış olan imtiyazların daha da genişletileceği taahhüt edilmektedir. Demirel hükümeti ve 12 Mart hükümetleri de bu politikanın tam bir uygulayıcısıdırlar zaten. Aynı şekilde Ecevit hükümeti tarafından IMF direktörünün masasının üzerine konan Niyet Mektubu da aynı taahhütleri içermektedir.

IMF'ye 1970 yılında Demirel hükümeti tarafından sunulan Niyet Mektubu ile 1979 yılında Ecevit hükümeti tarafından sunulan Niyet Mektubu'nun bütün maddelerini karşılaştırdığımızda yukarıdaki tabloyu istediğimiz kadar uzatabiliriz. Ama bunların aynı kölelik maddelerini içerdiğini, sadece altına imza atan hükümetlerin farklı olduğunu göstermek için bu kadarı yeter herhalde.

Şimdi Demirel'in yaptığı demagojiye yeniden dönelim ve soralım. Demirel ve Türkeş IMF'ye ve onun temelini oluşturan emperyalizme karşı mıdırlar? Onlar iktidara geldiklerinde Ecevit hükümetinin IMF ile yaptığı anlaşmanın Türkiye'nin aleyhine olan maddelerini iptal mi edeceklerdir?

Bütün bunları 1970'de IMF'ye sunulan Niyet Mektubu'nun altına imza atan ve bugün Ecevit hükümetini IMF'nin koşullarını kabul etmekte gecikti diye eleştiren Demirel ve Türkeş gibi faşistler mi yapacaktır?

Böyle bir demagojiye kimleri inandıracaksınız?

İşte gerçek ortada, uygulamalar ve politikalar da ortada...

İşten

Baş.ta.sa.1'de

gereğince işsizliğin ve işten çıkarmaların daha da artacağı görünen bir gerçektir.

Bilindiği gibi, IMF'nin dikte ettirdiği noktalardan birisi de KİT'lerde üretimin kısılması, kapasite kullanımının ve istihdamın düşük tutulmasıdır. Hatta bu sadece KİT'leri değil, bütün üretim alanlarını, bütün üretim birimlerini kapsamaktadır. Bunun doğal sonucu olarak da, hemen hemen her fabrikada "rasyonalleştirme" adı altında, yaygın bir şekilde işten çıkarmalar artmış bulunmaktadır. Gün geçmiyor ki, birçok fabrikadan onlarca işçi çıkarılmamış olsun... Bunun yanında, emperyalistler, ve egemen sınıflar, temel bir hedef olarak sömürü oranını azgın bir şekilde yoğunlaştırmak istemektedirler. İşçi sınıfı gittikçe daha azgın bir sömürüye tabi tutulmaktadır Bu durum, ifadesini, aynı işin daha az sayıda işçiden istenmesinde, yani aynı zaman aralığında ve aynı ücret karşılığında bir işçiden daha fazla üretim yapmasının istenmesinde; üretim bantlarının üretim temposunun hızlandırılmasında, işçilerin zorunlu mesaiye ve angaryaya tabi tutulmasının yaygınlaşmasında, işçilerin kendi işleri yanında sözleşme dışı işlerde de çalıştırılmasında ve bütün bunların dolaysız bir sonucu olarak hemen hemen bütün fabrikalarda ve işletmelerde işten çıkarmaların, toplu işçi kıyımlarının yaygınlaşmasında bulmaktadır. Bu aynı zamanda, buhran zamanlarında fabrikaların kapanması ve iflasların artması ve bu yolla da işçilerin sokağa atılması ile de birleşmektedir.

Bugün Türkiye'de yaşanan gerçek budur.

Kapitalistler bu yolla da işçileri açlığa ve yoksulluğa mahkum etmekte, çalışan işçilerin ücretini düşük tutmak için işsizler ordusunu bir tehdit aracı olarak kullanmaktadırlar.

İşçilerin, işten atılan işçilerin ve bütün çalışanların çıkarları ortaktır, birdir. İşsizliğin, yoksulluğun ve açlığın kökü kapitalizmin yıkılması ile kazınacaktır. Bunun için bütün çalışan işçilerin dayanışması ve birliği şarttır. Bütün işçiler, işten atılmalar karşısında sınıf kardeşlerini elbette yalnız bırakmayacaklardır.

Bugün işçi sınıfının ve bütün çalışanların talebi, herkese iş sağlanması, tek bir işsizin dahi kalmaması, işten çıkarılanların geri alınması, işten çıkarmalara, özellikle toplu işten çıkarmalara son verilmesi ve herkes için genel işsizlik sigortası kurulmasıdır.

Bu taleplerin gerçekleşmesi ve kapitalizmin işçi sınıfının güçlü kolları altında mezara gömülmesi, ancak bütün emekçi sınıfların mücadelesi ile başarılacaktır.

Sıkıyönetim

Baş.ta.sa.1'de

gerektiğini düşündüğünü söyledi. O, böylece zaten bir güldürü demek olan faşist diktatörlük altındaki seçimlerin tamamen bir maskaralık haline getirilmesi üzerine "demokratik" fikirlerini(!) açığa vurdu.

Ecevit'in bir diğer "demokratik" fikri de, Kürt emekçilerine kan kusturan "bölücülük" yaygaraları ardında Kürt milli hareketini işkence, şiddet ve her türlü namussuzlukla boğup ezmeye ve örneğin Kürtçeden başka dil bilmeyenlerin sağır ve dilsiz olmadıkları takdirde "bölücü" olmakla damgalanıp jandarma vb. nin dipçik ve kurşununa katlanması gerektiği bir baskı ve zulüm ortamını herkese kabul ettirmeye çalışan sıkıyönetimin Kürdistan'da ne kadar başarılı olduğuyla ilgilidir. Artık o eski "özgürlük ve halkçılık" maskesini de takınamaz olan CHP reformizminin şefi, halk hareketinin yükselmesinden duyduğu korkuyu açıkça dile getirmekte, ücretlerin düşüklüğü, artan hayat pahalılığı ve zamlar, yoğunlaşan işsizlik ve diğer "rasyonalleştirme" tedbirleri, katlı kur uygulamasının yanında tarımda taban fiyatlarının düşük tutulması vb. şartlarında işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin içten içe kaynayan hoşnutsuzluğunun giderek artacağını ve yaygın protesto ve patlamalara dönüşebileceğini görerek en zorba uygulamaların, faşist baskı ve terörün savunuculuğuna soyunmaya başlamıştır.

Gerici-faşist partiler AP, MHP, MSP bir önceki defa AP'nin yaptığı gibi, sıkıyönetimin CHP'nin elinde yozlaştığı ve işe yaramaz hale gelmekte olduğu gerekçesiyle uzatılmasına karşı çıktılar. Onlar, yapılanları az buluyorlar; baskı ve terörün daha da azgınlaşması, katliamların yoğunlaştırılması ve en küçük bir hoşnutsuzluk ifadesinin şiddetle ezilmesi gerektiğini savunuyorlar. Ama bu yolla CHP'nin elde ettiği sonuçlardan daha iyisini mi elde edecekler? Bu hiç de böyle olmayacak. Aldatma ve hayallerden işçi sınıfı ve emekçi halk ne kadar kurtulursa, ki bu proleter devrimcilerin çalışmalarına bağlıdır; artan ve artacak olan hoşnutsuzluk ve öfkesi sıkıyönetimi de, faşist dikatörlüğü de işlemez hale sokacak, onları yerle bir edecektir. Sıkıyönetim bugünden sökmemektedir. Kitlelerin mücadelesi yükseldikçe daha da işe yaramaz hale gelecektir. Bunu hiçbir baskı ve terör engelleyemez. Sıkıyönetimi de, Şahla birlikte faşist diktatörlüğü nü de mezara gömen İran halkının ayaklanması bunun kanıtıdır. Halk kitlelerinin işçi sınıfı önderliğindeki örgütlenmiş gücü ise en tam demokrasinin elde edilmesinin ve kesintisiz olarak sosyalizmin gerçekleştirilmesinin garantisi olacaktır.

Zamlar

Baş.ta.sa.1'de

düzeyinin yükseltilmesidir.

İşçi sınıfının ve bütün halkın bu konudaki talepleri bunlardır. Bu taleplerin gerçekleştirilmesi ve bunun için mücadele etmek işçi sınıfının ve bütün emekçilerin ekonomik kurtuluş mücadelesini ilerletecek, kapitalizmin, komprador-feodal düzenin tasfiyesi yolunda işçi sınıfının ve bütün halkın birliği yolunda bir adım olacaktır.

Arı bisküvi

Baş.ta.sa.4'de

lar.

İŞÇİLER NE DİYOR?

Kendileriyle görüştüğümüz işçi arkadaşlar şunu söylüyor: *"Biz gerek geçen direnişte olsun, gerekse şimdiki grevimizde olsun edindiğimiz tecrübe ve deneylerle şunu çok iyi anladık. Sendika ağalarının ve Tek Gıda-İş'in başına çöreklenen ağaların, işçilerin düşmanı olduğunu, işverenlerin ordusuyla, polisiyle, MİT'i ve MHP'siyle yapamadıklarını, onların yaptıklarını en iyi grev kırıcıları olduklarını gördük. Sendikamızın yönetimine kendimiz gelmeden ne reformist ne küçükburjuva sendikacıların işçi sınıfının çıkarlarını savunmayacağını (sendika ağalarından böyle bir şey zaten beklenmez) ancak biz işçilerin sendikanın yönetimine, gerçek devrimcilerin önderliğinde sahip çıktığımız takdirde, kendi çıkarlarımızı savunabileceğimizi anladık."*

Grev hakkında düşüncelerini sorduğumuz işçiler:

"Biz grevleri bir savaş okulu, işçi sınıfının bilinçlendiği deney ve tecrübe sahibi olduğu okullar olarak biliyorduk. İşçilerin grevde birlik ve dayanışmayı kavrayacaklarına, birbirlerini daha çok seveceklerine inanarak bunun için çaba sarfettik. Ama sendika ağaları ve 4 nolu şube yöneticileri de dahil olmak üzere bütün işçi düşmanları işçilerin birliğini, dayanışmasını ve kardeşliğini engellediler" diyorlar.

Ve şunu da söylüyorlar:

"Daha önce devrimci arkadaşların söylediklerini pek nazara almadık. Ama şimdi onların bütün dedikleri çıktı. Artık şuna inanıyoruz ki bizim çıkarlarımız bu devrimci arkadaşların anlattığı ve şimdi bizim de tecrübe ve deneylerimizle her gün daha da çok inandığımız sınıf sendikalarımızı örgütlemekten geçer."

Hükümet

Baş.ta.sa.1'de

tin iflah olmaz savunucuları olarak, kitleleri bir yeni MC ya da askeri bir yönetim vb. ihtimaliyle korkutup pasifleştirerek CHP'nin en azından kötünün iyisi olarak desteklenmesini vaaz etmektedirler. T'K'P, CHP hükümetini desteklemeye devam ediyor. Benzerleri de öyle. Yaptıkları, yalnızca, komprador - feodal düzenin ve faşist diktatörlüğün en iyi olarak nasıl savunulabileceği üzerinde durmaktan ibarettir. Oysa tercih, onların göstermek istedikleri gibi faşistlerle reformistler arasında değil, devrimle karşı-devrim arasında yapılmalıdır.

TİKP, özünde T'K'P ile aynı saftadır. İkisi de mevcut düzeni ve devleti savunurken, aralarındaki fark, TİKP'nin gerici yüzünü gizlemeye daha az ihtiyaç duymasındadır. O, bu düzenin en iyi AP ile CHP etrafında odaklanan bir milli birlik hükümetiyle savunulabileceği görüşündedir. Böylece kitlelerin köleleştirileceği istikrarlı bir Türkiye, hakim sınıflar Amerikan uşağı olmanın gereğini daha iyi yerine getirecek ve Rusya'ya karşı başarıyla mücadele edebilecektir!

Ama, hem kapitalizmin bütün yozluk ve çürümüşlüğünü ortaya dökerek derinleşen krizi ve hem de gittikçe daha fazla baskı ve terör uygulamalarından yana kayarak gericileşen reformizmle faşizm arasındaki farkın azalması, proleter devrimcilerin çalışması da eklenince kitlelerin devrimcileşmesine ve düzenden umut kesmeye doğru meyletmelerine yol açmaktadır. Önümüzdeki Senato seçimlerinde oldukça düşük olacak olan katılma oranı, bunu gösterecektir

Proleter devrimcilerin ve bütün devrimcilerin yapmaları gerekenler açıktır. Gittikçe daha fazla düzenin dışına atılan ve atılacak olan kitleleri, somut taleplerinden hareket ederek, örgütlü bir güç haline getirmek amacıyla devrim perspektifiyle eğitmek, onları mevcut düzen içinde şu veya bu hükümeti tercih etmeye değil, devrim hedefine kanalize etmek. Kitlelerin mücadelesini bir üst düzeye çıkaracak, devrim hedefine uygun olarak eğitimlerinin sağlanacağı bir dizi talep temelinde ajitasyon faaliyetini yaygınlaştırmak. Devrimcilerin eylem birliğini, giderek daha üst düzeyde ve kalıcı olarak sağlayıp gerçek bir düzen aleyhtarı güç merkezi yaratmak. Düzen savunuculuğu anlamına gelen hükümet değişikliği hayalleriyle kaybedecek vakit yok. Görev başına. İşçi hareketinin en önüne. Halk hareketinin en önüne. Eğitim ve ajitasyon faaliyetini yükseltelim, kitleleri örgütleyelim. Başka alternatif yoktur.

İşçi

Baş.ta.sa.1'de

tüketim maddelerinin fiyatlarının yeniden ve büyük oranda tırmanmaya başlaması, işçilerin tamamen açlığa ve yoksulluğa mahkum edilmesinden başka bir sonuç vermeyecektir.

Üstelik egemen sınıflar ve onların politikasını uygulayan CHP reformist hükümeti, kârlarına yeni kârlar katmak, buhranın yükünü büyük oranda işçi sınıfının sırtına yıkmak için işçi ücretlerini 1979 ve 1980 yılları için de dondurmak, kapitalizmin ihtiyaçları ve IMF'nin direktiflerine uygun olarak, bir yıl önce, kamu kesimi için yapılmış olan "Toplumsal Anlaşma"yı özel sektörü de kapsayacak şekilde genişletmek istemekte, şimdi bunun hazırlıklarını yapmaktadırlar. Her renkten sendika ağası da egemen sınıfların bu politikasını hayata geçirmek için canla-başla çalışmaktadır.

Bütün karşı-devrimciler, kapitalizmin buhranını işçilerin sırtına yıkmak için ve işçi sınıfı üzerindeki sömürü ve soygunlarının oranını artırmak için işçi ücretlerinin yüksek olduğundan, fiyat artışlarının işçi ücretlerindeki artıştan kaynaklandığını söyleyerek, işçilerle diğer emekçiler arasına duvarlar örmeye, yeni politikalarını hayata geçirmenin zeminini yaratmaya çalışmaktadırlar.

Halbuki gerçekler egemen sınıfların ve bütün karşı-devrimci siyasi mihrakların iddialarını bütünüyle yalanlamaktadır. Fiyat artışları, işçi ücretlerindeki artıştan kaynaklanmadığı gibi, işçilerin gerçek ücretleri 1977 yılından bu yana sürekli olarak düşmektedir. Bizzat egemen sınıfların kendi devlet kuruluşlarının yaptığı hesaba göre, sigortalı işçilerin ortalama günlük nakti ücreti 1976 yılında 115,3 lira iken, 1977'de 146,5 liraya, 1978'de 210 liraya yükselmiştir. 1979 yılının ilk üç aylık rakamlarına göre ise, ortalama günlük nakti ücret 213 liraya yükselmiştir.

Ama yukarıda sıraladığımız ücretler, fiyat artışlarındaki yükselme dikkate alınmadan hesaplanan nakti ücretlerdir. Bu yıllar için fiyat artışlarındaki yükselme oranını hesaba kattığımızda ve nakdi ücretlerin fiyat artışlarından arındırılmasından ve fiyat artışlarının etkisinin silinmesinden sonra, ortaya çıkan gerçek ücretler, durumu bütün çıplaklığı ile gözler önüne sermektedir. Gene devletin resmi kuruluşlarının istatistiklerine göre, 1976 yılında 26,83 lira olan ortalama günlük gerçek ücret, 1977 yılında 27,06 liraya yükselmiş ancak, 1978 yılında 25,29 liraya düşmüştür. Gerçek ücretlerdeki düşüş 1979 yılı içinde de sürmüş, fiyat artışlarının olağanüstü boyutlarda olması dolayısıyla içinde bulunduğumuz yılın ilk üç ayında 24,62 liraya kadar inmiştir. Bugün yeni devalüasyon kararı ile ve yeni zamlarla gerçek ücretler daha da düşmüştür ve düşmeye devam edecektir.

Bütün bu rakamlar sadece sendikalı ve sigortalı işçileri kapsamaktadır. Sendikasız ve sigortasız işçiler ve tarım işçileri açısından ise durum daha da olumsuzdur.

Şimdi önümüzde yeni toplusözleşmeler vardır. Bu yıl içinde özel sektörde 500 bin işçiyi, kamu sektöründe ise 100 bin işçiyi kapsayan toplusözleşmeler yapılacaktır. Sendika ağaları, reformist hükümet ve komprador kapitalistler IMF ile varılan anlaşmaya uygun olarak bu yıl içinde "Toplumsal Anlaşma"yı özel kesime de yaygınlaştırarak işçi ücretlerini dondurmak, işçi sınıfını tamamen açlığa ve yoksulluğa mahkum etmek istemektedirler.

Ama bu hesap tutmayacaktır, tutmamalıdır.

İşçiler kapitalizmin kurtarıcısı olmayacaklardır, olmamalıdırlar.

İşçi sınıfının tümüyle açlığa ve yoksulluğa mahkum edilmemesi için, işçi sınıfının fiziki yıpranmasının önüne geçilmesi için:

Asgari ücret yükseltilmeli ve bugünkü koşullarda günlük net en az 600 lira olmalıdır.

Asgari ücret, sadece bir işçi için değil, bir işçi ailesi temel alınarak hesaplanmalıdır.

Asgari ücret, tarım kesimini de kapsayacak şekilde genişletilmeli, asgari ücret bütün çalışanlar için uygulanmalıdır.

Bütün işyerlerinde yapılacak toplusözleşmeler bu esaslar çerçevesinde imzalanmalıdır. Toplusözleşme yapılmayacak fabrikalarda, yapılmış olan toplusözleşmelere ek protokoller imzalanmalıdır.

Bütün işçilerin talebi budur. Ve işçi sınıfı bu taleplerin gerçekleştirilmesini istemektedir.

HALKIN KURTULUŞU

HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Sahibi: Teoman Göral ★ Sorumlu Yazıişleri Md: Osman Taş ★ Yönetim Yeri: 2.Beyler 848. Sok. No. 90/213 Konak/İZMİR ★ Yazışma Adr. Teoman Göral P.K.71 Konak/İZMİR ★ Abone Şartları: Yurtiçi: 6 Aylık: 180 TL Yıllık: 360 TL. Yurtdışı iki katıdır ★ Basıldığı Yer: S.S. Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık-İZMİR

Mazgirt halkı sıkıyönetimi dize getirdi

5 Haziran'da, 14 Nisan 1979 günü Apocu ajan provokatörler tarafından kalleşçe katledilen Hüseyin Sancar yoldaş, Mazgirt'te mezarı başında yapılan törenle bir kez daha anıldı

Eylem, sıkıyönetime karşı güçlü bir direnişe dönüştürüldü.

5 Haziran sabahıyla birlikte köylüler, emekçi kadınlar, halk gençliği ve Hüseyin Sancar'ın yoldaşları, evinin önünde toplanmaya başladılar. Sıkıyönetimin bütün yasaklama, tehdit ve engelleme çabalarına rağmen, saat 12.00 sıralarında sayıları bini aşan emekçiler, düzgün sıralar halinde Hüseyin Sancar yoldaşın mezarına doğru yürüyüşe geçtiler.

Mezarda Hüseyin ve tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile toplantı başladı. Kitlenin tümünün ve gür haykırışlarla söylediği marş ve ağıtlarla toplantı devam etti. Hüseyin yoldaşın anası mezar başında bir konuşma yaparak: "Hüseyin yoldaş, doğru yolu seçti. Halkın Kurtuluşu uğruna öldü. Oğlum, gerçeğin peşinde, halk için öldü. Hüseyin yoldaş, kanın yerde kalmayacak. mücadelesini sürdüreceğiz. Halk soracaktır hesabını" dedi ve konuşmasıyla tüm kitle üzerinde saygınlık yarattı. Hüseyin yoldaşın kardeşi ise kendi yazdığı şiiri okuyarak mücadele azmini dile getirdi. Bir yoldaşın, Hüseyin yoldaşın hayatı ve mücadelesi ile ilgili olarak yaptığı konuşma, kitlenin yüreğini Apocu canilere karşı kin ve nefretle doldurdu.

14 NİSAN 1979'DA DERSİM'DE APOCU AJAN PROVOKATÖRLER TARAFINDAN KATLEDİLEN HÜSEYİN SANCAR YOLDAŞ, 5 HAZİRAN'DA MAZGİRT'TE MEZARI BAŞINDA YAPILAN BİR TOPLANTI İLE BİR KEZ DAHA ANILDI. TOPLANTIYA VE ARKASINDAN DA ANTİ-FAŞİST GÖSTERİYE BİNİN ÜZERİNDE DEVRİMCİ VE EMEKÇİ KATILDI

POLİS VE JANDARMA İLK BAŞTA GÖSTERİYE MÜDAHALE EDEMEDİ. DAHA SONRA İSE, GÖSTERİNİN DAĞILACAĞI SIRADA HALKA SALDIRIYA GEÇTİ. FAKAT KİTLENİN DİRENİŞİ KARŞISINDA MÜCADELE ALANINI TERK ETMEK ZORUNDA KALDILAR.

Devrim andının içilmesinden sonra gösteriye katılanlar, düzenli sıralar halinde ilçenin merkezine doğru yürüyüşe geçti.

Sıkıyönetimin yasak zincirlerini paramparça eden bu kitlesel eylem, "Sıkıyönetim de Sökmeyecek", "Sıkıyönetime Hayır", "Kahrolsun Ajan Provokatörler", "Heval Hüseyin Namırı" haykırışları güçlü ve militan bir gösteriye dönüştü. Sıkıyönetimin vahşi terör ve baskısının en yoğun biçimi ile sürdüğü Dersim'de, kitlelerin bu eylemi devrim davasına bağlılıkta ve kararlılıkta sembolleşiyordu. Bu eylem aynı zamanda Apocu ajan provokatörlere karşı halkımızın, yoldaşlarımıza uzanan elleri kıracağının bilinçli bir ifadesiydi. Apocu provokasyon çizgisini, sıkıyönetimi ve milli zulmü teşhir eden ve halkı mücadeleye çağıran kısa bir konuşmayla gösteri sona erdi.

Faşist militarist güçler, polis ve jandarma, kitledeki mücadeleci azim ve direniş karşısında ilk başta gösteriye müdahale etme cesaretini kendilerinde bulamadılar. Kitlenin gösteriden dağılmaya başlamasından sonra, militarist güçler saldırıya geçip iki devrimciyi yakaladılar. Anında yıldırım hızıyla toplanan emekçiler, "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" haykırışlarıyla direnişe geçti. Militarist güçlerin barikatını parçaladılar ve iki devrimciyi kurtardılar.

Saldırının püskürtülmesinden sonra, militaristler yeniden saldırıya geçtiler. Ama bu kez de emekçi kadınların direnişi ile karşılaştılar. Emekçi kadınlar polis ve jandarmanın önüne barikat kurarak devrimcileri polisin elinden aldılar.

Daha sonra da, polis ve jandarmanın yer yer halka ateş açtığı görüldü. Ama halkın direnişi karşısında, sıkıyönetimin emrindeki polis, jandarma alanı terk etmek zorunda kaldı.

Ertesi gün de polis ve jandarma tarafından karakola götürülen 13 devrimci serbest bırakıldı.

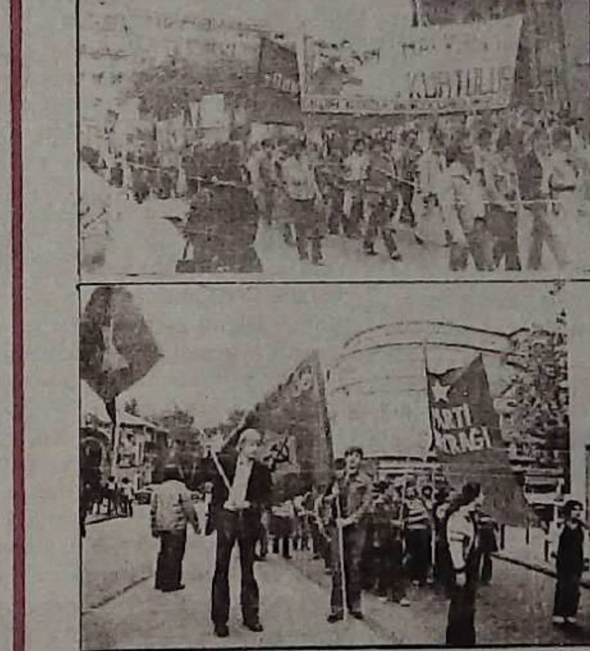
Mazgirt'teki emekçi halkın 5 Mayıs eylemi, sıkıyönetimin ve devletin militarist güçlerinin tamamen tecrit ve teşhir olmasını sağladı; sıkıyönetimin güçsüzlüğünü ve kofluğunu geniş kitlelerin gözünde de açığa çıkardı.

Pertek'te köylüler Kelepçeleri söküp, jandarmaların eline verdiler

Dersim bölgesinde sıkıyönetimin sökmemesi, sadece Mazgirt'te değil diğer bütün alanlarda gerçekleşmektedir. Örneğin Pertek'te de...

Pertek'te 7 Haziran'da jandarmalar aldıkları bir ihbar üzerine bir köyü basmak üzere yola çıktılar. Köye giderken de yolda rastladıkları iki devrimciden birini yanlarına alarak kelepçe taktılar, diğer devrimci ise köye giderek jandarmaların gelmekte olduğunu bildirdi. Bunun üzerine köylüler köy meydanında toplandılar. Köylüler, jandarmaları, "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" sloganı ile karşıladılar. Jandarmaların çevresini sararak, kelepçelenmiş devrimciyi jandarmaların elinden aldılar ve kelepçeyi sökerek jandarmaların eline verdiler. Korkuya kapılan jandarmalar da selameti kaçmakta buldular.

Almanya'daki proleter devrimciler 9 Haziran'da Köln şehrinde "Faşist Örgütler Kapatılsın, Faaliyetleri Yasaklansın" yürüyüş ve mitingi yapıldı. Yüzlerce Türkiyeli ve Alman işçi ve öğrencinin katıldığı yürüyüş, büyük bir disiplin ve coşku içinde geçti. Yürüyüş, Almanya Komünist Partisi/M-L ve Gençlik Örgütü Rote Garde (Kızıl Muhafızlar) tarafından da desteklendi. Mitingde yapılan konuşmalarda Almanya'daki MHP'ye bağlı örgütlerin kapatılması ve MHP'nin gizli-açık faaliyetlerinin yasaklanması istendi

Almanya'da Türkiye'li emekçilerin anti-faşist mücadelesi güçleniyor

Son aylarda Türkiye'de artan saldırılara paralel olarak Almanya'da da Türkiyeli faşistlerin, devrimcilere ve işçilere yönelik saldırıları yoğunlaştı. Birçok şehirde Türkeşçi faşistler, güç gösterisinde bulunmaya başladılar. Berlin'de devrimcilerin d rneklerine ateş açtılar. Devrimci yayınları satan işçilere saldırdılar. Frankfurt'ta Halkın Kurtuluşu gazetesi satan bir devrimciyi bıçakladılar.

MHP, Almanya'nın çeşitli şehirlerinde "Güneş Bir Gün Doğacak" gibi faşizm propagandası yapan filmler oynattı. Türkeş, komandolarını denetlemek ve saldırıları yoğunlaştırmak için gizlice Almanya'ya geldi.

Ama faşistlerin bu saldırı ve Türkiyeli emekçiler üzerine yönelik baskıları işçileri yıldıramadı. Tersine Almanya'nın birçok şehrinde anti-faşist mücadele daha da yükseldi. Proleter devrimciler bu mücadelenin en ön saflarında yer aldılar.

BİELEFELD'DE FAŞİSTLERİN PROPAGANDASI ENGELLENDİ

Geçen ay faşistler, Bielefeld'in bir kazasında gösterecekleri filme çağrı bildirisi dağıtmak için şehrin çarşısına geldiler. Aynı yerde gazete satmakta olan proleter devrimciler bu bildirinin dağıtılmasını engellediler. O hafta içinde faşistler fabrikalarda, devrimci işçileri tehdit ederek yeniden bildiri dağıtırlarken engellenirlerse kan akacağını söylediler. Ama işçiler, faşistlerin bu tehditlerine pabuç bırakmadılar. Aynı hafta sonunda Türkiyeli işçiler daha büyük bir kalabalıkla faşistlerin bildiri dağıtmasını engelledi.

BERLİN ŞEHRİNDE DEVRİMCİLER VE İŞÇİLER FAŞİST SALDIRGANLARI PÜSKÜRTTÜ

Berlin'de Türkiyeli işçilerin geldikleri pazar yerinde gazete satan devrimcilere, faşistler sürekli olarak saldırıyordu. Ama bu saldırılar sırasında birçok işçi yaralanmasına rağmen kimse yılmadı. Tersine Türkiyeli devrimci işçiler, Alman kardeşleri ile omuz omuza devrimci yayınları dağıtmayı sürdürdüler.

Bundan iki ay önce de faşistler, iki devrimci derneği kurşunladı. Bu saldırı, tüm yurtsever ve devrimci güçlerin katıldığı bin kişilik bir mitingle protesto edildi. Bundan kısa bir süre sonra da şehirde 6 Mayıs'ın yıldönümü ile ilgili bir bildiri dağıtan devrimcilere saldıran faşistler, işçilerin ve öğrencilerin direnişi sonucu püskürtüldü.

RUSSELHEİM'DA TÜRKİYELİ İŞÇİLER, TÜRKEŞ'İ ŞEHRE SOKMADI

Haziran ayı başında Almanya'ya gizli bir gezi düzenleyen Türkeş, Türkiyeli işçilerin kararlı tutumu sonucu Russelheim şehrine giremedi. Türkeş'in gezisi ile ilgili olarak Russelheim'daki faşistler, 2 Haziran günü bir toplantı düzenlediler ve el altından Türkeş'in bu toplantıya katılacağı haberini yaydılar. Ancak Türkeş'in şehre geleceğini öğrenen işçiler, Türkeş'in şehre sokulmaması için çalışmalara başladılar.

Devrimciler, MHP'ye karşı bildiriler dağıttılar. Yürüyüş yapmak için Alman polisine başvuran Türkiyeli işçi ve devrimci öğrencilere izin verilmedi. Ama işçiler, polisin yasaklamasına rağmen, faşistlerin toplantı yaptığı günün sabahı bir gösteri düzenlediler. Gösteri sırasında MHP'yi kınayan konuşmalar yapıldı. Mitingden sonra işçiler dağılmadılar ve faşistlerin toplantı yaptıkları salona doğru yürüyüşe geçtiler. Alman polisinin yürüyüşe izin vermemesine rağmen, faşistlerin toplantı salonuna doğru yürüyüş devam etti. Bu arada faşistlerin 50-60 kişilik bir grupla gösteri yapan işçilerin üzerine saldırması üzerine işçiler, faşistleri püskürttüler. MHP'li faşistler, işçilerin elinden ancak Alman polisinin yardımı ile kurtulabildi.

Almanya'da Türkiyeli işçilerin ve devrimci öğrencilerin mücadelesi gün geçtikçe Türkeşçi faşistleri tecrit etmektedir. Faşistlerin ve revizyonistlerin Almanya'daki işçiler arasında ektikleri bölücülük tohumlarının etkileri de giderek azalmakta ve işçiler ve öğrenciler arasında birlik ruhu giderek güçlenmektedir.

BALIKESİR

Balıkesir'in yoksul Macarlar Köyünden İzmir Ovasındaki ağa topraklarına çalışmaya giden yoksul köylülerimizden 18 köylü yaşamını iş cinayetlerinden ve salgın hastalıklarda yitirdi.

Bu kardeşlerimizden birçoğu İzmir Ovasının kavurucu sıcağı altında, düşük ücretle çalışmakta ve hem iş cinayetlerinin ve hem de tifo ve sıtma gibi hastalıkların kurbanı olmaktadırlar.

Ağa topraklarında, Tuzçullu Köyünde çalışan Macarlar Köyünün yoksul köylüleri, 4 Haziran'da işten dönerlerken, ağanın kızının kullandığı traktörün su kanalına yuvarlanması ile traktör römorkunda bulunan 26 köylüden 18'i yaşamlarını yitirdiler.

Bu iş cinayetinde ölenlerin bir kısmı 12 ile 5 yaş arasındadır. Ayrıca ölenler arasında iki aylık bir de bebek vardır.

Macarlar Köyünü acıya ve yasa boğan bu iş cinayeti, Tercüman, Hürriyet, Yeni Asır ve Günaydın gibi gazeteler tarafından "kader" olarak değerlendirildi. Bu gazeteler yaptıkları yayında ağanın kızını kurtarmak ve suçsuz olarak göstermek için ellerinden geleni yaptılar. Köye gelen Yeni Asır gazetesinin muhabiri köylüler tarafından köyden kovuldu.

Bizler, Balıkesir YDGD üyeleri olarak bu iş cinayetinden sonra 150 kişilik bir grupla Macarlar Köyüne gittik. Köylüler bizleri sıcak bir ilgi ile karşıladılar. Köylülere iş cinayetlerinin gerçek sorumlularını ve nedenlerini anlattık. Köylüler "yurtsever devrimci gençlerin böyle bir günde yanımızda olması bizim bu kokuşmuş düzeni yıkmamız için bize daha da güç verdi" demişlerdir.

BALIKESİR YDGD'DEN BİR GRUP GENÇ

ESKİŞEHİR

14 Haziran günü, 1. Şube ekipleri hiçbir gerekçeye dahi dayanmadan kitabevimizi basarak, başta Halkın Kurtuluşu, Parti Bayrağı ve Devrim Yolunda Gençlik gazete ve dergileri olmak üzere birçok kitap ve dergiyi alıp götürmüşlerdir.

Aslında şehrimizde bu tip olaylar ilk kez olmuyor ve kitabevimize karşı girişilen bu saldırı ne ilk saldırıdır ve ne de son saldırı olacaktır. Daha önceden de kitabevimize karşı girişilen çeşitli saldırılarda onlarca kitap ve devrimci gazeteye el koymuşlardı.

Tüm devrimcileri, demokratları ve yurtseverleri devrimci basın üzerindeki baskıları lanetlemeye çağırıyoruz.

ESKİŞEHİR HALK KİTABEVİ ÇALIŞANLARI

MERSİN

Ben Mersin'de okuyan bir öğrenci gencim.

HALKIN KURTULUŞU'nu maddi olarak da güçlendirmek için tatil zamanlarında çalışarak biriktirdiğim 1000 lirayı gazetemiz Halkın Kurtuluşu'na bağış olarak gönderiyorum.

Bu bağışımın devrimci mücadelenin gelişmesine, Halkın Kurtuluşu'nun daha geniş kitlelerin eline ulaşmasına ufak bir katkı olacağını düşünüyorum.

MERSİN'DEN BİR ÖĞRENCİ

Aldıkaçtılar Demir-Döküm Fabrikası işçileri...

İSTANBUL

Biz Aldıkaçtılar Fabrikası işçileri olarak Mart ayından beri üç aydır maaş ve yan ödeme alamıyoruz. Çok perişan bir durumdayız. İşyerimizde Türk Otomobil-İş Sendikası yetkilidir.

Sendika, sorunlarımıza eğilmiyor. Sendika kanalıyla kaymakamlığa, Bölge Çalışma Müdürlüğüne ve Çalışma Bakanlığına başvurduk. Bakanlık bize "yargı organlarını suçlayamayız" diyerek, iki müfettiş göndererek dava açacaklarını bildirdiler. Biz, dava sonuçlanıncaya kadar neyle geçineceğiz? Zaten sendika soruna eğilmiyor. Çünkü bu sendika bir sınıf sendikası değil, patronla işbirliği yapan bir sendika niteliğindedir.

Patronla görüştüğümüzde, "halledeceğiz, fabrikayı satıyorum, iflas ettim" diyerek bizi oyalıyor. Sendika da bu durum karşısında hiçbir eylem yapmıyor, patron karşısında susuyor.

Biz işçiler olarak, kurtuluşumuzun ancak kendi sınıf sendikamız önderliğinde, bir devrim sonucu çözümleneceğine içtenlikle inanıyoruz ve bu yönde mücadele etmeye kararlıyız.

ALDIKAÇTILAR DÖKÜM FABRİKASI İŞÇİLERİ

Yazışma adresi

Gazetemiz HALKIN KURTULUŞU ile her türlü yazışma, mektup, haber vb. için okuyucularımız aşağıdaki adresi kullanabilirler:

TEOMAN GÜRAL
P.K. 71
Konak/İZMİR

8 Haziran 1976'da katledilen İlhan ve Mehmet yoldaşlar anıldı

8/9 Haziran 1976'da Gaziantep'te faşist diktatörlüğün militarist güçleri tarafından hunharca katledilen İlhan Emre ve Mehmet Ali Özpolat yoldaşlar, katledilmelerinin 3. yılında ülkemizin birçok yerinde işçiler, emekçiler ve halk gençliği tarafından anılmıştır.

İşçiler, emekçiler ve halk gençliği, İlhan ve Mehmet yoldaşların anılmasını, faşizme, egemen sınıfların yeni ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı bir mücadele günü haline getirmişler, toplantılarda ve gösterilerde bütün faşist cinayet mangalarının, MİT'in Kontr-gerilla'nın, MHP ve ÜGD'nin kapatılmasını, bütün eli kanlı katillerin ve canilerin cezalandırılmasını istemişlerdir.

Bilindiği gibi, 1976'nın 8/9 Haziranında faşist diktatörlüğün militarist güçleri İlhan Emre ve M. Ali Özpolat yoldaşların kalmakta olduğu Antep Düztepe'deki bir evi sarmışlar ve yoldaşlarımızı katletme planını uygulamaya başlamışlardı. Fakat İlhan ve Mehmet yoldaşlar faşist diktatörlüğün bütün militarist güçlerine, tanklara ve bombalara karşı yiğitçe direnmişlerdi. 26 saatlik direniş sonunda da devrim şehitleri arasına katılmışlardı. Onlar dün olduğu gibi bugün de faşizme karşı mücadelenin, onurlu direnişin birer simgesi olarak yaşamaktadırlar.

İşte bu yıl, işçiler, köylüler, ve halk gençliği 8/9 Haziranı faşizme karşı mücadelenin simgesel bir günü olarak andılar; faşist diktatörlüğe, onun bütün cinayet mangalarına karşı kinlerini ve nefretlerini haykırdılar.

GAZİANTEP'TE

Mehmet ve İlhan yoldaşların katledildiği Antep'te emekçiler ve halk gençliği, 8/9 Haziranı bir mücadele günü haline getirdiler. Bunun için 10 Haziran 1979'da, sıkıyönetimin bütün baskı ve engellemelerini boşa çıkararak, yoldaşların öldürüldüğü evin önünde faşizmi protesto gösterisi düzenlemişlerdir. Gösteriye 200'ün üzerinde devrimci ve emekçi katılmıştır.

DİĞER YERLERDE

Mehmet ve İlhan yoldaşlar, Antep dışında diğer yerlerde de anıldı. Diğer yerlerde de devrimciler, emekçiler ve halk gençliği 8/9 Haziranı faşizme karşı bir mücadele günü haline getirdiler. Faşizme ve faşist cinayet şebekelerine karşı kinlerini ve nefretlerini haykırdılar.

İskenderun'da 8 Haziran'da düzenlenen geceye 500-600 civarında devrimci ve emekçi katıldı. Bunun dışında gene aynı gün İskenderun'da Gültepe ve Esentepe Mahallelerinde düzenlenen yasadışı anti-faşist gösterilere devrimciler ve emekçiler katıldılar.

İstanbul 1 Mayıs Mahallesinde de 8 Haziran'da düzenlenen yasadışı gösteriye 200 civarında devrimci ve emekçi katıldı. Protesto gösterisine D. Halkın Birliği taraftarları da katıldı.

DÜZELTME

Gazetemizin 159. sayısında 1. sayfasında yer alan "Bu Kan Denizi Kurumayacak" başlığını taşıyan haber-yorum yazımızda, 12 Mayıs'ta Konya Eğitim Enstitüsü öğrencisi İsmail Kara'nın faşist cinayet mangaları tarafından katledildiğni belirtmiştik.

Konyalı devrimciler, gazetemize gönderdikleri mektupta, İsmail Kara'nın öldürülmediğini, sadece o günlerde kayıp olduğunu yazmaktadırlar. Düzeltir, özür dileriz.

1 Mayıs Mahallesi halkı 15–16 Haziran'ın mücadeleci geleneğini yaşattı

Yurdumuzun birçok köşesinde olduğu gibi İstanbul'da da 1 Mayıs Mahallesi halkı 15-16 Haziran Şanlı İşçi Direnişinin devrimci geleneğini yaşatmıştır.

15 Haziran akşamı proleter devrimcilerin önderlik ettiği emekçiler, D Bölgesinde birleştiler. Ve sıkıyönetimin yasaklamasına rağmen bir gösteri düzenlediler. Gösteriye ilk baştan 150 emekçi katıldı. Çevrede de gösteriye dolaylı olarak katılan bir o kadar emekçi daha vardı.

Gösteriye katılanlar, gösterinin olduğu alanda "Yaşasın 15-16 Haziran Direnişimiz", "Zamlar Geri Alınsın", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" vb. gibi sloganlar attılar. Daha sonra gösteriye katılanlar yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sonunda bir arkadaş 15-16 Haziran işçi direnişi üzerine bir konuşma yaptı.

1 Mayıs Mahallesindeki 15-16 Haziran gösterisine D. Halkın Birliği taraftarları da katıldı.

Partizan taraftarları ise bu gösteriye katılmayarak, proleter devrimcilerin önderliğinde yapılan gösteriden yarım saat sonra aynı yerde başka bir gösteri düzenlediler. Jandarmalar bu gösteriyi dağıtmak istediler. Bu çatışma yaklaşık on dakika kadar sürdü. 1 Mayıs Mahallesinde bulunan proleter devrimciler ve emekçiler [illegible] saldırısını protesto ettiler ve [illegible] taraftarlarının eylem birliğini baltalayıcı tavırlarını mahkum ettiler.

IMF reçetelerinin uygulanması ve faşist demagoji

- AP VE MHP, CHP HÜKÜMETİNİ IMF'NİN REÇETELERİNİ UYGULADIĞI İÇİN VE İŞÇİ SINIFININ VE EMEKÇİ HALKIN SIRTINA YENİ YÜKLER BİNDİRDİĞİ İÇİN DEĞİL, IMF REÇETELERİNİ UYGULAMAKTA "GECİKTİĞİ" İÇİN ELEŞTİRMEKTEDİRLER.
- FAŞİSTLER EKONOMİK BUHRANI VE ONUN SONUÇLARINI ECEVİT HÜKÜMETİNİN 'BECERİKSİZ' POLİTİKASINA BAĞLAYARAK, HEM EMPERYALİZMİ, HEM KOMPRADOR-FEODAL DÜZENİ VE HEM DE KENDİ NİTELİKLERİNİ GÖZLERDEN GİZLEMEYE ÇALIŞMAKTADIRLAR.
- 'UMUDUN TÜKENDİĞİ' YERDE 'ÇARE' DE KİTLELERİN ALDATILMASINA YETMEYECEKTİR. ÇÜNKÜ 'UMUT' DA 'ÇARE' DE KİTLELERİN KENDİ KOLLARIDIR KİTLELERİN ÖRGÜTLÜ VE MİLİTAN MÜCADELESİDİR.

Emperyalistlerin ve egemen sınıfların CHP reformizmi eli ile uygulamaya başladığı yeni IMF reçeteleri karşısında AP ve MHP gibi faşist partiler ve onların yöneticileri, kitlelere yönelik propagandalarına ve güç toplama çabalarına yeniden hız verdiler. Gazete sayfalarından radyo, TV haber bültenlerine kadar birçok yayın ve propaganda aracı Demirel ve Türkeş'in demagojik propaganda malzemesi ile dolup taşmaktadır.

Demirel ve Türkeş IMF ile yapılan anlaşmanın açıklanmasından ve bu anlaşmanın bir sonucu olarak devalüasyon ve yeni zam kararlarının uygulanmaya konulmasından sonra verdikleri demeçlerde, yaptıkları basın toplantılarında, kendilerini işçilerin, köylülerin, memurların çıkarlarının savunucusu gibi göstererek, emperyalizme karşı imiş gibi tavır alarak CHP hükümetini yermekte, 'bu hükümetin bir an önce düşmesi' gerektiğinden bahsetmektedirler. CHP hükümetinin düşmesi ve kendilerinin hükümet olması durumunda her şeyin değişeceğinden, kıtlığın ve kuyruğun sona ereceğinden söz etmektedirler. Hatta Demirel o kadar ileri gitmiştir ki, kendilerinin hükümeti kurması durumunda IMF ile anlaşmada yer alan Türkiye aleyhine maddeleri uygulamayacaklarını söylemiştir.

CHP gerici hükümetinin emekçi halka karşı yönelen yeni uygulamalarından ve bu uygulamaların IMF ile yapılan anlaşma sonunda gerçekleşmiş olmasından sonra AP, MHP vb. faşist partiler ve onların sözcüleri yaptıkları açıklamalarda 'ekonominin hançerlenmiş olduğunu" söylemekte, 'IMF'nin Türkiye'yi idare ettiğinden' bahsetmekte ve 'IMF ile yapılan anlaşmanın açıklanmasını' istemektedirler.

Demirel ve Türkeş'e göre bugün IMF ile yapılmış olan anlaşma CHP hükümetinin yanlış ekonomi-politikasından ve Ecevit'in beceriksizliğinden kaynaklanmaktadır. Eğer CHP'nin doğru bir ekonomi politikası olsaydı ve iktidar 'becerikli ellerde' bulunsaydı böyle bir durum ortaya çıkmazdı. Hatta Türkeş daha da ileri giderek CHP hükümetinin izlediği ekonomi politikanın 'sosyalist' nitelikte olduğundan bahsetmekte, aklınca sosyalizmi de karalamaya çalışmaktadır.

ALTERNATİF NEDİR?

AP ve MHP gibi faşist partiler CHP'nin emperyalizme ve egemen sınıflara hizmet eden politikasına ve son uygulamalarına 'hücum' ederek, bu politikanın ve son uygulamaların halkı daha da yoksullaştıracağının, 'vatandaşın cebinde kalan son kuruşun da alınacağının' propagandasını yapmaktadırlar. Peki, bunun karşısında kendi politikaları nedir ve 'Paris'in Türkiye'yi idare etmemesi için' bu faşist partiler nasıl bir yol önermektedirler?

Kendilerini işçilerin, köylülerin ve memurların dostu olarak lanse etmeye çalışan AP ve MHP gibi partiler CHP hükümetinin 'beceriksiz' politikasına karşılık:

Amerikan emperyalistlerinin ve batılı diğer emperyalistlerin IMF kanalı ile dayattıkları yeni kölelik koşullarının tümüyle reddedilmesini mi savunmaktadırlar?

Amerikan emperyalistlerinin U-2 gibi, üslerin genişletilmesi ve 'daimi bir statü'ye kavuşturulması gibi yeni askeri dayatmaların geri çevrilmesi gerektiğini mi istemektedirler?

Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını ve emperyalistlerle olan bütün askeri anlaşmalara son verilmesini mi talep etmektedirler? Ülkemiz üzerinde tek bir askeri birlik ve üs bırakılmamasını mı istemektedirler?

Emperyalistler ve sosyal-emperyalistlere verilmiş bütün imtiyazların ve onlarla imzalanmış bütün kölelik anlaşmalarının tümüyle kaldırılmasını mı savunmaktadırlar.?

Emperyalist devletlere ve onların kredi kurumlarına olan bütün borçların iptal edilmesini mi istemektedirler?

Dahası, emperyalistlere ve komprador tekelci burjuvaziye ait bütün banka ve sanayi işletmelerine ve bunlara ait her türlü mal varlığına elkonulmasını mı savunmaktadırlar?

Ve bu faşist partiler feodal toprak ağalarının elindeki topraklara elkonularak, bunların topraksız ve az topraklı köylülere dağıtılmasını ve bütün halka demokratik, siyasi ve sosyal haklarının verilmesini mi programlarına koymuşlardır?

Çünkü işçilerin, köylülerin, memurların ve bütün emekçilerin taleplerini savunmak, işçilerin ve 'ezilmemesini' istemek, ancak bunları savunmakla ve bunları gerçekleştirmek için mücadele etmekle özdeştir.

AP ve MHP gibi faşist partilerin CHP gerici hükümetinin politikasının ve uygulamalarının karşısına çıkardığı alternatif çözüm, işçilerin ve köylülerin çıkarlarına tekabül eden bu talepler midir?

Elbette değildir.

Tersine AP ve MHP gibi faşist partilerin CHP gerici hükümetine karşı yürüttükleri bugünkü 'sert' muhalefetlerinin temelinde emperyalistlere ve egemen sınıflara daha iyi 'hizmet yarışı' vardır. Esasında onlar CHP hükümetini IMF'nin reçetelerini uyguladığı için ve işçi sınıfının ve emekçi halkın sırtına yeni yükler bindirdiği için değil, IMF reçetelerini uygulamakta 'geciktiği' için eleştirmektedirler.

Nitekim Demirel, Ecevit hükümetinin devalüasyon kararını açıklamasından sonra yaptığı bir konuşmada, bütün laf kalabalığı arasında dilinin altından baklayı çıkarmış ve şunları söylemiştir:

"Türkiye IMF'nin ortak üyesidir. Ama siz pazarlık yapıp uzlaşma yapmış değilsiniz ki. Mart 1978'de verdiğiniz Niyet Mektubunun 14 maddesinden 12'sine uymadığınız. Türkiye'nin itibarı ile oynadınız." (14 Haziran 1979 tarihli gazetelerden)

Demirel ve Türkeş: Emperyalizmin siyasi aletleri. Ecevit hükümetini IMF ile anlaşmayı geciktirdiği için eleştiriyorlar.

Demirel burada gerçek niyetini açıklamakta, emperyalistlerin ve egemen sınıfların doğrudan temsilcisi ve borazanı olduğunu itiraf etmektedir. Ona göre Ecevit, IMF gerçeğine gözlerini kapadığı için, 1978 martında IMF'ye verdiği Niyet Mektubunda taahhüt ettiği 14 maddenin 12'sini uygulamayarak IMF'yi aldatmaya kalkıştığı için, yani daha önceden devalüasyon yapmadığı, KİT ürünlerine yüksek oranlı yeni zamlar yapmadığı için vb. vb. 'Türkiye ekonomisi bir durgunluğa ve iflasa itilmiştir'. Yani Ecevit, 'beceriksizliği' yüzünden IMF koşullarını uygulamakta gecikmiştir.'

Aslında faşistlerin gerçeği itirafı sadece Demirel'in bu sözleri ile sınırlı değildir. AP ve MHP gibi partilerin politikası doğrultusunda yayın yapan Tercüman gazetesi ve onun yazar-çizer takımı 1978 yılı başından bu yana CHP hükümetini IMF koşullarını tümüyle ve bir an önce kabul etmesi gerektiği konusunda 'sıkıştırmaktadırlar'. Nitekim bu gazetenin yetkili köşe yazarlarından Güneri Civaoğlu, 15 Haziran tarihli Tercüman gazetesinde:

"IMF ile anlaşmak aklın yoluydu. Bunu şimdi değil, 18 aydır savunuyoruz. Hatta bize göre bu geç kalınmış bir anlaşmadır." diyerek gerçeği, faşistlerin gerçek politikasını dile getirmektedir.

'GERÇEKÇİ ÇIKIŞ YOLU' VE FAŞİSTLER

Bunların dışında, faşistlerin Ecevit hükümetine karşı yürüttükleri 'sert' muhalefetin gerçek özünü ve niteliğini daha yakından kavrayabilmek için geçtiğimiz aylarda gelişen bazı olayları anımsamaya çalışalım.

Herkesin çok yakından bildiği gibi, 1 Mayıs sonrasında komprador-burjuvazi, gazetelere bir dizi ilan vererek CHP gerici hükümetinin bir an önce yerine getirmesi gereken bazı tedbirleri sıralamışlardı. Gazete ilanlarında sıralanan bu tedbirlerin başında KİT ürünlerine zam yapılması, TL'nin devalüe edilmesi emperyalist sermayeye yeni kolaylıklar sağlanması, işçi ücretlerinin düşürülmesi, vb. istekler yer alıyordu.

Komprador burjuvazi, bu tip gazete ilanları için IMF ile CHP hükümeti arasında pazarlık ve görüşmelerin yoğunlaştığı dönemi en uygun zaman olarak seçmişti. Çünkü IMF'nin dayattığı yeni koşullar ile, komprador burjuvazinin 'gerçekçi çıkış yolu' aynı şeyleri ifade ediyordu. Daha doğrusu komprador burjuvazi IMF'nin dayattığı yeni koşulları biraz daha somutlayarak gazete ilanları haline getirmişti.

Nitekim bunun böyle olduğu CHP gerici hükümetinin IMF'nin yeni koşullarını kabul etmesi ve bunları teker teker uygulamaya başlaması ile daha somut olarak açığa çıktı. CHP hükümetinin IMF'ye sunduğu Niyet Mektubundan ve ilk uygulama olarak TL'nin değerinin % 88 oranında devalüe edilmesi üzerine görüşlerini açıklayan komprador kapitalistler, anlaşmadan ve karardan duydukları 'memnuniyeti' dile getirdiler. Ve hükümetin önünde yeni 'görevler' olduğunu 'hatırlattılar'. ('Memnuniyet' ifade eden bu açıklamaları gazetemizin geçen sayısında yayınlamıştık)

Ecevit ve Demirel... Emperyalizme hizmette yarış.

Komprador burjuvazinin bu 'çıkışı' karşısında AP ve MHP gibi faşist partiler, bu bildirilerde dile getirilen görüşlere ve aynen katıldıklarını açıklamışlar ve bildirilerde ifade edilen isteklerin derhal yerine getirilmesi için CHP hükümetini onlar da zorlamışlardır. Ama bir yandan bunu yaparken, bir yandan da bu ve benzeri isteklerin yerine getirilmesi için kendilerinin biçilmiş kaftan olarak reklamlarını yapmışlardır.

Gerçekten de AP ve MHP gibi faşist partiler, emperyalistlerin ve egemen sınıfların doğrudan temsilcileri olarak onlar için tam anlamı ile biçilmiş kaftandır.

Ve bu faşist partiler iktidarda bulundukları dönemlerdeki uygulamaları ile bunu açık-seçik ortaya koymuşlardır.

TARİHTEN BİR KESİT

Demirel ve Türkeş'in laf kalabalığını bir kenara iterek, gerçeğe yakından bir göz attığımızda, onların, ülkemizin emperyalist sermayeye daha fazla bağlanmasından, işçilerin, köylülerin boynuna geçirilmiş bulunan emperyalist kölelik zincirinin daha fazla sıkılmasından ve emekçi halk kitlelerinin daha fazla sömürülmesinden başka bir şey olmayan IMF reçetelerinin uygulanmasının en hararetli savunucuları olduğunu rahatlıkla görebiliriz.

Bu durum sadece bugün için değil, bu faşist partilerin iktidarda bulundukları dönemlerdeki uygulamaları açısından da geçerlidir.

Demirel bugün CHP reformistlerine karşı yürüttüğü 'mücadelede', IMF reçetelerinin uygulanmasını tu kaka ilan etmekte, devalüasyonla 'Türk ekonomisinin dışarıya' bağımlı hale getirildiğini söylemekte ve CHP'nin IMF reçetelerini uygulayarak 'vatandaşın belini biraz daha büktüğünü' söylemektedir.

Demirel'in bu sahtekar tavrına bakarsanız, AP gibi emperyalistlerin ve egemen sınıfların doğrudan siyasi aleti bir parti iktidarda bulunduğu dönemde hiçbir zaman IMF'nin reçetelerini uygulamamış ve 'vatandaşın belini bükmemiştir.' Halbuki yakın geçmişe şöyle bir göz atanlar bu iddianın koskocaman bir sahtekarlık olduğunu çıplak gözle göreceklerdir.

Bu konu ile ilgili AP'nin tek başına iktidarda olduğu 1970 yıllarından ve 2. MC hükümeti döneminden birkaç örnek verelim.

AP'nin tek başına iktidarda olduğu 1970'lerde, Demirel'in başbakanlığındaki hükümet, emperyalist kredi kurumlarından 'taze para' almak için IMF'nin dikte ettirdiği bütün tedbirleri bir bir yerine getirmiştir.

10 Ağustos 1970'de TL'nin değeri % 66 oranında devalüe edilmiş ve 1 Dolar 15 TL olarak saptanmıştır.

1970 devalüasyon kararı öncesinde, faşist Demirel hükümeti, emperyalistlerin ve egemen sınıfların doğrudan savunucusu olarak ve IMF direktiflerine uygun olarak, tıpkı bugünkü Ecevit hükümeti gibi, işçi sınıfının kazanılmış haklarını gasbetmek için kolları sıvamış, 274-275 Sayılı Sendikalar Yasasını değiştirerek işçi sınıfının sendikal örgütlenmesini tamamen yok etmek istemişti. Ama işçi sınıfımızın şanlı 15-16 Haziran mücadelesi, emperyalistlerin ve egemen sınıfların bu isteğini kursaklarında bırakmıştır.

1970'de Demirel hükümeti, IMF ile imzaladığı Niyet Mektubunun hemen arkasından birçok temel tüketim maddesine yeni zamlar yapmış, tarım ürünleri taban fiyatlarındaki artış oranını daha da düşürmüş ve işçi ücretlerine yeni sınırlamalar koymuştur. Bu uygulamaların sonunda işsizlik daha da büyümüş, işten çıkarmalar artmıştır.

MC DÖNEMLERİ

Faşist MC hükümetleri dönemleri de egemen sınıfların işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırılarını artırdıkları, emperyalistlerin IMF ve diğer kurumları kanalı ile dikte ettirdikleri direktifleri harfiyen uygulandığı dönemdir.

1975 yılından 1977 yılı sonuna kadar faşist MC hükümetleri büyük oranlı devalüasyonlar yerine, 'mini devalüasyon' yolunu seçmişlerdir. Bu uygulamanın bir sonucu olarak, bu dönemler içinde TL'nin değeri tam dokuz kez düşürülmüştür. Böylece bu dönem içinde TL, % 33.5 oranında devalüe edilmiştir. Dokuzuncu 'mini devalüasyon' % 10 oranında yapılmış, bunun sonunda 1 Dolar, 13.85 TL'den, 19.25 TL'ye çıkarılmıştır.

1. MC hükümetinin programı meclislerde okunurken, hükümetin başı Başbakan Süleyman Demirel, 'fiyatlarla mücadele hükümetimizin bir numaralı meselesidir. Biz hiçbir maddeye zam yapmamak için hükümet olduk' diye demagoji yapıyordu. Fakat AP ve MHP'nin belkemiğini oluşturduğu 1. MC hükümeti döneminde başta temel tüketim maddeleri olmak üzere toplam 79 maddeye % 5 ile % 100 arasında değişen zamlar yapılmıştır. Bu dönemdeki gerçek fiyat artışları ise % 45 ile % 100 arasında değişmektedir.

Carter-Demirel: Uşaklığın karşılığı ne?

Demirel hükümeti IMF direktiflerine uygun olarak 1970 devalüasyonu öncesinde 274 ve 275 Sayılı Sendikalar Yasasını değiştirerek işçi sınıfının sendikal örgütlenmesini tamamen ortadan kaldırmak istedi. Ama işçiler şanlı 15-16 Haziran direnişi ile burjuvazinin bu planını geri püskürttü.

MC hükümetleri emperyalistlerin ve egemen sınıfların doğrudan temsilcileri olarak işçi ücretlerini son derece düşük tutmuşlar, işçi sınıfını açlığa ve yoksulluğa mahkum etmişlerdir. Örneğin 1. MC döneminde asgari ücretin artışı ancak günde 20 TL olmuştur. Oysa aynı dönemde parlamenter maaşları günde 173 lira artmış, komprador burjuvazinin kasasına giren kârlar arttıkça artmıştır.

Gene 1. MC hükümeti döneminde, Demirel ve Türkeş gibi faşistler emperyalistlerin egemen sınıfların politikasını uygulayarak tarım ürünleri taban fiyatlarını son derece düşük tutmuşlar, milyonlarca küçük üreticiyi açlığa ve yoksulluğa mahkum etmişlerdir. Bugün Ecevit hükümetinin gerçek kimliğinin giderek daha çok açığa çıkması ve küçük üreticilerden tecrit olması karşısında, 'köylü dostu' pozlarında ortalıkta boy gösteren Demirel'in 1. MC hükümeti döneminde (1976 yılında) buğday taban fiyatları, bir önceki yıla oranla ancak 10 kuruş artırılmıştır. Ve zamanın Tarım Bakanı, 'taban fiyatını fazla açmak dengesizlik getirir' diye küçük üreticiler üzerindeki sömürü ve baskısının katmerleştirilmesini savunmuştur. Diğer tarım ürünlerinin taban fiyatı konusunda da Demirel hükümeti aynı politikayı izlemiştir. Aynı dönemde küçük üreticinin tarım makinaları, gübre vb. gibi girdi fiyatları ise alabildiğine yükselmiştir.

Bu ve benzeri örnekleri istediğiniz kadar çoğaltabilirsiniz. Ama MC hükümetleri dönemle-

Devamı sayfa 6'da

GELECEK YAZI: MODERN REVİZYONİSTLER VE 'ÜÇ DÜNYACI' REVİZYONİSTLER NE DİYOR?

TARİHTEN BİR YAPRAK

1970 Devalüasyonu ve dünden bugüne

Gerici Ecevit hükümetinin IMF'nin direktifleri ve komprador burjuvazinin dayattığı yeni koşullara uygun olarak aldığı son 'ekonomik önlemler dizisi'nden sonra, kendilerine emekçilerin çıkarlarının savunucusu pozları takarak ortalıkta dolaşan Demirel ve Türkeş, iktidara geldiklerinde CHP hükümetinin IMF ile yaptığı anlaşmaların Türkiye aleyhine maddelerini tanımayacaklarını söylemektedirler.

Bu demagojik manevraları ile, emperyalizm olgusundan koparıyor olsalar bile IMF'ye ve IMF'nin kölelik koşullarına karşı oldukları izlenimini yaratmayı, kitleleri peşlerine takmaya çalışmaktadırlar.

Biz böyle bir demagojinin üzerinde uzun uzun durmanın gerekli olmadığını düşündüğümüz için, gerçeği ortaya koymak için sadece Demirel hükümetinin 1970'de Uluslararası Para Fonu'na (IMF'ye) sunduğu Niyet Mektubu'nun içeriği üzerinde duracağız ve bunu Ecevit hükümeti tarafından IMF'ye sunulan Niyet Mektubu'nun içeriği ile karşılaştıracağız.

Bundan önce şunu da belirtmeliyiz ki, bugüne kadar işbaşında bulunan hükümetler tarafından IMF'ye, emperyalizme bağlılığı ve onların ileri sürdüğü yeni koşulların uygulanacağını taahhüt eden 10 adet Niyet Mektubu sunulmuştur. Ve bunların 5'inin altında AP hükümetinin imzası vardır.

1970'deki Niyet Mektubu devrin Maliye Bakanı Mesut Erez tarafından IMF'ye sunulmuştur. Ecevit hükümetinin Niyet Mektubu da Maliye Bakanı Ziya Müezzinoğlu tarafından imzalanarak, IMF Başkanına verilmiştir.

1970'de IMF'ye sunulan Niyet Mektubu'nun hemen arkasından, 10 Ağustos 1970'de TL'nin değeri Amerikan Doları karşısında düşürülmüş., bu tarihten itibaren 1 dolar 9TL'den, 1 Dolar 15 TL'ye çıkarılmıştır. Yani TL'nin değeri % 66 oranında düşürülmüştür. Ecevit hükümeti ise, Niyet Mektubu'nu sunmadan önce Türk Lirasını % 88 oranında devalüe etmiş, bunun arkasından Niyet Mektubu'nu IMF'ye sunmuştur.

1970'de Demirel hükümeti tarafından IMF'ye sunulan Niyet Mektubu'nda, tarım ürünleri için saptanan kur sistemi geçici olarak farklı tutulmuş, tütün, fındık, pamuk, kuru üzüm, kuru incir, yağlı tohum, zeytinyağı ve melas gibi geleneksel tarım ürünlerine uygulanacak ihraç fiyatının 1 Dolar 12 TL olarak hesaplanacağı taahhüt edilmiştir. İçinde bulunduğumuz ay içinde Ecevit hükümeti tarafından IMF'ye sunulan Niyet Mektubunda da, gene aynı şekilde tarım ürünlerinin ihracatında uygulanacak kur sisteminin farklı olacağı taahhüt edilerek, bu ihraç mallarında 1 Doların 37 TL. üzerinden hesaplanacağı öngörülmüştür.

1970'de Demirel hükümeti tarafından IMF'ye sunulan Niyet Mektubu'nda tarım ürünlerinin taban fiyatlarının düşük tutulacağının güvencesi verilmektedir. Demirel hükümeti ve ondan sonra işbaşına gelen 12 Mart hükümetleri Niyet Mektubundaki taahhütlere bağlı olarak bütün bir dönem tarım ürünleri taban fiyatlarını düşük tutmuşlar, küçük üretici kitlelerini açlığa, yoksulluğa ve yıkıma mahkum etmişlerdir. Bunun sonucu olarak 1970 sonrasında kırsal alanlarda küçük üreticilerin sahip oldukları üretim araçlarının büyük bir bölümü toprak ağalarının ve zengin köylülerin elinde toplanmıştır. Bugün de Ecevit hükümeti,

Devamı sayfa 6'da

IMF'YE 1970'DE VERİLEN «NİYET MEKTUBU»

Başbakan Bülent Ecevit tarafından, geçtiğimiz hafta ortasında IMF'ye sunulan "Niyet mektubu" ile birlikte açıklanacağı bildirilen ve 1970 yılında AP hükümeti tarafından kabul edilen "Niyet mektubu" açıklanmıştır.

1970'deki mektup, Türkiye'nin IMF'ye sunduğu 10 mektuptur.

Zamanın Maliye Bakanı Mesut Erez tarafından imzalanan niyet mektubu (Letter of İntend) genel havasıyla IMF'in aradığı klasik tedbirleri ihtiva etmekte ve bugünlerde resmen tevdi edilmesi beklenen yeni niyet mektubunun şartlarıyla büyük bir benzerlik taşımaktadır.

1970 niyet mektubunda Türk hükümetinin uygulamayı taahhüt ettiği başlıca politikalar ve tedbirler aşağıda özetlenmektedir.

- TL'nin dolar karşısında 9 liradan 15 liraya düşürülmesi ve 10 Ağustos'ta uygulamanın yapılması taahhüt edilmiştir.
- Bazı tarım ürünleri için geçici katlı kur sürdürülmüştür.
- İşçilere ve turistlere uygulanan primli kurlar kaldırılmıştır.
- İhracatı teşvik için Merkez Bankası'nda bir döviz fonu kurulmuştur.
- Vergi iadeleri gerçek vergilerin geri verilmesini sağlamak üzere düşürülmüştür.
- Damga resmi yüzde 25'den yüzde 10'a indirilmektedir.
- İthalat kolay[illegible]tırılmaktadır.
- İthalat temin[illegible] azaltılmaktadır.
- Gecikmiş borçlar ertelenmek istenmekte ve ikili anlaşmalar tasfiye edilmektedir.
- Yeni ikili anlaşmalar yapılması önlenmektedir.
- Reeskont hadleri ve faizler arttırılmaktadır.
- Taban fiatları politikası gözden geçirilecektir.
- Hızlı ücret artışlarının ihraç mallarındaki rekabet gücünü yok ettiğine dikkat çekilmektedir.
- Tüketimi kısma yolunda tedbirler alınacağı bildirilmektedir.
- Toprak Mahsulleri ve Ziraat Bankası kredilerinin disiplin altına alınacağı taahhüt edilmektedir.
- KİT'lerin holding haline dönüştürülmesi çalışmalarının bitirileceği bildirilmektedir.
- KİT'lerin açık finansman yaratmayacakları ifade edilmektedir.
- Özel sektörden alınan ithalat depozitolarının Hazine emrinde kullanılmaması taahhüt edilmektedir.
- Merkez Bankasının kredi limitleri tarihlerle sınırlandırılmaktadır.
- Merkez Bankasının Hazineye yapacağı avansların sınırlandırıl[illegible]
- Özel sek[illegible] turizm ve tarım sektöründeki [illegible] için kamu kredilerinin [illegible] bildirilmektedir.

[illegible] mektubunda taahhüt edilen tedbirlere [illegible] bildirilirken IMF ve Türkiye'nin mektup şartlarında değişiklik taleplerinde bulunabilecekleri de hatırlatılmaktadır. Niyet mektubunda Türkiye'nin uygulaması taahhüt ettiği tedbir ve politikalar [illegible] Stand By Anlaşmasının durdurula[illegible] hükümetiz [illegible] de olarak mektubun [illegible] madde [illegible]mektedir.

Faşist demagojiye karşı mücadelenin önemi

Burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırısının giderek yoğunlaştığı bugünkü koşullarda faşist demagojiye karşı mücadele daha da önem kazanmıştır.

Çünkü AP ve MHP gib faşist partiler bugün dünden daha yoğun bir şekilde kitleleri aldatmak için, siyasi olarak olgunlaşmamış kitleleri kendi saflarına çekmek için faşist demagojiye daha da hız vermişlerdir.

Çünkü AP ve MHP, Demirel ve Türkeş, reformizmin kitleler nezdinde iflas etmesinin, reformist demagojinin iflas etmesinin karşısına faşist demagojiyi çıkarmakta, reformizmin gerçek niteliğini görebilen ve kavrayabilen kitleleri faşist demagoji ile kendi saflarına çekmeye çalışmaktadırlar.

Çünkü faşist partiler kitlelerin anti-emperyalist ve anti-tekel taleplerini istismar etmeye, kitlelerin bu devrimci taleplerinin savunucusuymuş gibi gözükerek kitleler içinde güç toplamaya, taban kazanmaya çalışmaktadırlar.

Çünkü faşist partiler kapitalist buhranın nedenini kişilere, kişilerin yanlış politikasına bağlamakta, emperyalizmi ve komprador-feodal düzeni gözlerden gizlemeye çalışmaktadırlar. Bu yoldan da kitlelerin devrimci potansiyelini pasifize ederek düzeni kurtarmanın, oluşan kitle potansiyelini kendi çizdikleri kanallara akıtmanın hesabını yapmaktadırlar.

Faşist demagojinin karşısına aynı yöntemlerle çıkan reformist ve revizyonistler de bir yandan faşizmin, faşist siyasi hareketlerin güçlenmesine çalışırlarken, bir yandan da faşistler gibi düzeni kurtarmaya, kitlelerin mücadelesini pasifize etmeye ve bu mücadeleyi düzenin kurtarıcı bir unsuru haline getirmeye çalışmaktadırlar.

Faşist demagoji ile reformist ve revizyonist demagojinin birbirini güçlendirmesi, her birinin düzenin yaşamasına hizmet etmesi, buhranı kitlelerin sırtına yıkmaya çalışması da hem faşist demagojiye karşı mücadelenin önemini daha da öne çıkarmakta ve hem de faşizme, reformizme ve revizyonizme karşı mücadelenin birbirine bağlı olduğu gerçeğini daha açık bir şekilde önümüze koymaktadır.

Faşist propagandanın gelişmesi ve bunun revizyonist ve reformist propaganda ile de güçlenmesi faşist diktatörlüğün daha da sağlamlaşmasına, buhranın ve onun bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarının emekçi halk kitlelerinin sırtına yüklenmesine ve kitleler üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırıların daha da yoğunlaşmasına hizmet edecektir. Bu ise devrimin değil karşı-devrimin kazanması demektir.

Bu bakımdan faşist propagandaya karşı faşist demagojiye karşı mücadele devrimin mi yoksa karşı-devrimin mi kazanacağını çok yakından etkileyecek kadar önemli bir görevdir. Devrimcilerin böyle bir görevi ihmal etmeleri veya en azından ciddiye almamaları, elbette ki karşı-devrimin, faşist partilerin daha da güçlenmesine neden olacaktır.

Bunun için bütün devrimciler ve yurtseverler, faşist, reformist ve revizyonist demagojinin karşısına hayatın somut gerçeklerini çıkarmalı, gerçekleri, somut gerçeklere dayanan devrimci propaganda ile karşı-devrimci propagandayı etkisiz duruma getirmelidirler.

Faşist propagandanın teşhir edilmesi için her türlü propaganda yöntemini ve aracını kullanmalıdırlar.

Unutmamalıyız ki, faşist propagandaya, faşist demagojiye karşı mücadele kitleleri kazanmanın, kitleleri örgütlemenin ve kitlelerin mücadelesine önderlik etmenin bir aracıdır. Ve devrimciler, faşist demagojiye ve onu güçlendiren reformist ve revizyonist demagojiye karşı mücadeleyi bu bakış açısı ile kavrarlarsa devrimci propaganda gerçek amacına hizmet eder.